

பரதேசம் போனவர்கள்

க.நவம்

பரதேசம் போனவர்கள்

சிறுகதைகள்

க. நவம்

வெளியீடு

புத்தகம்

பரதேசம் போனவர்கள்

(சிறுகதைகள்)

க. நவம்

முதற் பதிப்பு : 2017

வெளியீடு : நான்காவது பரிமாணம்,
தெனியகம், பொலிகண்டி,
வல்வெட்டித்துறை

மின்னஞ்சல் : napa.public@gmail.com

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

வெளியீடு : க. பரணீதரன்

உள்ளீடு : க. பரணீதரன்

நூலாக்கம் : பரணீ அச்சகம், நெல்லியடி

பக்கங்கள் : 120

விலை : 300/-

ச.தே.பு.நி.இல : 978-955-7295-01-5

Parathesam Ponavarkal

(Short Stories)

K. Navam

First Edition : 2017

Copy Rights : Author

Publication : Naankaavathu Parimaanam

Theiyakam, Polikandy

Valvettithurai

E mail : napa.public@gmail.com

Cover Design: K. Bharaneetharan

Inner Design: K. Bharaneetharan

Printers : Bharanee Printers

Nelliyady

Pages : 120

Price : 300/-

ISBN : 978-955-7295-01-5

அன்புத் தங்கை
அமரர் திருமதி கமலா
சுவணமுத்துவுக்கு
சமர்ப்பணமாக!

கனடாவு் துபாண்ட
நாடுவக துவதாதிரி துர்வக
தூதர்மதுதூயுண்டை
தகாவாண்டைதூர்வக

ஆசிரியர் : சிறுகுறிப்பீடு

க. நவம், யாழ்ப்பாணம், பொலிகண்டி கிராமத்திலுள்ள தெணியகத்தில் கந்தையா - சின்னம்மா தம்பதியினரின் மூன்றாவது புதல்வராகப் பிறந்தவர். 2 மூத்த சகோதரர்களும் 3 இளைய சகோதரிகளும் இவரது உடன்பிறப்புகள். ஈழத்தின் பிரபல எழுத்தாளர் தெணியான் இவர்களுள் ஒருவர். நவம் - ஷியாமளா தம்பதியினர்க்கு ஒரேயொரு மகனும் நான்கு பேரக் குழந்தைகளும் உள்ளனர்.

க. நவம் கரவெட்டி, தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியில் ஆரம்பநிலைக் கல்வியையும், யாழ். சென். பற்றிக்ஸ் கல்லூரியில் இடைநிலைக் கல்வியையும், பருத்தித்துறை ஹாட்லி கல்லூரியில் உயர்தரக் கல்வியையும் பெற்றவர். ஆங்கில ஆசிரியராகத் தொழிலாற்ற ஆரம்பித்த இவர் (1968), பலாலி ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் (1970/71) விசேட விஞ்ஞான ஆசிரியராகப் பயிற்சி பெற்றவர். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமது இளங்கலைமாணிச் சிறப்புப் பட்டத்தை அரசறிவியல் துறையிலும், (B.A. Honours - 1976/80), முது விஞ்ஞானமாணிப் பட்டத்தை விவசாயப் பொருளியல் துறையிலும் (M.Sc. Agric. Econ. - 1981/83) பெற்றவர். பல அரசு கல்லூரிகளில் ஆசிரியராகவும் கல்வி அமைச்சின் பாடவிதான அபிவிருத்தி நிலையத்தில் இடைவரவு விரிவுரையாளராகவும் கடமையாற்றியவர்.

சிரித்திரன் சிரிகதைப் போட்டியில் மூன்றாம் இடத்தையும், இலங்கை சான்றித்திய மண்டலம் நடத்திய அகில இலங்கைக் கல்லூரி மாணவர் சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாம் இடத்தையும் 1965இல் பெற்றவர். இவரெழுதிய முதலாவது சிறுகதையான "விரதம்" பின்னர் திண்பதி நாளிதழில்

1966இல் பிரசுரமானது. வர்த்தகக் கப்பல் துறை அமைச்சு நடத்திவந்த அகில இலங்கை இலக்கியப் போட்டியில் (1983) இவரது "உள்ளும் புறமும்" எனும் சிறுகதைத் தொகுதி முதலாம் இடத்துக்கான தங்கப் பதக்கத்தைப் பெற்றது. "இந்தத் தேசத்துக்காக" எனும் இவரது நாடகம் அகில இலங்கை நாடகப் போட்டி ஒன்றில் முதலாம் இடத்துக் கான தங்கப் பதக்கம் பெற்றது. "கனடா தமிழர் தகவல்" அமைப்பின் 2000 ஆம் ஆண்டுக்கான கலை இலக்கிய விருதைப் பெற்றவர்.

1983 ஜூலை கலவரத்தில் பாதிப்படைந்த தால் நாட்டை விட்டு வெளியேறி முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக, கனடாவில் வசித்து வருகின்றார். கனடாவிலுள்ள பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் (1970-81) ஆக்க இலக்கியங்களையும் விமர்சனங்களையும், கட்டுரைகளையும் எழுதிவருகின்றார். இவரது "உள்ளும் புறமும்" கனடாவில் வெளிவந்த (1991) முதலாவது தமிழ்ச் சிறுகதைத் தொகுதியாகும். "உண்மைகளின் மௌன உள்வலங்கள்" எனும் சர்வதேச அரசியல் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு (1981-82) - நூலொன்றையும் (1991) வெளியிட்டவர். "நான்காவது பரிமாணம்" எனும் கலை இலக்கிய சஞ்சிகை யின் ஆசிரியர். "நான்காவது பரிமாணம்" வெளியீட்ட கத்தின் ஊடாக இதுவரை 20 நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். "கணையாழி" கனடாச் சிறப்பிதழினதும் (2000), "சித்தம் அழகியான்" (2014),

“பார்க்கப்படாத பக்கங்கள்” (2015) கட்டுரைத் திரட்டுக்களினதும் தொகுப்பாசிரியர்.

இவர் எழுதித் தயாரித்து, நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றிய “இனி ஒரு விதி செய்வோம்” எனும் நாடகமே (1986) கனடாவின் முதலாவது சீரிய தமிழ் நாடகமாகும். மனவெளி கலையாற்றுக் குழுவினருக் கென 3 நாடகங்களையும் 1 கவிமொழிவு நிகழ்வையும் நெறிப்படுத்தியவர். “சகா”, “உறவுகள்” ஆகிய இரண்டு கனடிய முழுநீளத் தமிழ்த் திரைப்படங்களில் முக்கிய பாத்திரங்களில் நடித்தவர். 16 கவியரங்குகளுக்குத் தலைமை தாங்கியவர். கனடா ரிவிஜ தொலைக்காட்சியின் செய்தி ஆசிரியராகக் கடையாற்றியவர். அங்கீகாரம் பெற்ற மொழிபெயர்ப்பாளர். “சொல்புதிது” அகராதித் தயாரிப்பில் ஈடுபட்டு வரும் சொல்லாக்கக் குழுவின் ஆரம்பகால உறுப்பினர், ஒருங்கிணைப்பாளர். புதிய கனடிய குடிவரவாளர்களது பட்டப் படிப்புகளை மதிப்பீடு செய்து, வேலைவாய்ப்புக்கு வழிகாட்டும் நிறுவனத்தில் பணியாற்றி, ஓய்வுபெற்றவர். சிறந்த விளையாட்டு வீரராகத் திகழ்ந்த இவர், இசை, ஓவியம், நடிப்பு போன்ற துறைகளிலும் ஆற்றலும் ஈடுபாடும் கொண்டவர்.

“பரதேசம் போனவர்கள்” எனும் சிறுகதைத் தொகுதியையும், “படைப்புகளும் பார்வைகளும்”, “தடங்களைக் கடந்து செல்லும் காலநதி” ஆகிய இரு கட்டுரைத் தொகுதிகளையும் “நான் காவது பரிமாணம்” வெளியீடுகளாக இவ்வாண்டு (2017) வெளிக் கொணர்கின்றார்.

எனது படைப்பிலக்கியம் எண்ணிக்கையில் சிக்கனமாக இருப்பதற்குப் பலவறான காரணங்கள் இருப்பினும், பிரதான காரணம் இதுவென்றே நினைக்கின்றேன்.

“பரதேசம் போனவர்கள்” என்ற இந்தத் திரட்டில் சுமார் 25 வருட இடைவெளிக்குள் நான் எழுதிய சிறுகதைகள் சில இடம்பெறுகின்றன. அனைத்துமே உண்மைச் சம்பவங்களை அடிப்படையாக வைத்து எழுதப்பட்டவை. அநேகமானவை ஏற்கனவே சஞ்சிகைகளில் பிரசுரமானவை. அவற்றுள் 2 கதைகளின் பெயர்களைத் தேவை கருதி மாற்றியிருக்கிறேன்.

பேராசிரியர் எம்.ஏ. நு.:மான் அவர்கள் இந்நூலுக்கு மிகச் சுருக்கமான முன்னீடு ஒன்றை வழங்கியிருக்கிறார். ஜீவநதி ஆசிரியர் க. பரணீதரன் அவர்கள் நூலை உள்ளும் புறமும் கச்சிதமாக வடிவமைத்து, அச்சேற்றித் தந்திருக்கிறார். இதழாசிரியர்கள் பலர் இந்நூலில் உள்ள பல கதைகளை மனமுவந்து பிரசுரித்திருக்கின்றனர். எனது சகோதரர் தெனியான் அவர்கள் நூலின் ஆக்கத்துக்கு ஆலோசனைகள் பலவற்றை வழங்கியிருக்கிறார். எனது துணைவியார் ஷியாமளா நவம் அவர்கள் எனது பயணத்தின் வழித்துணையாக இயங்கி வருகின்றார். இவர்கள் அனைவரும் எனது நன்றிக்குரியவர்கள்!

எனது கதைகள் என்வசம் இருக்கும் வரைதான் எனக்குச் சொந்தம். அவை வெளியான மறுகணம் வாசகர்களான உங்களுக்குச் சொந்தம். அவை குறித்த எண்ணங்களை வெளியிடும் பூரண உரிமை உங்களுக்குரியது. தயங்காமல் அதனைச் செய்யுங்கள். மறக்காமல் அவற்றை எனக்கும் சொல்லுங்கள்!

அது எனக்கு அடையாளம் தரும் என்பதற்காக அல்ல, உற்சாகம் தரும் என்பதற்காக!

க. நவம்

27-01-2017

nknavam@gmail.com

http://knavam.wordpress.com

முன்னுரை

க. நவம் என்று அறியப்படும் க. நவரத்தினம் எனது நீண்டகால நண்பர். 1970களின் முற்பகுதியில் கல்முனை சாவறியாக் கல்லூரியில் அவர் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய காலத்தில் எனக்கு அறிமுகமானார். நாங்கள் அடிக்கடி சந்தித்துக்கொள்ளாவிட்டாலும் முற்போக்குச் சிந்தனையுள்ள சக எழுத்தாளர் என்ற தோழமையுணர்வுடன் பழகினோம். 1980களின் நடுப்பகுதியில் அவர் கனடாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்தார் என்று நினைக்கிறேன். அதன் பின் அவருடன் நேரடியாகத் தொடர்புகொள்ளும் வாய்ப்பில்லாது போயிற்று. எனினும் அவர் புகலிடத்திலிருந்து வெளியிட்ட நான்காவது பரிமாணம் சில இதழ்களை அவ்வப்போது அனுப்பியிருந்தார். அதில் நான் எழுதியதாக ஞாபகம் இல்லை. 2009ல் நான் கனடா போயிருந்தபோது நீண்ட காலத்தின் பின்னர் அவரை நேரில் காணும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இப்போது அவருடைய சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்றுக்கு முன்னீடு எழுதும் வாய்ப்புக் கிடைத்தமை மகிழ்ச்சி தருகின்றது.

நவம் யாழ்ப்பாணம் பொலிகண்டியில் பிறந்தவர். அவருடைய குடும்பமும் ஒரு கலைக் குடும்பம்தான். அவருடைய மூத்த சகோதரன் தெனியான் ஈழத்தின் முக்கியமான முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர். நவம் ஒரு பயிற்றப்பட்ட விஞ்ஞான ஆசிரியர். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அரசறிவியல் துறையில் பி. ஏ. சிறப்புப் பட்டமும், விவசாயப் பொருளியல் துறையில் எம். எஸ்ஸி பட்டமும் பெற்றவர்.

பாடசாலைக் காலத்திலேயே இலக்கியத் துறையில் ஈடுபாடு கொண்டார். 1965ல் சிரித்திரன் சஞ்சிகை நடத்திய சிறுகதைப் போட்டி ஒன்றில் பரிசுபெற்றதன் மூலம் இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்தார். சிறுகதை, கவிதை,

நாடகம், கட்டுரை என இவரது எழுத்து முயற்சிகள் பன்முகப்பட்டவை. “உள்ளும் புறமும்” என்ற இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியும், “உண்மைகளின் மௌன ஊர்வலங்கள்” என்ற அரசியல் கட்டுரைகள் அடங்கிய தொகுதியும் 1991ல் கனடாவில் வெளிவந்தன. இலங்கையில் இருந்த காலத்திலும் கனடாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்த பின்னரும் நாடகத் துறையில் அதிகம் ஈடுபட்டிருக்கிறார். ஆறு நாடகப் பிரதிகளை எழுதியும், பத்து நாடகங்களை இயக்கியும், இருபத்தொரு நாடகங்களில் நடித்தும் இருக்கிறார் என்ற தகவல் இவரது நாடக ஈடுபாட்டைக் காட்டுகின்றது. கனடாவில் தயாரிக்கப்பட்ட இரண்டு தமிழ்த் திரைப்படங்களிலும் நடித்திருக்கிறார் என்பது எனக்கு ஒரு புதிய தகவல்.

கனடாவில் இருந்து பல்வேறு சிரமங்களின் மத்தியில் இவர் வெளியிட்ட “நான்காவது பரிமாணம்” அக்காலகட்டத்தில் (1991 - 1994) புலம்பெயர் சூழலில் இருந்து வெளிவந்த முக்கியமான கலை இலக்கியச் சஞ்சிகைகளுள் ஒன்று. சுமார் மூன்று ஆண்டுகளுள் 13 இதழ்களை வெளியிட்டிருக்கிறார். இயக்கங்களின் சர்வாதிகாரம் கட்டுமீறிய அக்காலத்தில் நடுநிலை யாகவும், விமர்சன நோக்குடனும் இலக்கிய சஞ்சிகை ஒன்றைத் தொடர்ந்து வெளியிடுவதென்பது அசாத்தியமானது. அரசியல், பொருளாதார அழுத்தங்கள் காரணமாக 13ஆவது இதழுடன் “நான்காவது பரிமாணம்” தன் ஆயுளை முடித்துக் கொண்டது.

நீண்ட கால இடைவெளியின் பின்னர் “பரதேசம் போனவர்கள்” என்ற தலைப்பில் வெளிவரும் நவத்தின் இந்த இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி ஒரு முக்கியமான வருகை என்றே நினைக்கிறேன். வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் எழுதப்பட்ட 11 சிறுகதைகள் இத்தொகுப்பில் உள்ளன. இவற்றுள் இரண்டு கதைகள் மட்டும் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் 1993ல் எழுதப்பட்டவை. ஏனைய கதைகள் எல்லாம் அண்மைக் காலத்தில் 2009ன் பின்னர் எழுதப்பட்டவை. 2016ல் எழுதப்பட்ட 5 கதைகளும், 2009, 2011, 2012, 2013 ஆம் ஆண்டுகளில் எழுதப்பட்ட ஒவ்வொரு கதையும் இத்தொகுப்பில் உள்ளன. 2016ஆம் ஆண்டுதான் நவத்தின் “கருவளம் மிக்க ஆண்டு” எனலாம். அவரது மிகச் சிறந்த கதைகளும் இந்த ஆண்டில்தான் எழுதப்பட்டுள்ளன.

“பரதேசம் போனவர்கள்” என்ற தலைப்பில் இத்தொகுப்பில் ஒரு

கதையும் இல்லை. ஆனால் எல்லாக் கதைகளுமே யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்து பரதேசம் போனவர்களின் கதைகள்தான். இவை பெரும்பாலும் சோகக் கதைகளாகவே உள்ளன. வெளிப்பார்வைக்கு புலம்பெயர்ந்த சூழலில் இவர்களுட்பலர் சௌகரியமாக வாழ்வதாகத் தோன்றினாலும் உள்ளே பல்வேறு விதமான பதகளிப்புடனும் கொதிப்புடனும் அவர்கள் வாழ்வதாகவே தோன்று கின்றது. நவம் தன் கதைகளில் அவற்றை நுணுக்கமாகப் பதிவுசெய்திருக்கிறார்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பல்வேறு திசைகளில் மேலைநாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் தங்களுடன் தங்கள் பண்பாட்டையும் மதிப்பீடுகளையும் அரசியலையும் கூடவே கொண்டுசென்றனர். புலம்பெயர் சூழலின் மொழி, பண்பாடு, தொழில், போன்றவற்றுடன் இயைபாக்கம் பெறுவதில் இவர்கள் பல சிரமங்களை எதிர்நோக்கினர். தங்களையும், தங்கள் அடையாளத்தையும் நிலைநாட்டுவதில் அதிக முனைப்புடன் செயற்பட்டனர். புகலிடத்தின் ஜனநாயக முறைமைகளையும், சமூகநல வாய்ப்புகளையும் தங்கள் இருந்தலுக்காகப் பயன்படுத்த முயன்றனர். சாதி, மத உணர்வுகளைத் தங்கள் நெஞ்சின் ஆழத்தில் சுமந்தனர்.

ஆயினும் புகலிடத்தில் பிறந்து வளர்ந்த புதிய தலைமுறையினர் இந்தப் பண்பாட்டுச் சமையிலிருந்து பெரிதும் விடுபட்டவர்களாகக் காணப்படு கின்றனர். புகலிடச் சூழலில் அவர்கள் சவீகரித்துக் கொண்ட மொழியும், கல்வியும் அவற்றின் மூலம்பெற்ற தொழில் வாய்ப்புகளும், பண்பாட்டு இசைவாக் கமும் அவர்களை முதல் தலைமுறையினரிலிருந்து வேறுபடுத்துகின்றன. இதனால் தலைமுறை இடைவெளிகளும் முரண்பாடுகளும் தோன்றுகின்றன.

ஏற்கனவே புகலிட இலக்கியங்கள், குறிப்பாகப் புனைகதைகள், வெவ்வேறு நாட்டுச் சூழல்களில் புகலிட வாழ்வின் இத்தகைய அம்சங்களைப் பதிவுசெய்திருக்கின்றன. அவ்வகையில் நவத்தின் கதைகள் கனடாவின் புகலிடச் சூழலில் ஈழத் தமிழர்களின் புகலிடவாழ்வு பற்றிப் பேசுகின்றன. அந்த வாழ்வின் உள்முகத்தை, அதன் வெட்டுமுகத் தோற்றத்தைக் காட்டுகின்றன. புகலிட வாழ்வுபற்றிய மாயைகளைக் கட்டவிழ்க்கின்றன.

இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் பலரகமானவை, வெவ்வேறு வகையான அனுபவங்களைப் பேசுவவை. கத்தரிக் குழும்பும் கருத்து முரண்பா 12 பரதேசம் போனவர்கள்

டும், வெள்ளைப் புறா ஒன்று, எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திகழத்தேன் ஆகிய முதல் மூன்று கதைகளும் ஒரு ரகமானவை எனலாம். கனடாவில் புலம்பெயர்ந்த ஒருவரின் ஆரம்பகால அனுபவத் துணுக்குகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

ஜீவித சங்கல்பம், ஆசாரசீலம் ஆகிய கதைகளைப் பிறிதொரு வகையாக நோக்கலாம். மேற்குலகில் புலம்பெயர்ந்த இளந்தலைமுறையின் பால்நிலை சார்ந்த வாழ்க்கை நோக்கிலும் மதிப்பீடுகளிலும் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றத்தை இக்கதைகள் பேசுகின்றன.

தினவு, பிச்சைக் காசு, சீருடை, காற்றைப் போன்றதடி என் காதல், விருந்தாளி, பசிக்கு நிறமில்லை ஆகிய கதைகள் புலம்பெயர் வாழ்வின் பிறிதொரு பக்கத்தைக் காட்டுகின்றன. புலம்பெயர் வாழ்வின் கையறுநிலை, பொருளாதார நெருக்கடி, மதிப்பீடுகளின் சரிவு என்பவற்றை இக்கதைகள் தாக்கமான முறையில் சித்திரிக்கின்றன.

இத்தொகுப்பில் உள்ள எல்லாக் கதைகளும் இவ்வாறு புலம் பெயர் வாழ்வின் பல்வேறு சித்திரங்களைத் தருகின்றன. நவம் ஒரு கைதேர்ந்த கதைசொல்லி என்பதையும் நிரூபிக்கின்றன. குறிப்பாக அவருடைய அண்மைக்காலக் கதைகளில் அவருடைய முதிர்ச்சியைக் காணமுடிகின்றது. பதினொரு கதைகள் உள்ள இத்தொகுதியில் அரைவாசிக்கு அதிகமான கதைகள் நிறைவாக அமைந்திருப்பது கதாசிரியருக்கு வெற்றிதான்.

என்னைப் பொறுத்தவரை தினவு, பிச்சைக் காசு, விருந்தாளி, சீருடை, ஜீவித சங்கல்பம், ஆசாரசீலம் ஆகிய கதைகள் இத்தொகுப்பில் உள்ள முக்கியமான கதைகள் என்பேன். இவை நிறைவான இலக்கிய அனுபவத்தை எனக்குத் தருகின்றன. மறுவாசிப்பிலும் இவை நிறைவு தருவன. இத்தொகுப்பு வாசகர்களுக்கும் நிறைவுதரும் என்றே நம்புகின்றேன்.

நண்பர் நவத்துக்கு எனது பாராட்டுகளும் வாழ்த்துகளும்.

பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான்

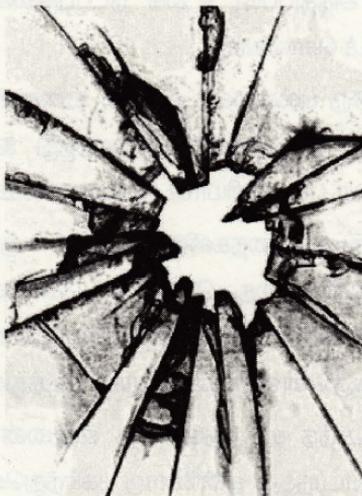
09-01-2017

கண்டி.

உள்ளுறை

1. கத்தரிக் குழம்பும் கருத்து முரண்பாரும் 15
2. வெள்ளைப்புறா ஒன்று 19
3. எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் 25
4. ஜீவித சங்கல்பம் 35
5. பசிக்கு நிறமில்லை 45
6. தினவு 53
7. பிச்சைக் காசு 62
8. விருந்தாளி 71
9. காற்றைப் போன்றதடி என் காதல் 86
10. ஆசாரசீலம் 96
11. சீருடை 108

கத்தரிக் குழம்பும் கருத்து முரண்பாடும்

நான் கனடாவுக்கு வந்த புதுசு.

அவரும் நானும் தற்செயலாகவே "அறையோர்" ஆனோம்.

அவர் என்னைவிட ஒரு வருடம் முந்திக் கனடாவுக்குள் வந்து தரைதட்டியவர். அந்தத் தராதரம் மிக்க தகுதியின் அடிப்படையில் - அவரது பரிபாஷையில் - அவர் ஒரு பழைய காய்!

கனடா பற்றிய கற்கைநெறியில் அவரோடு தங்கி வாழ்ந்த ஆரம்பகால வாழ்க்கை எனக்கு ஒருவகையில் குருகுல வாசந்தான்! கண்ணைக் கட்டிக் கனடாவுக்குள் விடப்பட்டது போன்ற எனது பரிதாபகரமான அந்த நாட்களில் அவரது ஆலோசனைகளும் புத்தி

மதிகளும் - ஏன் குயுக்களும் கூட - எனது காதுக்குள் வேதமாய்
ஓதப்பட்டன.

ஒரு கொஞ்ச நேரம் பேசக் கிடைத்தால் போதும், “ஐசே” என்ற
முகமனுடன் உபநியாசம் ஆரம்பமாகும். கனடிய அரசு, கனடிய மக்கள்,
கலை கலாசாரம், வாழ்க்கை முறை இத்தியாதிகளுடன் இந்த நாட்டு
இமிகிறேஷன், வெல்.பெயர் சட்ட திட்ட வளைவு சளிவுகள் யாவும்
அந்த மனிதருக்கு அத்துப்படி! உலக நடப்புகளையெல்லாம் உப்புப்
புளியிட்டுச் சுவைபடச் சொல்வார்.

“உலகம் ஒரு பல்கலைக் கழகம். உலக அனுபவம்தான் ஐசே,
பட்டப்படிப்பு.” இதை ஒரு நாளில் குறைந்தது ஐந்து தடவையாவது
அடித்துச் சொல்லி, ஒரு பட்டதாரியான என்னை அடிக்கடி பயமுறுத்துவார்.

பேசப்படாத வார்த்தைகளின் பெறுமதி கருதி, பொதுவாக நான்
கடைப்பிடிக்கும் மௌனத்தை, பெருமாள் கோவில் கால்நடையாரின்
குணாம்சமாக அவர் கணித்துக்கொண்டாரோ என்னவோ, இரண்டொரு
தினங்களில் அவருக்கு என்னை வெகுவாகப் பிடித்துக்கொண்டதாம்!

தனக்கு உகந்த சக தோழனாக என்னை அங்கீகரித்து அந்த
அறையை நான் தொடர்ந்தும் தன்னோடு பகிரந்துகொள்வதில் தனக்குப்
பூரண சம்மதம் என்று திடீரென ஒருநாள் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

தோழமை என்றவர் சொல்லிய சொல்லில் நான் புல்லரித்துப்
போனேன்!

அறையில் பாவனைப் பொருட்கள் “எனது - அவரது” என்ற
பாகுபாட்டை இழந்து பொதுவுடமை ஆயின. பூட்டுத் திறப்புக் கட்டுப்பாடு
கள் எதுவுமின்றி, எந்நேரமும் திறந்தபடியே இருந்த ஒருவரது
பெட்டிக்குள் மற்றவர் கேட்டுக் கேள்வி இல்லாமல் கைவைக்கவும்,
வேண்டிய நேரங்களில் காசு பணங்களைக்கூட எடுக்கவும், பின்னர்
திருப்பிக் கொடுக்கவும் பழகிக்கொண்டோம். செலவு சித்தாயங்கள்
சமமாகப் பகிந்துகொள்ளப்பட்டன. சமையல் சாப்பாடு, கூட்டித் துடைப்பு

யாவுமே அந்த “சமறி” வாழ்வில் சம கடப்பாடுகளாயின.

ஓய்வு நேரங்களில் வீட்டுக் காரியங்களை இருவரும் சேர்ந்து செய்தெடுத்துக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களில், கூட்டு வாழ்க்கை, ஒற்றுமை, ஒருமைப்பாடு, புரிந்துணர்வு, பரஸ்பர விட்டுக்கொடுப்பு இன்னோரன்ன தலையைச் சுற்றும் “இன்ரலெக்ஷ”வல்” சமாச்சாரங்களில் எனக்கு இடையறாத பிரசங்கங்கள்!

இவைபற்றிய “பிரக்கை” இல்லாமல் போனதால்தான் எங்களுக்கு இந்த இழிநிலை என்று ஏகப்பட்ட உயிருள்ள - உயிரற்ற உதாரணங்கள் எனது உச்சந்தலையில் அடித்து இறுக்கப்படும்.

சுவாரஷ்யம் வேண்டி, சில வேளைகளில் வாதப் பிரதிவாதங்களை நானும் மெதுவாகக் கிளறிவிடுவதும் உண்டு. ஆனாலும் உலகானு பவங்களில் ஊறித் திளைத்துப் பதப்படுத்தப்பட்ட அவருடனான எல்லா விதப் பொதுவிவகாரக் கருத்துப் பரிமாறல்களும் - கருத்து மோதல்களும் ஈற்றில் அவருக்குச் சார்பாக “சுபம்” என்ற சுலோகத்துடன் இனிதே நிறைவுறுதல் தான் வழக்கம்!

ஒருசில மாதங்களின் பின்னர் ஒருநாள் -

மதிய உணவு தயாரிப்பில் இருவரும் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த வேளை, கத்தரிக்காயைக் கழுவி எடுத்து, நீள்பக்கமாக நான்காகப் பிளந்து, பின்னர் குறுக்காகச் சுமார் இரண்டங்குல நீளத் துண்டுகளாக வெட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். வழமையான தனி ஆவர்த்தன வாசிப்புடன் பருப்பைக் கழுவிப் பாத்திரத்தில் போட்டுவிட்டு அடுப்பில் வைக்கப் போனவர், நான் கத்தரிக்காயை வெட்டிய விதத்தை எதேச்சையாகப் பார்க்கிறார்.

கத்தரிக்காயை அந்த விதமாக வெட்டக்கூடாதென்றும், கனடிய டொலர் நாணயக் குற்றியாட்டம் வட்டம் வட்டமாக வெட்ட வேண்டும் என்றும் நெறிப்படுத்துகிறார்.

“பாதிக்குமேல் வெட்டியாயிற்று. இன்றைக்கு இந்த மாதிரி

வெட்டிக் கறி வைப்போம்” என்று முதன் முறையாக அவரை மறுதலித்த நான், “நீளக் கீலங்களாக வெட்டிக் கறிவைத்தாலும் நன்றாக இருக்குமே” என்று சொல்லிக்கொண்டு கத்தரிக்காயைக் கத்திக்கு இரையாக்குகிறேன்.

“ஐசே, அது சாவகச்சேரியாற்றை முறை. அது குழம்புக்கு நல்லாயில்லை. பண்டத்தரிப்பு முறைதான் குழம்புக்கு மணியாயிருக்கும்” என்று ஆரம்பித்தவர் ஒரு நீண்ட விலாசமான நிரவலை முழங்கி முடிக்கவும், நான் முழுக் கத்தரிக்காயையும் வெட்டிச் சட்டியிலிட்டு அடுப்பில் ஏற்றவும், நேரம் சரியாக இருந்தது. என் எண்ணப்படி கத்தரி அடுப்பேறி, ஒருபடி சமையலும் முடிகிறது.

ஸ்நானம், போசனம், சயனம் என்ற வரிசைக் கிரமத்திலான அந்நாளைய முக்கிருத்திய வாழ்க்கையில், ஸ்நானம் அவ்வப்போது ஓரவஞ்சனைக்கு உட்படுத்தப்படுவதுண்டு.

அன்றும் ஸ்நானத்துக்கு அதே கதிதான்.

இருவரும் மதிய உணவைக் கோப்பையில் போட்டு எடுத்துக் கொண்டு சாப்பாட்டு மேசைக்கு வந்து சாபிட ஆரம்பித்த போது தான் அவதானித்தேன், அவரது கோப்பையில் கத்தரிக் குழம்பைக் காண வில்லை!

சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு ஒரு முக்கிய அலுவலாக வெளியே போய், இரவு எட்டு மணியளவில் நான் அறைக்குத் திரும்பிய போது, அவர் இராச் சாப்பாட்டுக்குத் தயாராகக் கொண்டிருக்கிறார்.

அவருடன் சேர்ந்துள்ளவென அவசர அவசரமாக உடைகளை மாற்றிக்கொண்டிருந்த எனது கண்களுக்குள் அகஸ்மாத்தாய் அவரது சூட்கேசுப் பெட்டி அகப்படுகிறது.

பெட்டி ஒரு பெரிய மாங்காய்ப் பூட்டினால் பூட்டப்பட்டிருக்கிறது!

“நான்காவது பரிமாணம்” - ஏப்ரல் 1993

“பனியும் பணையும்” - மித்ர வெளியீடு, நவம்பர் 1994

வெள்ளைப்புறா ஒன்று.....!

மனசு குதாகலிக்கிறது!

“யுரேக்கா” எனக் கூவியபடி அது நிர்வாணமாகக் குதித்
தோடுகிறது!

இளங்காலையில் மொட்டவிழ்ந்த ரோஜா முகம் - அதிலிருந்து
திருட்டுத் தனமாக என்னையே ஆலிங்கனம் செய்யத் துருதுருக்கும்
இரண்டு கண்கள் என்ற பொன்வண்டுகள் - பொன்னை உருக்கி உச்சந்
தலையில் வழிந்தோட வார்த்தாற் போன்று, பாளம் பாளமாகப்
பளபளக்கும் கழுத்தளவோடிய காந்தக் கூந்தல் - இவையாவும் சேர்ந்து
என் நிஷ்டையைக் குழப்பிவிட்டன.

“வாழ்நாள் பூராவும் அந்த அழகு தேவதையின் கடைக்கண் கடாட்வதற்காக, அவளது காலடியில் ஆயுட் கைதியாகவே கட்டுண்டு கிடக்கலாம்”

மனசு அங்கலாய்க்கிறது!

அந்த வெள்ளைக்காரப் பெண்புறாவின் தாபம் ததும்பும் கண்ணெறிகையை எதேச்சையாகக் கண்டுகொண்ட கணம் முதலாக என் இதயம் பீரங்கியாய், அவளுக்காக அடையாள அணிகலன்கள் மரியாதை வேட்டுக்களைத் தொடர்ந்தும் தீர்த்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

“சீ... சீ மனசே, நீ திருந்தவே மாட்டாயா?”

மனசின் கீழ் மாடியிலிருந்து யாரோ குறுகுறுப்பது போன்று ஒர் அசைவு.

நான் கனடாவில் கரையிறங்கி, ரொறன்ரோவில் நிரந்தரமாக நங்கூரமிட்டு மூன்று மாதமாகவில்லை. இந்த “ஈட்டன்ஸ் ஷாப்பிங் கொம்பளெக்சுக்கு” இன்று இரண்டாவது தடவையாக வந்திருக்கின்றேன்.

முதன் முறை என்னை இங்கு கூட்டி வந்து, மாரிகால அட்டைகள் போல சதா மேலும் கீழுமாக ஊர்ந்துகொண்டிருக்கும் தானியங்கி மாடிப்புகளில் என்னை ஏற்றி இறக்கி, “கடை காட்டிப்போன” என் நண்பன் இன்று வரவில்லை.

உலகிலுள்ள அனைத்து ஆடம்பரப் பொருட்களும் இந்த ஈட்டன்ஸினுள் அடக்கம் எனலாம். அந்தளவு பிரமாண்டமானது!

கனடிய அரசாங்கம் மாதாந்தம் அளந்து தரும் “வெல்ஃபெயர்” பணத்தில் ஒட்டுண்ணிச் சீவியம் நடத்தும் இந்த நாட்களில் நான் ஈட்டன்ஸில் “ஷாப்பிங்” செய்ய நிகைத்ததற்கும், ஏழைச் சோமாலிப் பையன் ஒருவன் “சொக்ளேட்” வாங்கிச் சாப்பிட ஆகைப்பட்டதற்கும் அவ்வளவு பெரிய வித்தியாசம் இல்லை!

ஏதோ தரங்கூடியதுகளுக்குள் விலை குறைந்தது ஏதாவது தட்டுப்படாதா என்ற ஆசையில், துணிமணிகளுக்கு நடுவே சுழியோடிக்

கொண்டிருந்த என்னை நோக்கி... மறுபடியும்... மறுபடியும்... அதோ, பெண்கள் பகுதியில் நிரை நிரையாகத் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஆடைகளினாலான வேலி இருக்குகளின் ஊடாக அவள்... விழிகளால் என்னை விசாரித்தபடி!

சொல்லுக்குள் அகப்படாத இன்பக் கிளுகிளுப்புடன், நெஞ்சுக்குள் இலேசான படபடப்பு! ஒரே நேரத்தில் என் காதுக்குள் ஓராயிரம் உய்யலாக்கள்!

அருகாக சுவரில் பொருத்தப்பட்டுள்ள ஆளுயர நிலைக் கண்ணாடியில் தெரியும் என் மாயவிம்பம் ஆய்வுக்குட்படுகிறது.

அகதிகளுக்கே உரிய, அவநம்பிக்கை தோய்ந்த பயப்பிராந்தியையும் மீறி என் முகத்தில் “அறிவு ஜீவித்தனம்” ஏதாவது பளிச்சிடுகின்றதோ? வாளிப்பான என் உடலின் வாலிப முத்திரைகளில் தன்னைப் பறி கொடுத்திருப்பாளோ? ஏன், பூர்வ ஜென்ம பந்தம் கூடக் காரணமாயிருக்கலாம் தானே?

விருப்பம் துளிர்ப்பதற்கான காரணங்கள் வேடிக்கையானவை! சில வேளைகளில் விநோதமானவையும் கூட!

“முட்டாள்தான்... கண்டதும் காதல் கனடாவிலும் சாத்தியம் என்ற நினைப்போ, உனக்கு?”

மனசுக்கடியிலிருந்து வரும் எச்சரிக்கையா? அல்லது கையாண்டியா?

என் மனவீட்டுக்குள்ளேயே எனக்கு எதிரி வேறு!

“நீலவான் ஆடைக்குள் முகம் புதைத்து, நிலவென்று அழுகாட்டும்” அவளது சுடர் விழிகளின் யாசிப்புக்கு வேறு என்னதான் அர்த்தமோ?

உடுப்புத் தேடும் பாவனையில் இப்போது என் கால்கள் அவளைத் தேடுகின்றன. நான் கிட்ட நெருங்குவதை உணர்ந்து கொண்டதாலோ என்னவோ, அவள் எட்ட எட்ட ஓடி, ஆடைகளின் வரிசைகளுக்குள் ஒளிந்துகொண்டு அடம் பிடிக்கின்றாள்.

“இந்த நாட்டிலை, ஓராளை இன்னொராளுக்குப் பிடிச்சக் கொண்டால் நேரடியாகப் பேசி, ஒரு “டேட்டிங்” ஒழுங்கு செய்து, ஒரு “பார்” அல்லது ஒரு “கிளப்”புக்குப் போய், தண்ணியில் சற்றே ஆளையாள் குளிப்பாட்டி, பின் ஆடிப்பாடி, வேண்டின மாதிரி அனுபவிச்சப் போட்டு, அடுத்த நாளே விட்டிடலாம் - விருப்பமெண்டால் தொடரலாம். ஊரிலை வருசக் கணக்காக வேர்க்க விறுவிறுக்க சையிக்கிள் சீற்றிலை உழுந்தரைச்சு, அலைஞ்ச திரிஞ்ச சரக்குச் சுழட்டின மாதிரி இங்கை செய்யத் தேவையில்லையடாப்பா”

நான் இங்கு வந்து சேர்ந்த புதிசில் அனுபவசாலியான என் நண்பன் முன்கூட்டியே என் காதில் போட்டுவைத்த புத்திமதி.

இத்தனைக்கும் மாறாக இவளிடத்தில் மட்டும் எப்படி எங்கள் தமிழ்த்தனம் புகுந்துகொண்டதோ? இங்குமா காவியப் பாங்கில் கண்ணோடு கண்ணோக்கல்? இப்போதுமா? இவளிடத்திலுமா?

வந்த நோக்கம் திசைமாறி, நான் இப்போது அவளைத் தேடுகிறேனா? பெட்டிப் பாம்பாக அடங்கி ஒருங்கியிருந்த ஒமோன் களைச் சீண்டி வேடிக்கை காட்டுகிறாளா, இந்தச் சிங்காரி?

மழைக்கால மின்னலாய்த் தோன்றி மறைந்தும், மறைந்து தோன்றியும் என்னை அலைக்கழித்துக் கண்ணாமூச்சி விளையாடுகிறாள்.

ரொம்பவும் பிடிவாதக்காரியாக இருப்பாளோ?

பிடிவாதக்காரிகளைத்தான் எனக்கும் வெகுவாகப் பிடிக்குமே!

“ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். ஏதோ ஒரு விதத்தில் நான் இவளுக்கு மிகவும் தேவைப்பட்டவனாகிவிட்டேன். நான் இங்கிருந்து வெளியேறும் போது இவள் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வருகிறாளா பார்ப்போமே!”

மனசு தனக்குள் மெதுவாகச் சொல்கிறது.

“காஷ் கவுண்டர்” அருகே “பெர்.பியூம்” பகுதியில் “சாம்பிள்” ஆக வைக்கப்பட்டிருந்த புட்டியை எடுத்து எனது ஜக்கெட்டுக்கு

விசிறியடிக்கிறேன். ரம்யமான “கல்வின் கிளெய்ன் - ஒப்ஸெஷன்” வாசனை மயக்கத்தில், மீண்டும் அவளைத் தேடிக்கண்கள் சுழல்கின்றன.

அவள் என்னை ஏமாற்றவில்லை. அதோ, சுழல் தாங்கிகளில் தொங்கும் “ஸ்வெட்டர்”களுக்கு நடுவே நின்று என்மீது கடைக்கண்ணால் கணை தொடுக்கிறாள். “பெர்ஃபியூம்” புட்டியைத் தூக்கிக் காட்டி, அவளுக்கு “ஸ்ப்ரே” பண்ணுவது போல, சின்னதாய் ஒரு சில்மிஷம்!

தோளில் தொங்கப்போட்டிருந்த “ஹாண்ட் ப்பாக்”கினால் தன் முகத்தை மூடியபடி நாணத்தால் முறுவலித்துப் பின் மீண்டும் மறைந்துகொள்கிறாள்!

நான் புறப்படத் தயாராகிறேன்.

நான் எனக்கெனத் தெரிவு செய்த ஒரேயொரு “ரீஷேட்”கைக் கவுண்டரில் கொடுத்துப் பணம் செலுத்துகின்றேன்.

மனசு என்னவோ இன்னமும் அவளைத் தேடி அலைகிறது!

“ஈட்டன்ஸ் பாக்” ஒன்றினுள் ரீஷேட்டையும் “றிஸீர்”றையும் போட்டு, மிச்சச் சில்லறைகளை என் கையில் திணிக்கும் போது, “ஈட்டன்ஸில் ஷொப்பிங் செய்தமைக்கு நன்றி” என்று “காஷியர்” சிட்டு உதிர்த்த வார்த்தைகள் கூட இலேசாகத்தான் காதில் விழுகிறது. ஆர்வமற்ற நன்றிச் சிரிப்புடன் வாசலை நோக்கி அடியெடுத்து வைக்கின்றேன்.

என்ன ஆச்சரியம்!

என்னைச் சுற்றிச் சுழன்ற அந்தச் சுந்தரி, எங்கிருந்தோ பறந்து வந்து என் கையைப் பற்றிக்கொள்கிறாள்.

இதயம் ஒரு கணம் தரித்துத் துடிக்கிறது!

ஆவெனத் திறந்தவாறு அணிந்திருந்த என் “ஜாக்கட்” சற்று பொருமியிருக்கத் தக்கவாறு, உள் பையினுள் சொருகி வைத்திருந்த “வின்ரர் க்ளவுஸ்” சோடியை அவள் வெளியே எடுக்கும்படி கட்டளையிடுகிறாள்.

கட்டளைக்கு அடிபணியும் இயந்திரமாய், எடுத்து நீட்டு

கின்றேன். அவற்றை மேலும் கீழுமாகப் புரட்டிப் பார்க்கிறாள்.

“என்ன செய்கிறாய் நீ?”

இறுகி உறைந்து போன என் முகத்தைப் பார்த்தே, என் கேள்வியை அவள் ஊகித்திருக்க வேண்டும்.

தனது “ஹாண்ட்பாக்”கிலிருந்து அட்டை ஒன்றை எடுத்து என் முகத்துக்கு நேராகப் பிடிக்கிறாள்.

அவளது அழகான படத்துக்கு அருகாகப் பெயரும் பதவியும் பொறிக்கப்பட்ட அடையாள அட்டை, அது.

“ஈட்டன்ஸ் களவு தடுப்பு அதிகாரி”

குருதியை உறைய வைக்கும் இந்த “வினர்ர்” குளிரிலும் எனக்கு வியர்த்துக் கொட்டுகிறது!

மூன்று மாதமாக நான் பாவித்து, புதுமெருகை இழந்துபோன குளிர்க் கையுறையான எனது “க்ளவுலை”ப் பார்த்தவுடனேயே அவளுக்கு உண்மை தெளிவாகிவிடுகிறது.

ஆனாலும் “நான் உனக்காக வருந்துகின்றேன்” என்று சிறு மன்னிப்புக் கோரல்கூடக் கிடையாது.

எனது பழைய “க்ளவுலை” என் கைகளுக்குள் திணித்துவிட்டு, தொடர்ந்தும் இன்னொரு நிறத்தோலைத் தேடி வலைவிரிப்பதற்குப் போலும், உள்ளே நடக்கத் தொடங்கியது, அந்த வெள்ளைப் புறா!

என் மனசின் கீழ்மாடியிலிருந்து யாரோ ஈனமாய் அமுதபடி...!

கூடி நின்று வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்த அத்தனைபேர் கண்களிலும் ஓர் அற்ப ஜந்துவாய்க் கூனிக் குறுகிச் சமைந்துபோய் நிற்கின்றேன், நான்!

“நான்காவது பரிமாணம்” - ஜூலை 1993

“புலம்பெயர்ந்தோர் கதைகள்” - பரிஸ் 1995

“ஜீவந்தி” - புரட்டாசி - ஜப்பசி 2009

எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன்!

இது ஒருவகை இயற்கையின் அவஸ்தை!

இந்த உபாதையை இனியும் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது. சிறுநீர்ப்பை வீங்கிப் புடைத்து வெடித்துவிடுமாப்போன்ற வேதனை!

ராத்திரி பூராவும் வருந்தியழைத்தும் வாராதிருந்த தூக்கத்தை வரவழைத்துதவிய “மோல்ஸன் பியர்” மூத்திரக் குடலினுள் முட்டி நிரம்பிக் கொடுமைப்படுத்துகின்றது.

கட்டிலை விட்டு அவசரமாக எழும்புகிறேன்.

யுத்த வலயம் ஒன்றிலிருந்து திக்குத் திக்காகச் சிதறிப்போன குடும்பத்தினராய், அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தூக்கி வீசப்பட்டுக்

கிடந்த செருப்புக்களைக் கால்களால் தடவித் தேடிக் கண்டுபிடித்து, பாதங்களில் சொருகிக்கொண்டு “வொஷ் றூம்” நோக்கி ஓடுகிறேன்.

“.....”

“அப்பாடா...!”

சிரமபரிகார சுகத்தைப் பரிபூரணமாக அனுபவித்துவிட்ட அசதியுடன் வெளியே வருகிறேன்.

கற்பனையுடன் கூடிய கவித்துவக் கலசம் வற்றி வரண்டுபோன வெற்றுக் கவிஞர்களாட்டம், போலிக் கம்பீரத்துடன் மேகைமீது நெஞ்சு நிமிர்த்தியபடி நின்கொண்டிருந்த “மோல்ஸன்” காலிப் போத்தல்களைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கட்டிலுக்கடியில், கண்ணில் படாதவாறு உருட்டிவிடுகிறேன்.

யன்னல் அருகாக வந்து திரையை மெல்ல விலக்கி, வெளியே எட்டிப் பார்க்கிறேன். பளிச்சென்று முகத்தில் அறைந்த வெளிச்சத்தை நேர் கொள்ள முடியாமல் தடுமாறிய கண்களுக்கு இமைகள் கவசமளித்தன.

கடைந்தெடுத்த கட்டித் தயிர்ச் சட்டியை வானத்திலிருந்து யாரோ கவிழ்த்துக் கொட்டியது போன்று, ரொறன்றோ நகரம் “ஸ்னோ”வுக்குள் புதைந்து கிடக்கின்றது.

பொழுது விடிந்து நீண்ட நேரமாகிவிட்டிருக்க வேண்டும்!

மூன்று நாட்களாகக் காணாமற் போய், இன்றுவந்து கண் சிமிட்டி நிற்கும் குழந்தைச் சூரியனின் பொற்கிரணங்கள், வெண்பனித் திட்டக்களில் பட்டுத் தெறிக்கக் கண்கள் கூசின.

யன்னல் திரையை இழுத்து மூடிவிட்டு, மறுபடியும் வந்து கட்டிலில் வீழ்ந்தேன். மார்கழிக் கடுங்குளிர்க் கொடுகலுக்கு ஏற்ற இந்தப் பஞ்சப் பொதிப் போர்வைக்குள் உடலைச் சுருட்டிப் புதைத்துப் படுத்துக்கொள்வதிலும் ஒரு இதமான சுகந்தான்!

கொஞ்சநேரம் கூடக்குறையப் படுத்தறங்கினால் உலகம் என்ன உருண்டோட மறந்தா போய்விடும்?

“உறங்குகின்ற கும்பகர்ண உங்கண் மாயவாழ்வெலாம்

இறங்குகின்ற தென்றுகாண் எழுந்திராய் எழுந்திராய்.....”

என்று முப்படைகளையும் என்மேல் ஏவிவிட்டுத் தட்டி எழுப்ப, நான் ஏதோ குடம் குடமாய்க் குடித்துவிட்டு உறங்கும் இதிகாச நாயகன் கும்பகர்ணனா என்ன? அதனைச் செய்விக்கவும் எனக்கு அண்ணன், தம்பி, இனம், சனம் என்று எவருமே இங்கு கிடையாதே!

எழும்பி இருந்துதான் என்னத்தைக் கிழித்து விடக் கிடக்கிறது?

போர்வைக்குள் சுருண்டுகொள்கிறேன்.

“மோல்ஸன் பியர்” போத்தலைப் பால் போச்சியாட்டம் சூப்பிச் சூப்பிச் சுவைத்தபடி அரசியலென்றும், அகதி வாழ்வென்றும், இலக்கிய மென்றும் ஏதேதோ அலட்டிப் போகவென்று எனது நைஜீரியக் கறுவல் நண்பன் கப்றியேல் நேற்றிரவும் வந்து போனான். அவன் போனபின்னர், தனிமைப் பேயைத் துரத்தவேண்டிய தேவை எனக்கிருந்தது. நித்திரை அவசியமாகத் தேவைப்பட்டது. அதனால் கொஞ்சம் அதிகமாகத்தான் குடித்துவிட்ட ஞாகம்.

நெற்றிப் பள்ளங்களில் மெல்லிய வலி!

தலைமாட்டில் சுவரோரமாகப் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் “வீற்றர்” அனால் காற்றை வேறு அள்ளி வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. அடித் தொண்டையிலும் நாசித் துவாரங்களிலும் இருந்து “பியர்” நெடி, வெளிக் கிளம்பியபடி. நாக்கு வரண்டு சொரசொரத்துக் கிடக்கிறது.

“எழும்பி வீற்றரைக் கொஞ்சம் குறைத்தவிட்டு, ஒரு க்கிளாஸ் குளிர்ந்த நீரைக் குடித்தால் இதமாயிருக்கும்.”

மனசு ஆலோசனை சொல்கிறது.

இது போன்ற சின்னச் சின்ன உதவிகளைத் தன்னிலும் செய்து தருவதற்கு ஆளில்லாத அநாதரவான கையறுநிலை! உற்சாகத்தை இழந்துபோன உடலோ, மனசின் ஆலோசனைக்கு இசைய மறுக்கிறது. மனசுக்கும் உடலுக்குமிடையில் ஒத்திசைவே இல்லாத ஓர் அவல

வாழ்க்கைதான் இந்த அகதி வாழ்க்கை!

மனசு வருந்தி அலுத்துக்கொண்டபோது -

“விஷ யூ எ மெரி கிறிஸ்மஸ்... விஷ யூ எ மெரி கிறிஸ்மஸ்...”
வாத்தியங்களின் மெட்டு அடுத்த வீட்டு றேடியோவிலிருந்து கிளம்பி,
எனது தலைமாட்டுச் சுவரையும் ஊடறுத்து வந்து காதில் இலேசாக
ஒலிக்கின்றது.

“ஓ... மறந்தே போனேனே...! இன்று கிறிஸ்மஸ் அல்லவா?”
அன்பின் வடிவத்தை வையகத்துக்கு உணர்த்தியவர் - அயலார் மீதும்
அன்பு காட்டக் கற்பித்தவர் - அனைத்து உயிர்களிடத்தும் அன்பை
அள்ளிப் பொழிந்தவர் - பாவப்பட்டவர் மீதான அன்பின் நிமித்தம்,
அவர்களை இரட்சிப்பதற்காக முள்முடி தரித்தவர் - சிலுவை சுமந்தவர் -
அதே சிலுவையில் அறையப்பட்டு இறைவனானவர்...

அந்தத் தேவபாலன் அவதரித்த தினம், இன்றைய தினம்!

யேசுபிதா சொல்லிப்போன அன்பு, கருணை, இரக்கம்
அனைத்தையும் மறந்து துறந்து, வெறுமனே உண்பதாலும் உடுப்பதாலும்
குடிப்பதாலும் கும்மாளமடிப்பதாலும்தான் அவரது பிறப்பு அர்த்தம்
பெறும் என்று இன்றைய உலகு கருதுகின்றதோ என்று ஒரு கணம்
எண்ணத் தோன்றுகிறது.

நெட்டி முறித்து நிமிர முனைந்த மனசும் இப்போது உடலோடு
ஒட்டி இணைந்து சுருண்டு படுத்துக்கொண்டது.

ஊரில் ஒரு காலத்தில் கொண்டாடி மகிழ்ந்த கிறிஸ்மஸ்
பண்டிகைகளை, சோம்பல் மனசு ஒருமுறை மீட்டுப் பார்க்கிறது.

யாழ்ப்பாணம் பெரியகடையிலுள்ள புத்தகக் கடையெல்லாம்
ஏறியிறங்கி, ரொம்பவும் பணம் செலவு செய்து, அழகான கிறிஸ்மஸ்
கார்ட் வாங்கி, ஒவ்வொரு கிறிஸ்மஸுக்கும் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தவள்,
ஜெஸிந்தா. மச்சாள் முறை சொல்லித் தாஜா பண்ணிக்கொள்ளவோ
என்னவோ, என் தங்கையர் ஒவ்வொருவருக்கும் அவளிடமிருந்து

தனித்தனியே கார்ட் வரும். பிறர் கண்களில் சிக்கிக்கொள்ள விடாமல், அத்தனை வாழ்த்து மடல்களையும் தபால்காரனிடமிருந்து வாங்கி அழுக்கி விடுவேன். ஆரம்பத்தில் அவளது சிநேகிதிகள் வீடுகளிலும், பிற்காலங்களில் அவள் வீட்டாரிடமிருந்து எமது காதலுக்குப் “பச்சைக் கொடி” காட்டப்பட்டதுடன் அவளது வீட்டிலும் எனக்கென்று எத்தனை கிறிஸ்மஸ் பார்ட்டிகள் இடம்பெற்றிருக்கும்!

மன்னாரிலிருந்தபோது “அக்கிங் மஜிஸ்ட்ரேட்” லோறன்ஸ் வீட்டில் ஒவ்வொரு கிறிஸ்மஸுக்கும் எனக்கென்று “ஸ்பெஷல் இன்விரேஷன்” தவறாமல் வரும். என்மீதான அளவிறந்த “வாஞ்சை” காரணமாக, அவரது மூத்த குமாரி நிலானி, அந்தக் குடும்பத்தில் எனக்குத் தேடித்தந்த செல்வாக்கின் பெறுபெறு அது!

கண்டியில் வாழ்ந்த காலத்தில் எத்தனை கிறிஸ்மஸ், யார் யாரோடு, எப்படியெப்படியெல்லாம் களிந்தன என்ற புள்ளி விபரங்களை, தலதா வீதி குயீன்ஸும், பேராதனை வீதி லியோன்ஸும் தான் கண்கூடப் போட்டுச் சொல்லவேண்டும்.

இன்றோ கனடாவில் வந்து கரையொதுங்கிய நாளிலிருந்து, ஒரு சின்ன நேசிப்புக்கும், மனம் எங்கெங்கொ எல்லாம் தேடியலைந்து யாசிக்கும்!

நாளைய பொழுதின் நிச்சயமின்மை நிமிடத்துக்கு நிமிடம் அச்சுறுத்திக்கொண்டிருக்க - நேற்றைய இனிய நினைவுகளே தஞ்சம் என்று அசைபோட்டு அசைபோட்டு, மனசு அங்குமிங்குமாய் அல்லாடிக்கொண்டிருக்க - இன்றைய பொழுதை இயலாமையில் கரைந்த ஏகாந்தம் விழுங்கிக்கொண்டிருந்தது.

கண்கள் இறுக மூடியிருக்க, மனசு எதையெதையோ எல்லாம் எண்ணி இலக்கின்றி அலைந்துகொண்டிருந்த தருணம் -

“டொக்...டொக்...டொக்...”

கதவில் யாரோ தட்டிக் கேட்பது போன்ற... ஒரு பிரமையா?

அல்லது...!

மீண்டும் ஒருமுறை ... உண்மையாகவே தட்டித்தான் கேட்கிறது! என்னுடைய கதவில் தானா? சொல்லாமல் கொள்ளாமல் என்னைத் தேடிவர யார்...? கப்றியேல் ராத்திரியே மொன்றியாவில் உள்ள தனது “க்கேள் .:பிறெண்”டைப் பார்க்கப் போவதாகச் சொல்லிப் புறப்பட்டு விட்டானே?

ஒருவேளை தபாற்காரனோ! சேச்சே...அவன் வழக்கமாகக் கதவிலுள்ள தபால் இருக்கு வழியாக கடிதங்களைச் சொருகித் தள்ளிவிட்டுப் போய்விடுவானே! பதிவுத் தபால், பார்க்கல் ஏதாவது என்றால் மட்டும், கதவுச் சட்டங்கள் கழன்று கொட்டுப்பட - தட்டமாட்டான் - பலமுள்ளவரை குத்துவான். ஆனால் இன்றைக்குக் கிறிஸ்மஸ் விடுமுறை. அவன் ஏன் வரப்போகிறான்?

இது யாராக இருக்கலாம்...?

பொண்டிப்போயிருந்த கண்களைக் கசக்கியபடி, மேசையில் அனாதரவாகக் கிடந்த மூக்குக் கண்ணாடியைத் தடவித் தேடிப்பிடித்து, மாட்டிக்கொண்டு கட்டிலை விட்டிறங்குகிறேன்.

தொடர்ந்து மணித்தியாலக் கணக்கில் படுத்திக் கிடந்ததால், மாடு சூப்பிய பனங்கொட்டை மாதிரிச் சிலம்பிக் கிடந்த தலை முடியைக் கைகளால் கோதிவிட்டபடி, நாட்கணக்கில் சவரம் செய்யாததால் “அறக்கொட்டி அடிச்சுப்போன” வெள்ளாமை போலப் பாத்தி பாத்தியாய் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் துருத்திக்கொண்டு நிற்கும் தாடியைச் சொறிந்துகொண்டு, “லென்ஸ்” பொருத்தப்பட்ட கதவுத் துவாரத்தினூடாக உற்றுப் பார்க்கிறேன்.

“கிளியோப்பெட்றா...!”

என்னால் நம்பமுடியவில்லை! முதன் முறையாக என் வீட்டுக் கதவின் முன்னால் வந்து நிற்கிறாள், எதிர் வீட்டு வெள்ளைக்காரி!

நான் இந்த “ப்பச்சலர் அப்பார்ட்மென்ட்”டில் குடியேறி ஏறக்குறைய

ஏழெட்டு மாதங்களாகிவிட்டன. இந்தச் சிறிய தொடர்மாடிக் கட்டடத்துக்கு நேர் எதிர்த்தாற்போல, நோட்டுக்கு மறுபுறமாக உள்ள தனி வீட்டில் வசிக்கும் இவளை அநேகமாக ஒவ்வொரு நாளும் நான் நேருக்குநேர் கண்டிருக்கிறேன்.

இவ்வளவு காலத்திலும் ஒருமுறை தன்னிலும் என்னை முகத்துக்கு முகம் நிமிர்ந்தே பார்க்காத இவளுக்கு இன்று என்ன தேவை ஏற்பட்டிருக்க முடியும்?

ஊரிலுள்ள எனது சொந்த பந்தங்களிடமிருந்து வரும் கடிதங்களை எதிர்பார்த்து, தினம் தினம் தபாற்காரனின் தரிசனத்துக்காக வாசலில் நான் தவம் கிடப்பதை -

இரு வாரங்களுக்கொரு தடவையாவது, என் ஒண்டிக் குடித் தனத்துக்கென்று அரசு தரும் பிச்சைக் காசுக்குச் சாப்பாட்டுச் சாமான் களை வாங்கி "பிளாஸ்டிக்" பைகளில் நான் சுமந்துகொண்டு வருவதை -

வாழ்வின் இனிமையான பக்கங்கள் கிழித்தெறியப்பட்ட சோகத்தை மறுப்பதற்கென்று, எங்கெங்கொ எல்லாம் அலைந்து திரிந்துவிட்டு, ஏகாங்கியாய் நான் வீடு திரும்புவதை -

எதிர் வீட்டுக்காரியான இவள், தனது வீட்டு வெளி விறாந்தையில் நிரந்தரமாகப் போடப்பட்டிருக்கும் "லேஸி போய்" எனப்படும், கதிரைக்கும் கட்டிலுக்கும் இடைப்பட்ட, அந்த ஆசனத்தில் சரிந்திருந்தவாறே தின்மும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள். அப்பொதெல்லாம் ஒரு சிறு புன்னகையைத் தன்னிலும் என் மனதில் முதலீடு செய்துவைக்க முயற்சிக்காதவள், இன்று எதற்காக எனது வாசல் தேடி...?

பல வருடங்களுக்கு முன்னொருநாள் கனடாவின் நியூபவுண் லாந்து மாகாணத்தில் நூற்றைம்பத்தாறு இலங்கைத் தமிழர் படகில் வந்து கரையொதுங்கியபோது, இங்குள்ள ஊடகங்கள் யாவும் தொடர்ந்து பல நாட்களாக அவர்களைப் பற்றியே சுடச்சுட சர்ச்சைகளில் காலம் கழித்தனவாம். பிறிதொரு கிரகத்திலிருந்து பூலோகத்திற்கு வந்திறங்கிய

பிரகிருதிகள் என்றவாறு இவர்களைப் பலர் அதிசயமாகப் பார்த்து வியந்தார்களாம். ஒரு காலத்தில் “சிலோன்” என்று அறியப்பட்ட சிறு தீவுதான் இப்போது ஸீலங்கா ஆகியிருப்பதாகவும், அங்கிருந்து வந்து கரையொதுங்கிய ஓர் இனம் தான் இந்த “ரமிள்ஸ்” என்றும், இவர் களெல்லாம் அப்போதுதான் பூகோள ஞானப் பிரகாசம் பெற்றுக் கொண்டார்களாம்!

“ப்போட் பீப்பிள்” என்று நாமகரணம் செய்து, அருவருப்புடன் எம்மவரைப் பார்த்த இவர்களுள், வழிதெருவில் கண்ட இடங்களில் திட்டித் தீர்த்த கிழடு கட்டைகளும் - காறி உமிழ்ந்த இனத் துவேஷிகளும் உண்டென்று நிறையக் கதைகள்.

என்னை ஓர் அற்ப ஜந்துவாகப் பார்க்கும் இவள்மீதும் எனக்கோ எப்போதும் ஒரு வெறுப்பு!

அது மட்டுமில்லை, எழுபது வயதுக் கிழவி மாதிரியாகவா இவள் இருக்கிறாள்? ஆடம்பர ஆடை அணிகலன்கள், தலையில் ஒய்யாரமாய்க் குந்தியிருக்கும் இறகு குத்திய வெள்ளைத் தொப்பி, வயதுக்குப் பொருந்தாத குதி உயர்ந்த காலணி, கையில் எப்போதும் அநாயாசமாகத் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் அந்த டம்பப் பை, அவளது சருமத்தை இளஞ் சிவப்பு நிறமாக்கிக் காட்டவல்ல ஒரு செந்நிறக் குடை என்பன சகிதம் அவள் வெளியே வரும்போதெல்லாம், விலையுயர்ந்த “பெர்பியூம்” வாசனை, வீதிகை நிறைத்து வியாபித்து நிற்கும்!

“இந்தக் கிழட்டு வயதிலையும், தானொரு “கிளியோபெட்றா” என்ற நிகைப்பாக்கும், இவளுக்கு” என்று ஒருநாள் கப்றியேல் இவளைப் பார்த்துக் கறுவிக்கொண்டதன் பின்னர், எங்கள் இருவருக்கும் இவள் நிரந்தர கிளியோபெட்றாவானாள்!

மூன்று நாட்களுக்கு முன்னர் வீடுகளை, வீதிகளை மூடி மறைத்தவாறு மலை மலையாய் “ஸ்னோ” கொட்டியபோது அவசரமாக வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த என் கண்ணில், தன்னந் தனியனாக நின்று

தனது வீட்டு நடைபாதையில் இவள் “ஸ்னோ” தள்ளிக்கொண்டிருந்ததை நான் கண்டும் காணாதவன் போலத் திரும்பியும் பார்க்காமல் வந்து விட்டேன்.

என்னை ஒரு மனிதனாகத் தன்னிலும் பார்க்க விரும்பாத இவளுக்காக, நான் ஏன் இரக்கப்படவேண்டும்? இவளுக்கு நான் உதவ வேண்டும் என்று என்ன தேவை எனக்கு?

இவள் இன்று என்னுடைய கதவில் வந்து தட்டுவதற்கு என்ன காரணம்?

நான் கதவைத் திறக்காமல் துவாரத்தினூடாகப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பதை உணர்ந்த அவள், மூன்றாவது முறையாகத் தட்டு கிறாள். இனியும் கதவைத் திறக்காதிருப்பது நல்லதல்ல. மெதுவாகக் கதவைத் திறந்தபோது பனிக் குளிர்க் காற்று எனது வீட்டுக்குள் சில்லென்று ஊடுருவிப் பாய்கிறது!

முதன் முறையாக என்னைப் பார்த்துக் குறுநகையால் குசலம் விசாரிக்கிறாள், அவள்!

ஒரு வெள்ளைக் கடித உறையை நீட்டியபடி, “மெறி கிறிஸ்மஸ்” கூறி என்னை வாழ்த்துகிறாள்!

“மெறி கிறிஸ்மஸ்”

புன்னகையை வலிந்து வரவழைத்தவாறே பதிலுக்குக் கூறிய நான், காரண காரியங்களை உணரா இயந்திரமாய் அந்தக் கடித உறையைக் கை நீட்டி வாங்குகிறேன். அதை மேலுங் கீழுமாகப் புரட்டிப் பார்க்கிறேன்.

கனவிலிருந்து கண் விழித்தவன் போன்ற திகைப்புடன் அந்த உறையை நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோதே அவள் தனது வீடுநோக்கி நடக்கலானாள்.

சீதளக் காற்று நேராகப் பாய்ந்துவந்து நெஞ்சில் குத்துகிறது!

கதவை மூடி, உட்புறமாக அதில் சாய்ந்து நின்றபடி, உறையைப்

பிரித்துப் பார்க்கிறேன்.

உள்ளே அழகான ஒரு கிறிஸ்மஸ் வாழ்த்து மடல்!

முகப்பில் ஊற்றுப் பேனாவினால் முத்து முத்தான ஆங்கிலக் கையெழுத்தில் “மெறி கிறிஸ்மஸ் அண்டு ஹப்பி நியூ இயர்” என்ற வாழ்த்து மொழிக்குக் கீழே “அன்பும் இரக்கமும் மிக்கவர்கள் ஒரு போதும் அநாதைகள் ஆவதில்லை” எனப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

மடலைத் திறந்தபோது -

ஐம்பது டொலர் நோட்டு ஒன்று காற்றில் அசைந்தாடியவாறு கீழே விழுகிறது!

வியப்புடன் அந்தச் சிவப்பு நோட்டைக் குனிந்து எடுத்துக் கொண்டு, அவசரமாக எனது கதவைத் திறக்கிறேன்.

அங்கே அவளது கதவு மூடப்படுவது தெரிகிறது.

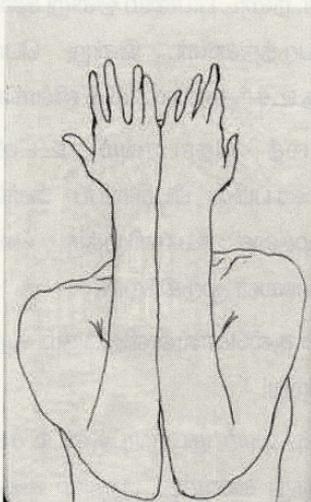
நான் எனது வீட்டுக் கதவை மூடுகிறேன். கதவின் உட்புறமாக உடல் சாய்ந்து, முதுகு வழக்கிக் கீழிறங்க, நிலத்தில் அப்படியே உட்கார்ந்துகொள்கிறேன். அவள் தந்த பணத்தையும் வாழ்த்து மடலையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

இதயம் கனத்துப் பலமாக அழுத்துகிறது!

நானோ, ...எனக்குள் ... புல்லாகிப் பூடாகி புழுவாய் மரமாகி ...!

“ஞானம்” - நவம்பர் 2009

ஜீவித சங்கல்பம்

நான்கு நாள் சிகிச்சைக்குப் பிறகு அசதியும் களைப்பும் மேலிட, முதுகுப் பையைக் கையிலேந்திக்கொண்டு, ரொறன்ரோ மவுன் சினாய் மருத்துவ மனையிலிருந்து, யூனிவேர்சிற்றி அவெனியூ வாசல் வழியாக வெளியே வருகிறேன். இலையுதிர் காலத்து இளங்காலைக் கதிரொளியில் கண்கள் கூசின. இதமான காற்றும், மிதமான வெப்பமும் உடலுக்குப் புத்துயிரூட்டின.

யூனிவேர்சிற்றி அவெனியூ வழக்கம் போல, வாகனச் சன சந்தடியுடன் அல்லாடியபடி!

டாக்ஸி ஒன்றைக் கையசைத்துக் கூப்பிட்டு, பின்னிருக்கையிலேறி மெதுவாக அமர்கிறேன். “எங்கே போகவேண்டும்?” எனக் கேட்ப

தற்கு, சாரதி பயன்படுத்திய எத்தியோப்பிய ஆங்கில “மணிப்பிர
வாளத்தை” மனம்விட்டு இரசிக்கும் ஆவலை, அவனது கேள்வியின் முடி
வில் துருத்திக்கொண்டு நின்ற “சார்” என்ற வார்த்தை திசை திருப்பிக்
கொண்டது!

“பின்னோக்காடி” ஊடாக என்னையே நோக்கி நின்ற அவனது
மஞ்சள்பூத்த கண்களைப் பார்த்து, மெல்லிய முறுவலிப்புடன் “மார்க்கம்
- டெனிசன்” என்கிறேன். நீண்ட பயணம் ஒன்று கிடைத்த உற்சாகத்துடன்
வாகனத்தைத் துரிதப்படுத்தினான். இன்று பொதுப் போக்குவரத்து
வாகனச் சேவை எனக்கு உகந்ததல்ல என்ற விளக்கம் இவனுக்கேன்?

உரையாடலைத் தொடரவும் உடலில் வலுவில்லை.
இருக்கையின் முதுகணைப்பில் பிடரியைப் பின்னோக்கி மெதுவாகச்
சரித்து, மெதுவாக மூச்சை உள்ளிழுத்து வெளிவிட்டு, தியானம்
செய்யுமாப்போலக் கண்களை மூடுகிறேன்.

இன்று வீட்டில் சூல்கொள்ளவிருக்கும் சூறாவளி பற்றிய அச்சம்
மனதை அலைக்கழிக்கிறது!

பொலிகண்டி, யாழ் குடாநாட்டின் உச்சந் தலையில் உள்ள
ஒரு கிராமம். நான் பிறந்து வளர்ந்து, பத்தாம் வகுப்புவரை படித்துவந்த
இடம். பசுமை மாறாத புகையிலை நாற்று மேடைகளும், கடலை அண்டிய
தென்னை மரக்காடுகளும், ஊர்மனையை நிரப்பிய பனை
மரக்கூடல்களும் ஒருகாலத்தில் அக்கிராமத்தின் அப்பாவித் தனத்தைச்
சொல்லும் அப்பழுக்கற்ற அடையாளங்கள்!

அந்தக் கிராமத்தில் வாழ்ந்த கடைசிக் காலங்களில், நான்தான்
எனது அடையாளங்களைப் பறிகொடுக்கத் துவங்கியதாக ஞாபகம்.

குமர்ப் பருவத்தை எட்டிய காலத்தின் பின்னரும் வீட்டுப்
பின்வளவில் நின்ற கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரங்களில் ஏறியிருந்து
மாங்காய் பறித்துச் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். அப்போதுதான் கிரிக்கட்
விளையாடத் துவங்கிய தம்பிக்கு எப்படி “லெக் பிறேக், ஓ.ப் ஸ்பின்”

பந்து வீசலாம் எனக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறேன். அநாயாசமாகச் சீட்டியடித்தபடியே வீட்டு வேலைகளைச் செய்து வந்திருக்கிறேன். பையன்களுடன் சேர்ந்து சயிக்கிளில் கடற்கரைக்கு உலாத்தப் போய் வந்திருக்கிறேன். இப்படி, இன்னுமின்னும் நிறையச் சொல்லலாம்!

அப்பாவுக்கு இது ஒரு பிரச்சினையேயல்ல. “வீட்டுக்குள்ளே பெண்களைப் பூட்டி வைக்கும் விந்தை மனிதரை” அடியோடு வெறுக்கும் வித்தியாசமான பிறவி, அவர். அம்மாவின் உபன்யாசங்கள்தான் அடிக்கடி ஆரோகண அவரோகணங்களின் எல்லைகளைத் தொட்டுத் திரும்பின.

போரின் உக்கிரம் பொறுக்க முடியாமல் 2002 ஆரம்பத்தில் கொழும்புசென்று தங்கியிருந்த சில மாதங்களிலும், 2003 பிற்பகுதியில் கனடாவந்து பதினோராம் வகுப்பில் படிக்கத் துவங்கிய காலங்களிலும் எனக்குச் சினேகிதிகள் குறைவு. இங்கு பள்ளி வகுப்புகளிலும் தமிழ் வகுப்புகளிலும் நான் சந்தித்த தமிழ் மாணவமணிகள் பரதம் என்றும், வீணை என்றும், வயலின் என்றும், கர்நாடக சங்கீதம் என்றும் பெற்றோருடன் அள்ளுண்டு, அலைந்து திரிந்தார்கள். நான் அவற்றையெல்லாம் அலட்சியம் செய்து வாளாவிருந்தமை அம்மாவுக்குக் கவலை!

பதிலாக, ஆங்கிலத்தை அதிக சிரத்தையெடுத்துக் கற்றுக் கொண்டேன். பள்ளிப் படிப்பில் படு சுட்டியாக விளங்கினேன். கடுமையான உழைப்பு என்னை ஹமில்ரன் பல்கலைக் கழகத்தில் உயிரியல் விஞ்ஞானப் பட்டப் படிப்புக்கு அனுப்பி வைத்தது. அவ்வப்போது பல்துறைசார் தமிழ் ஆங்கில நூல்களைப் படித்தேன். இவ்விதமாக, நாலா திசைகளிலும் தேடியலைந்து, என் அறிவை நான் பெருக்கிக்கொண்டமை அப்பாவுக்குப் பெருமை!

பல்கலைக்கழக விடுதி வாழ்க்கை நாட்களில்தான் எனக்குள் புதுவித உலகொன்று கருக்கட்டத் துவங்கியதை நானாக அவதானிக்க லானேன்! உலகாலும், உறவுகளாலும், அண்டை அயலாலும், புறச் சூழலாலும் எனக்கென நிச்சயிக்கப்பட்ட உலகம் எனக்குரியதல்ல என்பதை உணரலானேன். என் உடலின் மென்மையையும்

பெண்மையையும் நானே வெறுக்கலானேன்!

இந்த வெறுப்பு, புதியதொரு ஆளுமை எனக்குள் சுயங் கொள்ளக் காரணமாயிற்று. எனது குரல் கரகரத்தது. உடலின் தகை நார்கள் முறுக்கேறின. நடையுடை பாவனைகளில் மாற்றங்கள் முளைவிடலாயின. ஆரம்பத்தில் வியப்பாகவும் விந்தையாகவும் இருந்தது. சமயங்களில், ஒருவித வெட்கம் கலந்த, குழப்பமாகக்கூட இருந்தது. ஆயினும், நாளாக நாளாக எனது உடலில் ஏற்படத்துவங்கிய மாற்றங்களை மனம் அங்கீகரிக்கத் துணிந்தது.

புதிய மனக் குருவியின் சிறகடிப்பில் மனம் சிலிர்க்கலானேன்!

தலைமுடியை ஒட்ட வெட்டியெடுத்துக்கொண்டேன். அம்மா ஆசையோடு வாங்கித் தந்த தோடுகளைக் கழற்றிக்கொண்டேன். ஆடைகளையும் வாசனைப் பொருட்களின் வகைகளையும் மாற்றிக் கொண்டேன். கையோடிருந்த இரண்டொரு சாறி, சுடிதார்களைச் சுருட்டி வைத்துக்கொண்டேன். சிநேகிதிகளைத் தவிர்த்துக்கொண்டேன். விடுதலை நாட்களிலும் வீட்டுக்குப் போய்வருவதைக் குறைத்துக் கொண்டேன். அருமை பெருமையாகப் போய்வந்த சமயங்களிலும், ஏதோ சாக்குப் போக்குச் சொல்லிவிட்டு, ஒருசில மணித்தியாலங்களில் ஓடிவந்துவிடுவேன்.

கனடாவில் தமிழ்ப் பெற்றாருக்கும் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் அவர்களது கலியாண காலங்களில்தான் அநேகமாக, முரண்பாடுகள் முளைவிடத் துவங்குகின்றன. திடீரென எவனையாவது வீட்டுக்குள் கூட்டிவந்துவிடுகிறார்கள் அல்லது சொல்லாமல் கொள்ளாமல் எவனுடனாவது குடும்பம் நடத்தப் போய்விடுகிறார்கள். இதனால் தமது பிள்ளைகளுக்கு ஊருலகறியத் தாம் விரும்பியவாறு கலியாணத்தைக் கோலாகலமாகச் செய்து பார்க்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றோர் இழந்துவிடுகிறார்கள். இதன் காரணமாக, முன்கூட்டியே ஆகக் குறைந்தது ஒரு பூப்பு நீராட்டு விழாவையோ அல்லது ஒரு அரங்கேற்றத்தையோ தன்னிலும், செய்துபார்த்து மகிழ்ந்துவிட வேண்டும் என்பதில் இவர்கள் குறியாக

இருக்கிறார்கள். குதிரைவண்டி முதற்கொண்டு, வெறலிகொப்டர் வரையிலான செலவுகள் உட்பட, நாற்பதாயிரம் ஐம்பதாயிரம் என்று ஆடம்பரமாகப் பணத்தை அள்ளிக் கொட்டவும் தயாராக இருக்கிறார்கள்.

என்னுடைய பூப்பு நீராட்டு விழாவை விமரிசையாகக் கொண்டாட, ஊர் நிலமை அப்போது சாதகமாக இருக்கவில்லை. கனடா வந்தபின்னர் “எமது” எனச் சொல்லப்படும் கலை எதையும் நான் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதனால் அரங்கேற்றம் செய்து பார்க்கும் அரிய வாய்ப்பும் அம்மாவுக்குக் கிடைக்கவில்லை. கலியாணம் ஒன்றுதான் அம்மாவின் கைவசமிருக்கும் ஒரேயொரு துருப்புச் சீட்டு. அதையும் கைநடுவவிட அம்மாவுக்கு அறவே விருப்பமில்லை.

தமிழ்நாட்டுக்குப் போய் வருபவர்களிடம் சொல்லிவைத்து, விலையுயர்ந்த காஞ்சிவரம் கூறைச் சாறிகளை இறக்குமதி செய்து வைத்திருக்கிறாள். சாதாரண சாறிகளோடு, புதுப்புது வர்ணங்களிலும் டிகைசன்களிலும் என்று ஒரு சாறிக் களஞ்சியமே வைத்திருக்கிறாள். மலேசியா வழியாக வந்தவர்களின் கை கால் காது மூக்கு கழுத்து இருப்பு இன்னொருவரின் உடலுறுப்புகளை அலங்கரித்தவாறு வந்துசேர்ந்த தங்க நகைகளை, பெட்டி பெட்டியாக வாங்கிப் பூட்டி வைத்திருக்கிறாள். “பியூட்டி பார்ளர்” ஒன்றில் உள்ள அத்தனை அழகு சாதனங்களில் ஒன்றையும் விடாமல் வாங்கிக் கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் காட்சிக்கு வைத்திருக்கிறாள். அமைப்பிதழ் முதற்கொண்டு அன்பளிப்பு ஈறாக, சகலதும் ஏற்கனவே தமிழ்நாட்டில் தேர்வு செய்யப்பட்டு, என் கலியாண நாளுக்காக அங்கு காத்துக் கிடக்கின்றன.

அம்மாவை நினைக்கத்தான் பாவமாக இருக்கிறது!

பட்டப்படிப்பு முடிந்து, ஹமில்ரனில் உள்ள உயிரியல் தொழில் நுட்பக் கம்பனி ஒன்றின் ஆய்வுப் பிரிவில் இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாகப் பணியாற்றி வருகிறேன். வேலைநேரம் போக, எஞ்சிய வேளைகளில் என்னைப் பற்றிய ஆய்வுகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டேன். இணையங்கள், ஆய்வு நூல்கள் போன்றவற்றுள் இடையறாது என்னைத்

தேடினேன். பல நிறுவனங்களுடன் தொடர்புகளை மேற்கொண்டேன். தகவல்களைத் திரட்டிக்கொண்டேன்.

பல்கலைக் கழகத்திலும் சரி, எனது பணியிடத்திலும் சரி, என்னில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றம் மற்றவர்களுக்கு ஒரு பிரச்சினையே அல்ல. அறிவியலாளர், கல்வியாளர், நவீன பண்பாட்டாளர், முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்கள் மத்தியில் எங்களைப் போன்றவர்கள் பற்றிய விபரத் தெளிவும், புரிந்துணர்வும் இப்போதெல்லாம் நிறையவே காணப்படுகின்றது. “குறைவான சமூக வலு” கொண்ட ஒரு சிறுபான்மையாக எங்களுடைய எங்கள் பிரச்சினைகளையும் இவர்கள் அனுதாபத்தோடு அணுகுகின்றார்கள். எங்களை ஏளனமாகவும் தரக்குறைவாகவும் பார்ப்பவர்களது எண்ணிக்கை குறைந்து வருகிறது.

எனது பாலின அடையாளம் என்பது நான் ஒரு ஆண் அல்லது ஒரு பெண் அல்லது வேறு ஏதோவொன்று என்பதான ஒர் உள்ளுணர்வுதான். பிறப்பால் நான் பெற்றிருந்த பால் வகையுடன் ஒத்துப்போக முடியாத - “டிரான்ஸ்ஜென்டர்” என ஆங்கிலத்தில் அழைக்கப்படும் - ஒரு பால்மாறுநராக நான் இருப்பதற்கு என்னைப் பழிசொல்லி என்ன பயன்? இடைநடுவே எனக்குள் முளைவிட்ட இந்த உள்ளுணர்வுக்கும் உடலியல் மாற்றங்களுக்கும் நான் பொறுப்பாளியல்லவே. மரபியல்சார் பாதிப்பு, என் தாயிடம் காணப்பட்ட முன்மகப் பேற்று ஒமோன் அளவு மட்டம், எனது குழந்தைப் பருவ - இளமைக்கால அனுபவங்கள் போன்ற இன்னும் பலவற்றில் ஒன்றோ, பலவோ அல்லது எல்லாமோ இதற்குக் காரணங்களாகலாம்.

என்னுள் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை எதிர்கொள்வற்கென, துணிச்சலுடன் மனநல நிபுணர் ஒருவரைச் சந்தித்தேன். அவரது ஆலோசனைகள் தைரியம் தந்தன; தன்னம்பிக்கை ஊட்டின. அவரது பணிப்பின் பேரில் எனது உடலியல் மாற்றங்கள் குறித்து மருத்துவர்களைக் கண்டு, ஆரம்ப மருத்துவ உதவிகளைப் பெற்றேன். பால்மாறுநர்கள் பொது அமைப்புக்களுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தினேன். என்னை ஒத்த

பலரது நட்பினைத் தேடிக்கொண்டேன். பால்மாறுநர்கள் உடல் நலனுக் கான உலகத் தொழின்முறைச் சங்கத்தின் (WPATH) ஆலோசனைகளும் வழிகாட்டல்களும் எனக்குப் பெரிதும் உதவின. எனது வாழ்வரிமையை வலுப்படுத்திக் கொள்வதற்கான எனது இடையறாத போராட்டத்தின் ஓர் அங்கம்தான் இப்போது நான் செய்தெடுத்துக்கொண்ட பாலுறுதிப்பாட்டுச் சிகிச்சை!

தாராண்மை ஜனநாயகத்தின் தந்தை எனத் தன்னைத் தானே பீத்திக்கொள்ளும் அமெரிக்கா போலன்றி, என்போன்ற சிறுபான்மை யினருக்கென்று பிரத்தியேகமான சட்டப் பாதுகாப்புக்களைக் கனடா வழங்கியுள்ளது. இருந்தும், வேலைவாய்ப்பு, வீட்டுவசதி, உடல் நலப் பராமரிப்பு, கல்வி, சட்டத்துறை, குடும்பம் என்று வரும்போது, மிக “நுட்பமான” பாகுபாடு இங்கும் நிலவி வருகின்றது. இவ்வாறான கீழ்நிலையில், பிறரது தாக்குதல்களுக்கு ஆளாதல், சமூக நிராகரிப்பு, பாகுபாடு போன்றன காரணமாக அளவுகடந்த ஆவல், பதற்றம், மன அழுத்தம் என்பன, ஒருவரை உளக் கோளாறு நிலைக்கு இட்டுச்செல்லும் ஆபத்தும் உண்டு. என்னைப் போன்ற வெள்ளையர் அல்லாதவர்களுக்கு இதன் பாதிப்பு இன்னும் இன்னும் அதிகம். இதனால் வெறுப்புக் குற்றங்களுக்கு இரையாவதுடன், சமயங்களில், அவற்றைச் செய்பவர்களாகவும் பால்மாறுநர்கள் காணப்படுகின்றமை துயரந்தான்!

தமிழர் வரலாற்றுக்குள் நான் மேற்கொண்ட தேடுதல்களோ பல சுவையான தகவல்களைச் சொல்லித் தந்தன. பால்மாறுநர்களை, சங்க இலக்கியங்களும், அறநூல்களும், பக்தி இலக்கியங்களும், காப்பியங் களும் அரவாணிகள், அச்சமாறிகள், ஆண் பெண்ணாகிகள், பரத்தை யருக்கு ஒப்பானோர், அதுகள், அலிகள், ஊனங்கள், பேடிகள் என்று பல்வேறு பெயர்களால் குறிப்பிடுகின்றன. பால்மாறுநர்களை இழிவானவர்களாகவும் கேள்விக்குரியவர்களாகவும் ஒதுக்கிய வரலாறு அன்று தொட்டு இன்றுவரை தமிழ் நாட்டில் தொடர்கிறது. பெயரளவில் “திருநங்கையர்” கௌரவமான பெயர்தான்! ஆனால் அந்தப் பெயருக்குப்

பின்னால் ஒழிந்திருக்கும் கேலியும் அவமதிப்பும் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல!

ஈழத் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை எதையுமே அடக்கி வாசிப்பார்கள்; ஆனால் ஆழ ஊடுருவி வாசிப்பார்கள். இவர்களுக்கு தன் பாலின வேட்கையாளர்கள், பால்மாறுநர்கள் போன்றவர்களைப் பற்றிப் பேசுவதற்கே கூச்சம்! அவர்களைச் சமூகத்தின் சாபக்கேடுகள் என்று அருவருப்புடன் பார்க்கிறார்கள். அவர்களுடன் பேசுவது, பழகுவது ஒரு வகைத் துடக்குச் சமாச்சாரம் என்று முகம் சுழிக்கிறார்கள். இதனால் தான், இந்த சிறுபான்மையினரும் தங்களைத் தமது சமூகத்தவரிடையே இனங் காட்டிக்கொள்ளத் துணிச்சலற்றவர்களாக ஒதுங்கி வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

எது எப்படியாயினும், ஒன்றை மட்டும் என் உள்மனம் உறுதியாக நம்புகிறது!

இயற்கையின் படைப்பு விநோதங்களில் நானும் ஒன்று! சற்று வித்தியாசமான ஒன்று; அவ்வளவுதான்! இந்த வித்தியாசத்தின் அடிப்படையில், அவமானத்தின் ஓர் அடையாளமாக என்னையே நான் ஒருபோதும் அவமதிக்கமாட்டேன். அதைப் பிறர் செய்வதையும் அனுமதிக்கமாட்டேன். இது உறுதி! இதில் எந்தவிதமான

“மார்க்கம் - டெனிசனில் எங்கே போகவேண்டும், சார்” என்ற டாக்ஸி சாரதியின் கேள்வியுடன் நிகைவு கலைந்து திரும்பியது.

விலாசத்தைச் சொல்லி வீடுபோய்ச் சேர்ந்தேன்.

கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்த போது, புதுரக ஊதுபத்தி வாசனையை என் முகர்வுப் புலன் சரிவர மோப்பம் பிடித்தறிந்தது. ஏதோவொரு பக்திப்பாடலை அம்மாவின் பாட்டுப் பெட்டி தன்பாட்டில் பாடிக்கொண்டிருக்கிறது. அம்மா, சாமி அறையில் என்பதற்கு அவை சாட்சியங்கள். அப்பா வேலைக்குப் போயிருப்பார். தம்பி வகுப்புக்குப் போயிருப்பான். வீடு ஓய்ந்துபோயிருந்தது.

முதுகுப் பையைக் கீழே வைத்துவிட்டு, ஆளரவம் ஏதுமின்றி மெதுவாக நடந்துசென்று சாப்பாட்டு மேசைக் கதிரை ஒன்றில் அமர்ந்து

கொள்கிறேன். ஏதோ அசமத்தம் அம்மாவின் காதை எட்டியிருக்க வேண்டும். சாமியறைக் கதவுக்கு வெளியே வந்து எட்டிப் பார்த்த அம்மாவுக்கு, இன்ப அதிர்ச்சியாக நான் அமர்ந்திருந்தேன்.

“என்ன இது, சொல்லாமல் கொள்ளாமல்...!” மேற்கொண்டு பேசமுடியாத பெருமகிழ்ச்சி, அம்மாவுக்கு!

“எனக்கொரு கோப்பி போட்டுத்தாருங்கோ... களைப்பா யிருக்கம்மா?”

“குரல் கம்மிக் கிடக்குது... ஏன் சுதா, இதென்ன கோலம்மா? ஏதும் சுகமில்லையோ, பிள்ளை?” சமயலறைக்குள் ஓடிப்போய் அவசரமாகக் கோப்பி தயாரித்துக்கொண்டே அம்மா கேட்டாள்.

சுதாகரி என்ற என் பெயரின் சுருக்கம்தான் சுதா. பெயரைச் சுதாகரன் என்று இப்போது மாற்றிக்கொண்ட பின்னரும், சுதாவே என்னுடைய சுட்டிப் பெயராகப் பொருந்திவிட்டது. “பெயரில் என்ன இருக்கிறது?” என்று ஷேக்ஸ்பியர் முதல், சேரன் வரை பலரும் சொல்லிவிட்டார்கள். ஆனால் எனது பெயரில்தான் என் சமூக அடயாளமே தங்கி இருக்கின்றதே!

“அம்மா, கோப்பியை முதல் தந்திட்டு, எனக்கு முன்னாலை வந்து கொஞ்ச நேரம் இருங்கோ. ஒரு அரை மணித்தியாலம் ஆறுதலாக உங்களோடே கதைக்க வேணும்”

சூடான நெஸ்க்.ஃபே கலந்த கோப்பியை ஆவலோடு உறிஞ்சிக் குடிக்கிறேன். எனக்கு நேரே முன்னாலுள்ள கதிரையில் வந்து உட்கார்ந்தபோதுதான், அம்மா என்னைக் கூர்ந்து நோக்கினாள்.

சிறிதுநேர மௌனத்தின் பின்னர், அம்மாவை நேருக்குநேர் பார்க்கத் திராணியற்ற நிலையில், வெற்றுக் கோப்பிக் கிண்ணத்தினுள் விழிகளைக் வீழ்த்திக்கொண்டு மெல்லச் சொல்லத் தொடங்கினேன்.

ஊரில் நாங்கள் வாழ்ந்த கடைசிக் காலம் தொட்டு, இன்றுவரை எனக்குள் நிகழ்ந்த மாற்றங்களை ஒன்றும் விடாமல் அம்மாவிடம்

ஒப்புவித்து முடித்தபோது எனக்கு மூச்சு முட்டியது! நெஞ்சு இலேசாகப்
படபடத்தது! தலையைத் தூக்கி அம்மாவின் முகத்தைப் பார்க்கவிடாமல்
என்றுமில்லாத பயம் ஒன்று என்னைத் தடுத்தது!

ஆழமாக மூச்சை உள்ளே இழுத்துக்கொண்டு அம்மாவை
நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அங்கே பிரளயம் இல்லை; பூகம்பம் இல்லை;
கூறாவளி இல்லை!

முகத்தில் சலனமேதுமின்றி, என்னையே பார்த்தபடி கல்லாய்ச்
சமைந்து போயிருந்தாள், அம்மா!

அம்மாவை நேர்கொண்டு பார்க்க எனக்குத் திராணியில்லை.
குனிந்த தலையுடன் கண்களை மூடியவாறு சொன்னேன் -

“முந்தாநாள்தான் அறுவைச் சிகிச்சை செய்து, என்னுடைய
ரெண்டு மார்பகங்களையும் வெட்டியெடுத்தார்கள்.”

இருள் கவிந்த மௌனம் இருவர் மனங்களையும் பாரமாக
அழுத்தியது!

ஒருசில மணித்துளி நிசப்தத்தைக் கலைத்தபடி பின்புறமாக
எழுந்துவந்து, என்னை அகணத்த அம்மாவின் ஸ்பரிசம் சில்விட
வைத்தது! கட்டையாக வெட்டிய என் தலை முடியைக் கோதிவிட்டவாறு,
உச்சி முகர்ந்து, தளதளத்த குரலில் அம்மா கேட்டாள் -

“ஏனிப்படித் தன்னந் தனியனாக...? எனக்கு ஒரு வார்த்தை
சொல்லியிருக்கலாமே...!”

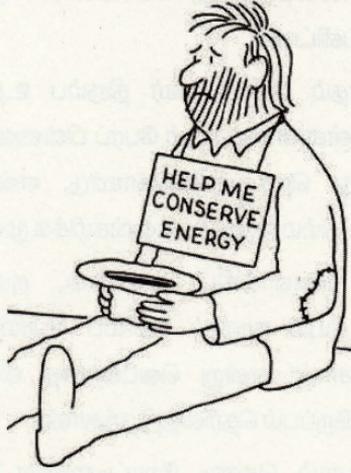
மெதுவாகத் தலையைத் தூக்கி அம்மாவைப் பார்த்தேன். என்
அம்மாவின் கண்களில் கண்ணீர் துளிகள் திரண்டுகொண்டிருந்தன.

நான் அம்மாவின் கைகளை இறுகப் பற்றிக்கொண்டேன்!

“காலம்” - ஜனவரி 20013

“பருவம் - தென்றலும் தீயும் தோய்ந்த நாட்கள்,” சிறுகதைத் தொகுப்பு, சந்தியா
பதிப்பகம், சென்னை 83

பசிக்கு நிறமில்லை!

தில்லை எனது பால்ய நண்பன், பள்ளித் தோழன். சின்ன வயதுச் சில்மிசங்களுடனும், வளரிளம் பருவத்து வம்பு தும்புகளுடனும் வாழ்ந்துவந்த எங்களிருவரையும் பிரித்து வைத்த பாவம், போர்ச் சூழலுக்கே போய்ச் சேரும்!

துப்பாக்கிகள் எங்களுர்க் குச்சொழுங்கைகளில் எப்போது கால் முளைத்து நடக்கக் கண்டேனோ, அப்போதே நாட்டை விட்டு வெளியேறிய துணிச்சல் கட்டை, நான்!

ஆனால் தில்லை, அப்படிச் சொல்லிவிட முடியாத ஒரு தீரன்! எட்டுப் பிள்ளை பெறும்வரை, ஒர்மத்துடன் குடியும் குடித்தனமுமாய் ஊரிலேயே வாழ்ந்துவந்த குட்டிக் குசேலனவன்!

மூன்று ஆண்டுகளாகியும் பதினாறு வருடங்களின் பின்னர் பார்த்துப் போவதற்கென்று, விசிற்பேரன் விசாவில் ஊரிலிருந்து கனடா வந்திருக்கிறான். புத்திரர்கள் மூவரும் ஆளுக்காள் மாறிமாறி ஒன்றாறியோ, குபெக் மாகாணங்களின் மூலை முடுக்கெங்கனும் திருத்தல யாத்திரை போலக் கூட்டிச் சென்று தில்லையைத் திக்குமுக்காடச் செய்துவிட்டனர்.

சும்மா சொல்லக்கூடாது, பொன்னான மூன்று மாதங்களும் பொசுக்கென்று போய்விட்டன!

அடுத்த மாதம் அவன் ஊர் திரும்ப உத்தேசித்திருக்கிறான். ஊரிலுள்ள பெண் பிள்ளைகளையும் பேரப் பிள்ளைகளையும் நெஞ்சில் நினைந்து நினைந்து நெக்குருகிக்கொண்டு, எவ்வளவு காலம்தான் அவனால் கனடாவில் நிம்மதியாகக் காலங்கழிக்க முடியும்?

“ஊருக்கு வெளிக்கிட முன்னம், தமிழ்ச் சாப்பாட்டுக் கடையொண்டிலை நீயும் நானும் தனியப் போயிருந்து ஒரு வெட்டு வெட்டவேணும், மச்சான்” என்று வெட்கத்தை விட்டுத் தொலைபேசி வழியாக ஒருமுறை விருப்பம் தெரிவித்திருந்தான்.

அதன் பிரகாரம், கெனடி றோட்டிலுள்ள காரைக்குடி உணவகத்தில் Buffet Lunch சாப்பிடவென்று தில்லையைக் கூட்டி வந்தேன். நிற்பன, நடப்பன, நீந்துவன, பறப்பன, ஊர்வன, உறங்குவன உட்பட, சகல வகையறா உணவுகளையும் வயிறார உண்டு திளைத்தோம்.

கூடவே, முப்பது வருட நிலுவையிலிருந்த புதினங்களையும் பேசிக் களித்தோம்.

தில்லை இயல்பாகவே ஒரு தின்பண்டப் பிரியன் என்பதனால், வாலிபப் பருவத்து முற்பகுதில் அவனும் நானும், கள்ளப் பூனைகள் போல மெல்லப் போய், கடைகளில் இரகசியமாகச் சாப்பாடு வாங்கிச் சாப்பிட்ட சம்பவங்களே எமது கதைகளுக்குள் நிறைய வந்துபோயின.

பொழுது கைம்மல் படும்வரை பொறுத்திருந்து, கைக்கிளிலேறி

வல்வெட்டித்துறைச் சந்தியில் சுடச்சுடக் கொத்துறொட்டி வங்கிக் கொண்டுபோய், நெடியகாட்டுப் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு வடக்காக உள்ள கடற்கரை மணலில் வைத்துப் பாதி பாதியாகப் பகிர்ந்து உண்டமை -

கனடாவில் 'Tim Hortons,' 'McDonalds' போன்ற உணவகங்களில் அண்மைக் காலங்களில் அறிமுகமான, காருக்குள் இருந்தபடியே உணவு, குடிபானம் வாங்கும் 'Drive-Thru' போல, 50 வருடங்களுக்கு முன்னமே பருத்துறை ஓடக்கரையில், ரோட்டோரத் தட்டிக் கடைகளில் வரிசையாகச் சயிக்கிளில் நின்று, வெள்ளையப்பம், பாலப்பம், தோசை, தட்டைவடை வங்கிக் கொண்டுபோய், தபாற் கந்தோர்க் கடற்கரையில் வைத்துச் சுவைத்தமை -

லக்ஷ்மி பவான் போண்டாவும், மலாயன் கஃபே உழுந்து வடையும், சுபாஸ் கஃபே ஃப்ரூட் சலாட் ஜஸ் கிரீமும் வாய்ப்புக் கிடைத்தபோதெல்லாம் வாங்கி ருசித்தமை -

நண்பர்கள் பலருடன் பரிவாரமாகச் சென்று, கீரிமலைக் கேணியில் குதித்துக் குளித்து விளையாடிப் பின், கூவில் சோம்பானம் வாங்கிக் குடித்தமை -

என, கலிங்கத்துப்பரணியின் பேய்கள் கூழுண்டமையை நினைவுகூரும் வகையில், பெரிதும் சாப்பாட்டுச் சங்கதிகளையே மிக நீண்ட நேரமாக எமக்குள் பேசிக்கொண்டோம்!

ஒரு கட்டத்தில் தொண்டனுக்கும் தோன்றவல்ல உண்டகளை மேலிடத் துவங்கவே, எனது துணைவிக்கென்றொரு பார்சலைக் கட்டியெடுத்துக்கொண்டு, காரைக்குடி உணவகத்தை விட்டு இருவரும் வெளியேறுகிறோம்.

ஆடிக் கோடை வெயிலின் காங்கையில் கார் வெந்து வெதும்பிக்கொண்டிருக்கிறது. கதவுகளைத் திறந்து வெப்பக் காற்று வெளியேற வழி செய்கிறேன். குளிர்ட்டியை அருட்டியெழுப்பி,

இருவருமாக ஏறி அமர்ந்துகொள்ள ஐந்து நிமிடமெடுக்கிறது. நீல்ஸன் - ஷெப்பார்ட் சந்திப்பை அண்டி வசித்துவரும் தில்லையின் இளைய மகனின் வீடு நோக்கி, எழுதுமட்டுவாளிலிருந்து நெல்லியடி திரும்பும் கிருகு வண்டில் போல, கார் தன்பாட்டில் ஊர்ந்து செல்கிறது.

கெனடியிலிருந்து 401 நெடுஞ்சாலையில் ஏறி, சுமார் ஐந்து நிமிட ஓட்டத்தின் பின், நீல்ஸன் றோட்டை நோக்கி, நெடுஞ்சாலையை விட்டு வெளியேறுகிறது. வீதிக்கட்டுமானப் பணியின் நிமித்தம், வடக்காகச் செல்லும் நீல்ஸன் றோட்டில் வாகனங்கள் நத்தை வேகத்தில் நகர்கின்றன.

நெடுஞ்சாலைக் கிளை வீதியும் வடக்கு நோக்கிச் செல்லும் நீல்ஸன் றோட்டும் சந்திக்கும் இடப்புற மூலையில் தில்லையின் கண்கள் சூதியாக நிலைகுத்தி நிற்கின்றன.

அழக்கேறி உக்கியுலர்ந்து கிழிந்துபோன ஆடைகள், காலடியில் ஒரு கந்தல் பை, பலகாலம் தண்ணீரின்றி வாடும் தலை முடி, தாறுமாறாய் வளர்ந்து தொங்கும் தாடி, அருகருகான இரண்டு கருங்குவளைகளில் காணாமல் மறைந்துபோயிருந்த கண்கள், மெலிந்து வாடிய மேனி சகிதம், கார்ட்போர்ட் அட்டை ஒன்றைக் கழுத்தில் தொங்க விட்டபடி, மானுடன் ஒருவன், வாகனசாரிகளிடம் கையேந்திக்கொண்டிருக்கிறான்!

ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்க அந்த வெள்ளை நிற மேனியன், மண்டையைப் பிளக்கும் கொதி வெயிலையும் பொருட்படுத்தாதவனாய், ஒவ்வொரு வாகனத்தில் உள்ளவர்களையும் நோக்கிக் கெஞ்சியவாறு, பிச்சை கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் காட்சி தில்லைக்குப் புதினமாயிருந்திருக்க வேண்டும்!

“கனடாவிலுமா?” எனுமாப்போல, அவனது முகம் ஓடிச் சுருங்கிக் கறுக்கின்றது!

நவீன உலகின் உன்னதமான நாடுகளின் வரிசையில் கனடாவுக்கு முக்கிய இடம் உண்டு. அரசியல், சமூகவியல், பொருளியல், கல்வியியல், பண்பாட்டியல், வாழ்வியல் அம்சங்களின் அடிப்படையில்

மேற்கொள்ளப்படும் ஒப்பீட்டாய்வுகளின் முடிவுகள் இதனை உறுதி செய்கின்றன.

மக்கள் வாழ்வுக்கு உகந்த மிகச் சிறந்த நாடுகளுள் ஜேர்மனி முதலிடத்திலும், கனடா இரண்டாம் இடத்திலும் இருப்பதாக U.S News & World Report அண்மையில் வெளியிட்ட அறிக்கை ஒன்று கூறுகின்றது.

இவ்வாறே மக்கள் வாழ்வதற்கேற்ற மிகச் சிறந்த நகரங்கள் எவை எவையென, உலகின் முக்கிய நகரங்களுக்கிடையிலான ஆய்வு ஒன்றை Economist Intelligence Unit மேற்கொண்டுள்ளது. அவுஸ்திரேலியாவின் மெல்போரன் நகர் முதலிடத்தையும், அவுஸ்திரியாவின் வியன்னா இரண்டாவது இடத்தையும், கனடாவின் வன்கூவர், ரொறன்ரோ, கல்கரி ஆகியன முறையே மூன்றாம், நான்காம், ஐந்தாம் இடங்களையும் வகித்து வருவதாக அந்த ஆய்வு தெரிவிக்கின்றது.

2016 மே 26-27 ஆம் திகதிகளில் ஜப்பானின் தலைநகர் ரோக்கியோவில் G7 உச்சிமாநாடு நடைபெற்றது. இந்த 7 நாடுகளும் உலகப் பொருளாதார வல்லரசு நாடுகள் உலகின் கைத்தொழில் அபிவிருத்தி அடைந்த நாடுகள் உலகளாவிய செல்வத்தின் 64 சதவீதத்தினைத் தமதாக்கி வைத்திருக்கும் நாடுகள் உயர்ந்த தேசியச் சொத்தினையும் மனித அபிவிருத்திச் சுட்டெண்ணையும் கொண்ட நாடுகள். இந்த G7 அணியின் முக்கிய உறுப்பு நாடாகிய கனடா, கடந்த இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் பொருளாதார வளர்ச்சியில் ஏனைய 6 நாடுகளையும் விஞ்சியிருந்த ஒரு நாடு.

இத்தகைய செல்வந்த நாடான கனடாவில், பிச்சையெடுத்தல் ஒரு பிரச்சினைக்குரிய சமூக நடத்தையாக இருந்து வருவதை வெளியுலகத்தவர், குறிப்பாக அந்நாளைய, “மூன்றாம் உலகத்தவர்” அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லைத்தான்!

பிச்சைக்காரர்கள், பிச்சையெடுத்தல் என்ற எமக்குப் பரிச்சயமான சொற்பதங்களை, Pandhandlers என்றும் Panhandling

என்றும் இங்கு கூறுகின்றனர். Pan என்பது பாத்திரம், Handle என்பது கைப்பிடி, Handling என்பது கையாள்வது எனும் அர்த்தங்களின் அடிப்படையில், Panhandling என்பதைப் “பிச்சா பாத்திரம் ஏந்துதல்” எனப் பொருள் கொள்ளல் பொருத்தமல்லவா?

வேலைவாய்ப்பின்மை, வருமானமின்மை, வதிவிட வசதியின்மை, போதைவஸ்து - மதுபானப் பாவனை, மனிதவுரிமை - அடிப்படையுரிமை மறுப்பு, மனநலக் கோளாறு, குடும்பப் பிரச்சினை, போர்ச்சவுணர்வு, தனிமைப்படுத்தல், தூரப்படுத்தல், பிரிவுத்துயர், புலச்சிதறல், விரக்தி, சோம்பல் போன்ற பல்வேறு காரணிகளின் விளைவாக கனடாவில் பொது இடங்களில் பிச்சையெடுப்போரின் எண்ணிக்கை பெருகி வருவதாகக் கூறப்படுகின்றது.

வதிவிட வசதியின்மைப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதனூடாக, பிச்சையெடுத்தலைக் கட்டுப்படுத்தலாம் என்று Canadian Homelessness Research Network கூறுகின்றது. பிச்சையெடுப்போர், கனடாவின் கடுமையான சமூக, பொருளாதார நடைமுறைகளின் பலிக்கடாக்கள் என்று 31 சதவீத கனடியர்கள் கருதுகின்றனர். அதேவேளை, பிச்சையெடுப்பவர்கள் ஆபத்தானவர்கள் என்றும், பிச்சையெடுத்தலைக் கட்டுப்படுத்தக் கடுமையான சட்டங்கள் இயற்றப்படவேண்டும் என்றும் 48 சதவீத கனடியர்கள் கருதுவது, ஏழைகள் மீதான சகிப்புத் தன்மையைக் கனடியர்கள் இழந்து வருவதன் அறிகுறி எனச் சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றது.

இவ்வாறாக பிச்சைக்காரர்கள் பற்றிய சர்ச்சைகள், விவாதங்கள், ஆய்வுகள், சட்டவாக்கங்கள் போன்றவை இங்கு தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றபோதிலும் கட்டுக்கடங்க மறுக்கும் புற்று நோயாக, இவர்களது எண்ணிக்கை பெருகி வருகின்றதே அன்றி, அருகி வருவதற்கான அறிகுறிகளேதுமில்லை.

மேலும் கனடாவின் சகல பகுதிகளிலும் - விசேடமாக நகரங்களில் - பெருமளவில் பரவிக் காணப்படும் இவர்கள், புதிய மூலோபாயங்கள் சிலவற்றைக் கையாண்டு காசு சேர்க்கப் பழகியுள்ளனர் 50 பரதேசம் போனவர்கள்

எனவும், பிச்சை கேட்கும்போது, எப்படிக்கேட்கவேண்டும் என்ற சூட்சுமத்தைச் சிலர் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள் எனவும், கலைநயம் மிக்க புனைவு நுட்பங்களுடன் கூடிய, உத்தி முறைகளைக் கையாண்டு எப்படிப் பணம் சேர்க்கலாம் என்ற நுணுக்கத்தைச் சிலர் அறிந்து வைத்திருக்கிறார்கள் எனவும் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

சனசந்தடி மிக்க ரொறன்ரோ நகரச் சந்தி ஒன்றில், பிச்சைக்காரி ஒருத்தி தன் முன்னால் எழுதி வைத்துப் பெருந்தொகைப் பணம் திரட்டிக்கொள்ளக் காரணமான இந்தச் “சுலோகம்” ஒன்றை உதாரணமாகச் சொல்லலாம் -

“Travelling, Hungry, Sick and too Ugly to Prostitute, Please Help!”

என்னை நோக்கி அவன் நடந்து வருகின்றான்.

முகத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த கார்ட்போர்ட் அட்டையில் I AM HUNGRY எனக் கோணல் மாணலாக எழுதிய வாசகம் இப்போது துலக்கமாகத் தெரிகிறது. முகத்தில் ஆங்காங்கே வியர்வை துளிர்ந்திருக்கிறது. பசிக் களைப்பில் சோர்ந்து, இரந்து, யாசிக்கும் அவனது கண்கள் என் மனதைப் பிழிந்தெடுக்கின்றன.

காரின் எனது பக்கக் கண்ணாடியைச் சற்று கீழிறக்கி, டாஷ் போர்ட்டிலிருந்து ஐந்து டொலர் தாள் காசை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு, பின்னிருக்கையில் வைத்திருந்த பார்சலையும் எட்டி எடுத்து அவனது கையில் வைக்கிறேன்.

ஏழு செஞ்சூரியர்கள் அவன் முகத்தில் தோன்றி மறைகின்றனர்!

மலர்ந்த முகத்துடன் தலை சாய்த்து நன்றி தெரிவித்தவன், பின்னாலுள்ள கார்களை நோக்கி நகர்ந்து, தன் காரியத்தில் கண்ணாகிறான்.

தற்காலிகமாகத் தடைபட்டு நின்ற பாதை மெதுவாகத் திறக்கவே, நீல்ஸன் றோட்டில் வடக்கு நோக்கி எனது கார் விரைகிறது.

நிசப்தம் ஒரு நிமிடத்தை மென்று விழுங்குகிறது!

“தானாதர்மம் தேவைதான். இருந்தாலும் மச்சான் இது கொஞ்சம் ஓவர்.” தில்லை சொல்கின்றான்.

“இது என்றை வழுமைக்கு மாறானது எண்டதை ஒப்புக் கொள்ளுறான். ஆனால் நீயும் நானும் இண்டைக்குச் சாப்பிட்டதும் ஓவர்தானே. பசிக்கு மேலாகச் சாப்பிடுறது ஒருவகையில் பாவம். அது இன்னொருவனின் உணவைப் பறிக்கிறதுக்குச் சமம். அந்தக் குற்ற உணர்வுதான், அவனுக்கு நான் கொஞ்சம் கூடக் குடுக்கக் காரணம் பாவம் மச்சான்...”

சில வினாடி சிந்தனையின் பின், “அந்த 'வெள்ளைக்காரப் பிச்சைக்காரன்' உன்னை ஏமாத்தியும் இருக்கலாமில்லையா?” என்று கேட்கிறான்.

“பசியெண்டு வந்திட்டால் வெள்ளையென்ன, கறுப்பென்ன, மஞ்சளென்ன, மண்ணிறமென்ன, மச்சான்? சரி... அது போகட்டும்.... நீ சொல்லுற மாதிரி அவன் என்னை ஏமாத்தியிருந்தால், அது அவன்கை பிரச்சினை. நான் அவனுக்குச் செய்தது ஒரு சின்ன உதவி. அதாவது எனக்குக் கிடைச்சது ஒரு பெரிய திருப்தி, மனச் சந்தோசம். ஒரு வகையிலை, இது ஒரு சுயநலம்... நீ நினைக்கிற மாதிரி நான் ஏமாந்து போகவில்லை.”

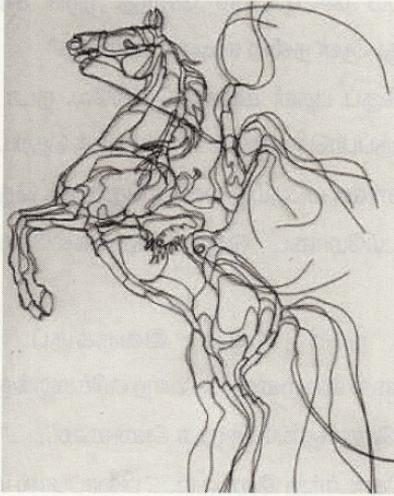
தில்லை மீண்டும் எதையோ யோசித்தபடி மௌனமாகின்றான்.

ஒரு சொற்ப வினாடிகளில் அவன் தங்கியிருந்த வீட்டைச் சென்றடைந்து, வந்தவழி நோக்கிக் காரைத் திருப்பி நிறுத்தி, விடைபெற முன்னர், அவனது தோளைப் பற்றி உலுப்பிவிட்டுச் சொல்கிறான் -

“கனடாவிலை இப்ப தமிழரும் பிச்சையெடுக்கினம்”

“மகுடம்” - கனடாச் சிறப்பிதழ், டிசெம்பர் 2016

தினவு

ஈத்தத்தைக் குறைச்சு வைச்சும் ∴போன், லேசாகச் சினுங்குகிறது!

“ஹலோ...”

சே..... அலுப்புக் களைப்பெண்டு, ஒரு கொஞ்சநேரம் நித்திரைகொள்ள விடாதுகள்!

“ஹலோ...ஹலோ.... ஆர்... சுபாவே கதைக்கிறது?”

ஏதோ புதுசா இண்டைக்குத் தான் இவர் என்றை குரலைக் கேக்கிறார்!

“ஓமோம் சொல்லுங்கோ நடா அண்ணை... சுபாதான்

கதைக்கிறான். ஏன் குரல் தெரியேல்லையே?”

பாசாங்குக்குக் கதைக்க, எனக்கும் நல்லாப் பழக்கிப் போட்டாங்கள்.

“மகள் கதைக்கிறா எண்டு நினைச்சுப் போட்டன். ரெலிபோனிலை குமரி மாதிரியெல்லே உம்மடை குரல் கேக்குது வறி...வறி.....வறி”

சிலேடையும் சேட்டையும் சேர்ந்த, நரிச் சிரிப்பு .:போனுகுள்ளாலை தெரியுது. ஆள் நல்ல வடிவா “வழியுது.”

“இண்டைக்குப் புதன் கிழமையெல்லே, நாடா அண்கை? சஜி ஸ்கூலுக்குப் போயிருப்பாளெண்டு உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே.....?”

புலுடாப்பண்ண மட்டும் நல்லாத் தெரியுது, இதுகளுக்கு.

“சும்மா உம்மோடை ஒரு பகிடிக்கெல்லோ சொன்னான், சுபா.....”

பகிடிவிட நான் என்ன இவருக்குப் பெண்சாதியோ, சிநேகிதியோ... இல்லை இவற்றை வாற எரிச்சலுக்கு

“சரி சரி..... சொல்லுங்கோ நாடா அண்கை.....”

விட்டால் தொடர்ந்து இழுபடும்..... பிலாப்பால் மாதிரி.

“ஒண்டும் விசேசமாயில்லை. அருளைக் கண்டு ஒரு கிழமையாப் போச்சு. ஒருக்கால் பாக்கவேணும் எண்டு சோட்டையாக் கிடக்கு. வீட்டிலை ஆள் நிக்கிறாரே?”

ஓ..! அருளிலை அன்பு மழை பொழியுது!

“என்ன நாடா அண்கை கதைக்கிறியள்? வெள்ளென விடியக் காத்தாலை வெளிக்கிட்டால், அவருக்கு ஜெசு மணிக்கு வேலை முடியும். அதுக்குப் பிறகு உந்த ஊர்த் துளவாரம் எல்லாம் பாத்து முடிச்சுப் போட்டு, பத்துப் பதினொரு மணிக்குத்தான் கட்டைக்குத் திரும்பிற்று. நானே மனிசனை ஒழுங்காக் காணக் கிடைகிறதில்லை. எல்லாந் தெரிஞ்சுகொண்டும் புதினமாக் கேக்கிறியள்?”

இது வேறே ஒண்டுமில்லை, கள நிலவரம் அறியிற கள்ளக் குணம்!

“ஓமோம்..... தெரியுந் தெரியும். உங்கடை குடும்பமும் எங்கடை குடும்பமும் ஒண்டுக்கை ஒண்டு மாதிரி எண்டபடியால்தான் கேக்கிறன், குறை நிகையாதையும், சுபா.”

அதென்ன ஒண்டுக்கை ஒண்டு.....?

“சீ..சீ... உங்களை நான் குறை நிகைப்பனே? வேறையென்ன, சொல்லுங்கோ நடா அண்கை....”

கை நீட்டி வாங்கினை கடன் காசை உடனை தாவெண்டு இவன்பாவி கேட்டுப்போட்டால்?.... ஐயோ கடவுளே... இப்ப நானெங்கை போவன்...!

“நீர் 'கைந் ஷிப்த்' எண்டு இரவிரவாக 'கிளீனிங்' வேலைக்குத் திரியிறீர். அருள் என்னெண்டால் உந்தக் கண்டறியாத 'டெலிவறி' வேலையெண்டும், பிறகு தேகையில்லாத சிநேகிதக்காறரோடை சேந்து பாட்டியெண்டும் தண்ணியெண்டும் இரவு பகலாக றோட்டளந்தபடி.”

நக்கல் நளினம் மட்டும் ஒருநாளும் விட்டுப் போகாதே!

“என்ன செய்யிறது நடா அண்கை? எல்லாம் தலை விதி.”

ஓமோம் இப்படியெல்லாம் கதை கேட்க வேணுமெண்டு விதிதானே!

“எனக்கிருக்கிற கவலை என்னெண்டால், நீங்கள் ரெண்டு பேரும் இந்த மாதிரி இருந்துகொண்டு எப்பிடிக்குடும்பம் நடத்திறியள் எண்டதுதான்”

அது சரி.... அது சரி.... இந்த ஓநாய்க் கவலை எல்லாருக்கும் வராதுதான்!

“எனக்கென்னவோ, அருள் பொறுப்பில்லாமல் நடந்து கொள்ளுறார் போலை கிடக்கு, சுபா. காசு பணம் ஒரு பக்கம் கிடக்கட்டும். அது வரும் போகும். ஆனால் புருசன் பெண்சாதிக்கிடையிலை அன்பு, பாசம், பிணைப்பு எண்டது எப்பவும் இருக்கவேணும். உமக்கென்ன வயது

போவிட்டுதே? கேக்கிறன் எண்டு குறை நினையாதையும் சுபா.....
உம்மைத் தன்னிலும் அவர் அன்பாகக் கவனிக்கிறாரே...?”

அனுதாபம் எல்லா ஆடுகளிலையாக்கும் எண்டு நினைச்சன்.
அது பிழை. மறியாட்டிகலை மட்டுந்தான் மனிசனுக்குக் கரிசனை!

“கொஞ்சம் பொறுப்பீனமும் ஊதாரித்தனமும் உங்கடை
சினேகிதருக்கு இருக்குத்தான், நடா அண்கை. ஆனால் எனக்குச் சீலை
சட்டை வாங்கித்தாரார். கோயில் கொண்டாட்டங்களுக்குக் கூட்டிக்
கொண்டு போய் வாறார். இடைக்கிடை வுட்சைச் சினிமாவிலை தமிழ்ப்
படத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போறார். பிறகென்ன அன்பில்லாமலே?”

மடத்தனமான மறுமொழியெண்டாலும், பிடிக்குக்காமல்
கதைக்க எனக்கும் தெரியுது!

“நீர் மனிசனை விட்டுக் குடுக்கக்கூடாதெண்டு மூடிமறைக்கிறீர்.
அருள் என்னட்டைக் கடன் பட்டிட்டாரே எண்டு நீர் கவலைப்படத்
தேவையில்லை, சுபா. நானென்ன பிறத்தியே? உம்மடை உந்த
முகத்துக்காத்தான் காசை உடனை வையெண்டு அருளை நான்
நெருக்கிறதில்லை. விளங்குதே? உமக்கேதாவது காசுக் தேவைப்
பட்டால் அசுக்கிடாமல் என்னைக் கேளும். என்ன தேவையிருந்தாலும்
என்னட்டை எப்பவும் நீர் உரிமையோடை கேக்கலாம், சுபா. நான்
சொல்லுறது உமக்கு விளங்குதே?”

வெள்ளை மனசை விளங்காமல் போகுமே!

“உங்கடை நல்ல மனம் எனக்குத் தெரியாதே. 'தாங்ஸ்' நடா
அண்கை. போனிலை ஒரே இரைச்சலும் சத்தமுமாக் கிடக்கு.
எங்கையிருந்து பேசிறியள்?”

வெட்டி விடுறதைத் தவிர வேறே வழியில்லை.

“நான் உம்மடை வீட்டுக்குக் கிட்டத்தான், 'மல்வேர்ன் மோல்'
போனிலை, காசு போட்டுக் கதைக்கிறன்.”

அதுதானே இங்கை 'அண்ணோண் நம்பர்' எண்டு விழுகிது.

“சரி நடா அண்கை, நான் இப்ப கொஞ்ச நேரம் படுத்தால்தான் பிள்ளையள் 'ஸ்கூல்' முடிஞ்ச வாறநேரம் எழும்பச் சரியாய் இருக்கும். இண்டைக்கு அருளைக் கண்டால் நீங்கள் 'கோல்' எடுத்ததெண்டு சொல்லிவிடுறன். அப்ப சரி... நான் வைக்கிறன் நடா அண்கை. சரியே ... ஒகே பாய் நடா அண்கை!”

பதிலுக்கென்று காத்திருக்காமல் வெடுக்கென்று வெட்டி விடுகிறேன்.

பல்லுக்காட்டக் கூடாதவங்களிடையெல்லாம் இளிச்சாச்சு. கை நீட்டிக் கடன் பட்டாச்சு. இந்த நரகல் எல்லாத்தையும் நான் சகிக்கத் தானே வேணும்! பட்டு உத்தரிக்கிறன்!

இந்த நடாவுக்கு மனிசி மக்கள் மருமக்கள் பெறாமக்களெண்டு கனடாவிலை பெரிய குடும்பம். அவ மனிசிக்கு ஒரு நல்ல ஒ.பீசிலை கன காலம் வேலை. ஓவரைம் அது இதெண்டு இராப்பகலாக உழைச்சுழைச்சு, பாவம், மனிசி ஓடாப் போச்சது.

இந்தாள் இப்பவும் புதுசா அவிச்சக் கொட்டின புட்டுக்கட்டி மாதிரி மொழுமொழுவெண்டு. ஆனால் வேலை வெல்லட்டிக்குப் போறதில்லை.

அழுது விழுது மாசாலங் காட்டி, அரசாங்கத்திட்டையிருந்து கறந்தெடுக்கிற “வெல் .பெயர்” காசு ஒரு பக்கம். மைம்மல் பொழுது களிலை தமிழ் வீடுவீடாப் போய் “ஊரிலை போர்” எண்டு தந்திரமாய்ச் சொல்லி - சில சமயம் சத்தம்போட்டு - அதுவும் சரிவாராவிட்டால் சண்டித்தனம் காட்டி, உண்டியலில் சேர்க்கிற காசு இன்னொரு பக்கம் என்னென்ன வழியிலெல்லாம் இந்தாளுக்குக் காசு வசியமாகுது!

வட்டிக் காசை வைச்சுக்கொண்டு வாழ்க்கையை “அந்தமாதிரி” அனுபவிக்கிறார். அவருக்கென்ன குடுத்து வைச்சவர்!

ஈழம், இனம், மொழி என்று உண்மையாக வாழ்ந்து, உயிரை அழிச்சதுகள் ஏராளம் பேர் இருக்கினம்தான். ஆனால் ஊரிலை பிரச்சினையெண்டும், ஊரிலை சண்டையெண்டும் சொல்லிச் சொல்லி,

ஒண்டும் தெரியாத அப்பாவிச் சனங்களை ஏமாத்தி ஏமாத்தி இங்கை காசு பொருள் சேர்த்துப் பணக்காரரானதுகள், இப்ப தெருத்தெருவாக் குழுப்பிடிச்சலையிதுகள். ஊரவையினரை காசிலை நல்லாத் திண்டு குடிச்சுக்கொண்டு தினவெடுத்துத் திரியுதுகள்.

நீதி நியாயம் நேர்மையோடை வாழ நினைக்கிற எங்களுக்குத் தான் எல்லாக் கஷ்டங்களும் கவலையளும்! சீ..... என்ன சீத்துவக்கெட்ட வாழ்க்கை!

முழு உடலையும் போர்வைக்குள் புதைக்கின்றேன். கண்களை இறுக மூடிக்கொள்கிறேன். தூக்கம் விழிக் கோளங்களுக்குள் சமையாகக் குவிந்து கிடந்து துன்புறுத்துகிறது. ஆனாலும் தூங்கமுடியவில்லை, குழம்பிவிட்டது!

நெஞ்சிலிருந்து மூக்காலும் வாயாலும் பீறிட்டு வெளியேறும் அனல்க் காற்று, போர்வையை நிரப்பிக்கொள்கிறது. மூச்சுத் திணறுகிறது! தலை மூடியிருந்த போர்வையின் மேற்பகுதியை விலக்கிக்கொண்டு, மறுபக்கம் திரும்பிச் சுருண்டு படுக்கிறேன்.

மனம் தூங்க மறுத்து அடம்பிடிக்கிறது!

கனடா பற்றிய நினைவுகள் கானடா ராகம் மாதிரி இனிப் பாயிருந்த ஒரு காலம் இருந்ததுதான். என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் “அது வெறும் கானலடா” என்றாகிப் பத்து வருசங்களுக்கு மேலாகிவிட்டன. “ஏன் கனடாவுக்கு வந்தாய்?” என்று இப்போதெல்லாம் என்னையே நான் அடிக்கடி கூண்டிலேற்றிக் குறுக்கு விசாரணை செய்துகொண்டிருக்கிறேன்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் பட்டமெடுத்த கையோடு எங்கள் இருவருக்கும் வேலை கிடைத்திருந்தது. அதிஷ்டவசமாக ஒரே பாடசாலையில் படிப்பிக்கும் வாய்ப்பும் வந்து கிடைத்திருந்தது. ஆசிரியத் தொழிலானாலும், சுளை சுளையாகப் பெரிய சம்பளம். குடும்பச் சமையென்று பெரிதாக ஒன்றுமிருக்கவில்லை. சொளகரியமாகத்தான் வாழ்ந்து வந்தோம்.

ஒருசில வருடங்களின் பின்னர் இயக்கங்களினதும் இராணுவத் தினதும் கெடுபிடிகள் அதிகரித்தன. பாதுகாப்பும் சுதந்திரமும் பறிபோயின. இனியும் நிம்மதியாக வாழமுடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டது. இவர் எப்படியோ ஒரு ஏஜென்ஸியின் காலகல் கட்டிப் பிடித்துக் கனடா வந்து சேர்ந்தார்.

மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு, எங்களை “ஸ்பொன்ஸர்” பண்ணும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அதைக் கைவிட இவருக்கு விருப்ப மில்லை. ஊரை விட்டு வெளிக்கிட எனக்கு விருப்பமில்லை. எவ்வளவோ நான் சொல்லிப் பார்த்தேன். என்னுடைய கதை எடுபடவில்லை. கடைசியில் இவரது விருப்பத்தின்படி ஊரிலுள்ள சொந்த பந்தம், சொத்து சுகம் எல்லாவற்றையும் அப்படியே கைவிட்டுவிட்டு வெளிக்கிட்டேன். அப்போது ஆறு வயதாயிருந்த சஜியையும், நாலு வயதாயிருந்த சுதர் சனையும் அள்ளிக் கட்டிக்கொண்டு நாங்களும் கனடா வந்து சேர்ந்தோம்.

இவர் இங்கு வந்து ஒரு கௌரவமான உத்தியோகம் பார்த்துக் காசுமழக்கவில்லை. கல்லைப் பிளந்து காசுமழத்தே எங்களைக் கனடாவுக்குக் கூப்பிட்டார். வந்து சேர்ந்த பிறகுதான் எனக்கு இந்த உண்மைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கசியலாயின.

நாங்கள் இரண்டுபேரும் சுயபாஷைப் பட்டதாரிகள். அடிச்சப் போட்டாலும் ஆங்கிலம் வாய்க்குள் நுழையுதில்லை. எங்களாலை ஊரிலிருந்து கொண்டு வர முடியாதது, 'கனடியன் எக்ஸ்பீரியன்ஸ்' என்கின்ற இன்னொரு “கறுமம்.” கக்கூசு கழுவாத குறையாகக் கழுவித் துடைக்கிற வேலைதான் எனக்குக் கிடைத்தது. அவருக்கும் “அண்டண்டாடு ஆக்கித் தின்னுறுதுக்கு” மட்டும் போதுமான வருமான முள்ள வேலை.

இந்த லட்சணத்தில் இரண்டு பிள்ளைகள், இரண்டு கார், வீடு, வீட்டுக்குத் தளபாடம், தட்டுமுட்டுச் சாமான், ஊரிலை சகோதரங்களுக்கு காசுதவி, எல்லாத்துக்குமெனப் பட்ட கடன் அது இதெண்டு எல்லாத்தையும் சம்பளத்தாலை எப்பிடிச் சமாளிக்கிறது?

கழுத்திலை சுருக்குக் கயிற்றைக் கட்டி, நடுக்கிணத்துக்கை இறக்கி வைச்சிருக்கிறது மாதிரி வெருட்டி வெருட்டிக் கிறெடிட் கார்ட் கொம்பனிகள் நாங்கள் உழைக்கிற காசை மாசம் மாசம் கறந்தெடுத்தபடி!

நினைக்க நெஞ்சு படபடக்குது! உடம்பு கொதிக்குது! கொஞ்சம் குளிரான தண்ணீர் இதமாயிருக்கும். கட்டிலை விட்டெழும்ப நினைக்கையில் ...

“கோலிங் பெல்” அடிக்கிறது!

இந்த நேரத்தில் யாராக இருக்கும்? எந்தக் கடன்காரனோ? மேற்கொண்டு எதையும் சிந்திப்பதற்கு முன்னர் மீண்டும் மணி ஒலிக்கிறது.

மெதுவாக எழுந்து, மாடியிலிருக்கும் படுக்கையறை யன்னலின் திரைச் சீலையை ஒரு சொட்டுப்போல விலத்தி, கண்ணாடி யன்னலூடாக வெளியே வீட்டின் முகப்பைப் பார்க்கிறேன்.

“ப்ளூ ஜேய்ஸ்” தொப்பிதான் கண்ணில் படுகிறது. உற்றுப் பார்க்கிறேன். மயிர் உதிர்ந்த மண்டையை மறைக்கத் தொப்பி போட்டபடி, வீட்டு வாசலின் முன்னால் நடா அண்ணர்!

“இந்த மனுசனுக்கு எத்தனைதரம் சொல்லுறது?”

ஓசையெழுப்பாமல் புகைபோல மெதுவாக அடியெடுத்து வைத்துப்போய், மீண்டும் கட்டிலில் படுத்துப் போர்வைக்குள் என்னைச் சுருட்டிக்கொள்கிறேன்.

முகப்பு மணி மூன்றாம் முறை அடிக்கவில்லை. அது பெரிய நிம்மதி. ஆனாலும் சினம் அடங்கவில்லை!

மனம் நெஞ்சாங்கூட்டை விட்டு வெளியேறி அலைந்துலையத் தொடங்கி நெடுநேரமாகிவிட்டபோது

தொலைபேசி மீண்டும் ஒருமுறை முனகிச் சிறுங்குகிறது. இம்முறையும் “அண்ணோன் நம்பர்” தான்!

எடுக்கவா, விடவா?..... தயங்கியபடி தொலைபேசியைத் தூக்குகிறேன்.

“ஹலோ.....”

என்னவோ ஏதோ என்ற ஏக்கத்துடன் குரல் கொடுக்கிறேன்.

“ஹலோ சுபா.... நீர் என்ன, வீட்டிலை இல்லையோ?”

நடா அண்ணர்தான் முறுமனையில்.

“என்கரை வீட்டு போன் நம்பருக்குத்தானே நீங்கள் இப்ப அடிக்கிறியள்?”

“இல்லை.... இப்ப கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னம் நான் வந்து “பெல்” அடிச்சனான். நீர் கதவு திறக்கயில்லை. அதுதான் வீட்டிலை இல்லையோ என்று கேட்டன் ...”

“அவர் வீட்டை இல்லை என்று சொன்னனாலெல்லே, நடா அண்கரை”

“அது தெரியுமெனக்கு, சுபா”

“ஓ வட்டிக் காச இந்தமுறை கொஞ்சம் பிந்தப்போகுது, நடா அண்கரை. அவர் சொல்லியிருப்பாரெண்டு நிகைச்சன்”

“அதுகும் தெரியுமெனக்கு..... நான் சும்மா உந்தப் பக்கம் வந்தனான். கொஞ்சம் தாகமாயிருந்திது..... அதுதான்.....”

“மல்வேர்ண் மோலுக்கை ஒரு “கூல் ட்றிங்” வாங்கிக் குடிச்சிருக்கலாமே நடா அண்கரை, அப்பிடித் தாகமாயிருந்தால்!”

“அதில்லைச் சுபா, உம்மட கையாலை சூடாக் குடிக்கிறாப் போலை வருமே”!

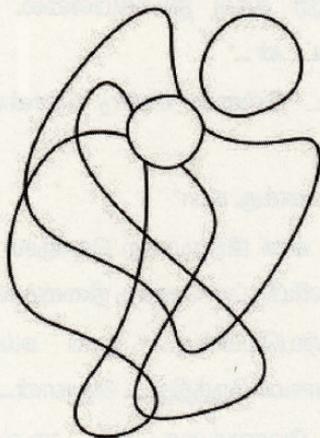
ஓரேயொரு கணம் தான்! கோவம் உச்சியில் ஏறியது!

“வையடா .:போனை.... பொறுக்கி!”

தொலைபேசியைப் படாரென்று அடித்து வைக்கிறேன்.

கட்டுக்கடங்காத ஆத்திரத்தினால், வீடு அதிர்கிறது!

பிச்சைக் காசு

புதுசாக முளைத்த நவீனரக மாளிகைகளின் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த கடைசி வீட்டின் முன்னால், கார் வந்து தரித்து நிற்கிறது. காரை விட்டிறங்கிய நண்பர், வீட்டின் முகப்பு நோக்கிப் படியேறிப் போய், அழைப்பு மணியை அழுத்துகிறார்.

தந்தத்தைக் குடைந்தெடுத்துக் கெட்டியாகக் கட்டியெழுப்பிய குட்டித் தாஜ்மஹாலைப் பார்த்தது போன்ற பிரமிப்புடன், அந்த வீட்டின் புறவடிவை விழிகளால் அளைந்தவாறு நான் நண்பரைப் பின் தொடர்கிறேன்.

கதவு திறப்பதைக் கட்டியங் கூறும் மெல்லிசை ஒன்று, வீட்டின் முன் மண்டபத்திலிருந்து மிதந்து வந்து, கதவுவழி வெளியேறிக் காற்றோடு

கரைகிறது.

உற்சாகமான வரவேற்போடு கதவைத் திறந்த அந்த நங்கைக்கு “ஹாய்” சொல்லிக்கொண்டு, என்னை அறிமுகம் செய்ய எத்தனிக்கிறார், எனது நண்பர்.

“இவரை உங்களுக்குத் தெரிஞ்சிருக்குமே”

வீட்டுக்குள் முதன் முதலாக இடதுகாலை எடுத்து வைத்த என்னை, ஒரேயொரு கணம் அவள் நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள்.

“இல்லையே!”

சட்டென உற்சாகம் குறைந்தவளாய், சாவகாசமான பதிலுடன், முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பிக்கொண்டே கதவை உட்புறமாகப் பூட்டுகிறாள்.

“வாருங்கோ..... உள்ளே வாருங்கோ.....”

வீட்டு மண்டபத்திலிருந்து அவனது குரல் எங்களை வரவேற்றது. எங்கள் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்பதை அவனது குரலில் கலந்திருந்த ஆரவாரம் அடையாளம் காட்டுகிறது.

நண்பரும் நானும் உள்ளே சென்று, அவனுக்கு முன்னால் போடப்பட்டிருந்து உயர்ந்த ரக சோஃபாவில் அமர்கிறோம்.

வேலைத் தலத்தில் நிகழ்ந்த சிறு விபத்தின்போது காயப் பட்டிருந்த அவனது இடது ஆள்காட்டி விரலில், 'ப்பன்ட்டேஜ்' சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. 'அயோடைடு' கலந்த மருந்தினால் ப்பன்ட்டேஜ் முழுவதும் பழுப்பு நிறம் பரவிக் கிடக்கிறது. வீட்டுக்குள்ளேயும் சாதையான மருந்து நெடி!

நண்பனை அறிமுகப்படுத்தும் நன்முயற்சியில் சற்றேறையும் சளைக்காத விக்கிரமதித்தன், எனது நண்பர்.

“இவரை உமக்குத் தெரியுந்தானே.....!”

“ஓமோம்..... நல்லாத் தெரியும். கனடாவிலை தமிழ் ரீவி, தமிழ்ப் பேப்பர் பார்க்கிறவையளுக்கு நல்லாத் தெரிஞ்ச முகமெல்லே.....!”

முகமெல்லாம் பல்லாக, முகமன் கூறி வரவேற்ற அவனது வார்த்தைகளால் நான் உச்சி குளிர்ந்திருப்பேன் என்று அவர்களிருவரும் எண்ணியிருப்பர். பர்ஸ்பரம் இருவரும் சுக துக்கங்கள், சொந்தக் கதைகாரியங்கள் பற்றிய செய்திகளைப் பரிமாறத் துவங்குகின்றனர்.

என்னைக் குளிர்வித்த வார்த்தைகளுக்குக் கைமாறாக, தன்னடக்கமும் நன்றியும் கலந்த ஒரு மென்முறுவலை உதிர்த்துவிட்டு, பார்வையை வீட்டுக்குள் உலாவ விடுகிறேன். உள்ளும் புறமும் அழகு துலங்கும் ஆடம்பர மாளிகையைக் கட்டியெழுப்பிய ஸாஜஹானின் கதைகளில் பதிய மறுத்த மனம், அந்த அற்புதக் கலைப் படைப்பின் மூல காரணியான மும்தாஜை எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும் என நினைவுறுத்திய போதிலும், எங்கே, எப்படித் தெரியும்? என்ற வினாவுக்கு விடை தெரியாமல், தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கிறது!

அவள் சட்டென்று சமையலறைப் பக்கம் போய் மறைந்துகொண்டமைக்கு, அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்றவாறான 'தமிழ்த் தனம்' ஏதும் காரணமாக இருக்குமோ என்றெல்லாம் தலையைப் பிய்த்துக்கொள்ளத் தேவையில்லை. ஏதோ, தன் கணவரைச் சுகம் விசாரிக்க வந்த விருந்தினருக்குத் தேநீர் தயாரிப்பதற்காகப் போயிருக்கிறாள் அவ்வளவுதான்!

ஏறக்குறைய இரண்டு வருடங்களிருக்கலாம். மூன்று வயதும் ஐந்து வயதும் மதிக்கத் தக்க இரண்டு பெண் குழந்தைகளுடன் சமூக சேவைகள் அலுவலகத்தில் அவளைச் சந்தித்தமையும், ஆங்கிலம் தெரியாத அவளுக்கும், தமிழ் புரியாத சமூக சேவைகள் அலுவலர் ஒருவருக்கும் இடையே தொடர்பாடற் பாலமாக நான் பணியாற்றப் போயிருந்தமையும் நினைவுப் பாகறையிலிருந்து நீர்த்துளியாகக் கசியத் துவங்குகிறது. சமூகநல உதவிப் பணத்தைப் பெறுவதற்கான அவளது தகுதியை மீளமதிப்பீடு செய்யும் மேலதிகாரியுடன் நிகழ்ந்த நேர்காணல், அது.

அவள் கணவனோடு மீண்டும் இணைந்து வாழ்வதற்கு ஏன்

முயற்சி செய்யக் கூடாது? என்ற கேள்விக்கு விடை காண்பதிலேயே அந்தப் பெண் மேலலுவலர் பெரிதும் ஆர்வம்கொண்டு காணப்படுகிறாள்.

சமூகநலக் கொடுப்பனவு என்பது வருமானத்துக்கு வழியில்லாத சகலருக்கும் அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்படும் உதவிப் பணம். பொதுமக்களிடமிருந்து அறவிடப்படும் வரிப் பணத்தின் ஒரு பகுதி. அது விரையமாவதையோ அல்லது மோசடிக்கு இரையாகுவதையோ அரசும் விரும்பாது பொதுமக்களும் விரும்ப மாட்டார்கள்.

மீண்டும் கூடிவாழ்வதற்குக் கணவன் சம்மதமாயிருந்தும், மனைவி மட்டும் மறுப்புக் கூறிப் பிடிவாதமாகப் பிரிந்திருப்பது நல்லதல்ல.

இன்னும் பல காலம் வாழவேண்டிய இளம் கணவனும் மனைவியும் பிரிந்து, தனித்தனியாக வாழ்ந்து வருவதில் உள்ள பொருள், பாதுகாப்பு, சமூகம், உளம் சார்ந்த நடைமுறைச் சிக்கல்கள் ஏராளம்.

பிரதானமாக, இந்தச் சிக்கல்களால் இரண்டு பிஞ்சுக் குழந்தை களுக்கும் ஏற்படக்கூடிய பாதிப்புகள் மிகவும் கெடுதியானவை.

வாழ்க்கை என்பது எப்போதும் வசந்தமல்ல. தென்றலும் புயலும், கோடையும் மாரியும், உதிர்வும் துளிர்வுமும் எப்படி இயற்கையின் எதிரும் புதிருமான குணாம்சங்களோ, அப்படியேதான் குடும்ப வாழ்க்கையும். இந்த உண்மையை இரு தரப்பினரும் மனதில் உள்வாங்கி, முரண்பாடுகளைக் களைந்து மீண்டும் கூடிவாழ முயற்சிக்க வேண்டும்.

சமூகநல உதவிப் பணத்தைக் கொடுப்பதா? இல்லைத் தடுப்பதா? என்பதனைக் கண்டறிவதில் மட்டுமே பொதுவாக சமூக சேவைகள் அலுவலர்கள் குறியாயிருப்பது வழக்கம். அதற்கு மாறாக, குடும்ப வாழ்க்கையின் முக்கியத்துவத்தை இத்தகைய புத்திமதிகளுடன் வலியுறுத்தும் இந்த வெள்ளையினப் பெண் அதிகாரியின் கரிசனை மிகுந்த அணுகுமுறை ஆச்சரியமளித்தது! மேற்கலக ஆங்கிலச் சூழலில் அந்த அலுவலர் ஒரு புதினமான புறநடை!

“நீ ஏன் உன்னுடைய கணவனுடன் இணைந்துகொள்ள

மறுக்கிறாய்? அது என்ன காரணமாக இருந்தாலும் பயப்படத் தேவையில்லை. துணிந்து என்னிடம் சொல்லாம்”

பதிலேதுமின்றி மௌனமாக அவள் தலை குனிந்திருக்கிறாள்.

உலகில் மிகக் கூடுதலான தடவை மொழிபெயர்க்கப்படும் மொழியும் - அடிக்கடி தவறாக மொழிபெயர்க்கப்படும் மொழியும் மௌனம்தானாம். அந்தத் தவறைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு நானும் மௌனமாக இருக்கிறேன்.

குழந்தைகளோ தாயின் வாடிய முகத்தை ஆவலோடு அண்ணாந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மேசையின் லாச்சியை இழுத்து, சில வெள்ளை நிற வெற்றுக் கருதாசிகளையும் பலவண்ணக் கிறேயோன்களையும் எடுத்து அவர்களிடம் கொடுகிறாள், அந்த அதிகாரி. அறையின் ஒரு மூலையில் போடப் பட்டிருந்த சின்ன மேசையருகே போயிருந்து படம் கீறி விளையாடுமாறு அன்போடு பணிக்கிறாள். குழந்தைகள் படம் கீறி விளையாட ஆரம்பிக்கின்றனர்.

“சரி... சொல்லு.... உன்னுடைய கணவனோடு வாழ்வதில் உனக்கு என்ன பிரச்சினை?” தனது முயற்சியில் தளராத அந்த அதிகாரி திரும்பத் திரும்பக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கேள்வியால் சினமடைந்த அவள், சற்றேனும் எதிர்பாராத வகையில் திடீரென வெம்பி வெடிக்கிறாள்.

“அந்த மிருகத்தோடே என்னாலை வாழேலாது!”

வெஞ்சினத்துடன் வார்த்தைகள் அவளது வாயிலிருந்து தீப்பொறிகளாய்ப் பறக்கின்றன!

சற்றேனும் எதிர்பாராத அந்த எதிர்வினை ஏற்படுத்திய ஆச்சரியத்தோடு, அவளது முகத்தை உற்று நோக்கிய அதிகாரி, ஒரு கணம் நிலை குலைந்து போகிறாள். படம் வரைந்துகொண்டிருந்த குழந்தைகள் திகிலூடன் அம்மாவைத் திரும்பிப் பார்க்கின்றனர். நிசப்தம் அறையில் நிரம்பி வழிகிறது!

நிலம் நோக்கிக் கவிழ்ந்திருந்த அவளது முகத்தை மிகுந்த பொறுமையுடனும் அநுதாபத்துடனும் அவதானித்துக்கொண்டிருந்த அந்த அதிகாரி, தன்னைச் சதாகிரித்துக் கொண்டு மீண்டும் கேட்கிறாள் -

“என்ன காரணம் என்பதை அறியலாமா?”

“நானெடுக்கிற இந்தப் பிச்சைக் காசுக்காக, இந்த ஒஃப்ஃபீசிலை என்னை விசாரிச்ச எல்லாரிட்கையும் எத்தனை தடவை அந்தக் காரணத்தைச் சொல்லிப்போட்டேன்.”

அவளது குரல் தளதளக்கிறது!

“அவன் ஒரு கேடுகெட்டவன். என்னிலையோ என்றை பிள்ளையளிலையோ எந்தவிதமான அன்போ, அக்கறையோ இல்லாத மிருகம்.”

குழறும் எரிமலையாய் மீண்டும் வெகுண்டெழுகிறாள்!

“குடும்பம் இருக்குதெண்டு ஒரு கொஞ்சமும் பொறுப்புணர்வு கிடையாது. ஒழுங்காக வேலைக்குப் போறதில்லை. இடைக்கிடக்கிடக்கிற ஒரு சொட்டுச் சம்பளத்தையும் வீட்டுச் செலவுக்குத் தாறதில்லை. எப்ப பார்த்தாலும் கசினோவிலை போயிருந்து சூது விளையாடினதும் குடியும், கூத்தும் கும்மாளமும்தான். கை நீட்டி இன்னும் அடிக்கையில்லையே தவிர, சொல்லாலையும் செய்கையாலையும் என்னையும் என்றை பிள்ளையளையும் சித்திரவதை செய்யிறவனோடை எப்பிடி நான் வாழ முடியும்?”

“அவனுக்குப் பசிக்கிற நேரமெல்லாம் சமைச்சக் கொட்ட வேணும். ஆசைப்படுகிற நேரமெல்லாம் அவன் போட்டுக் காட்டுற அசிங்கமான வீடியோப் படங்களை அவனோடை சேர்ந்து பார்க்க வேணும் - அப்பிடையே அவன்ரை ஆசை தீர்க்க வேணும். உணர்ச்சி இல்லாத ஒரு வெறும் யந்திரமாக அவனோடை எப்பிடி என்னை வாழச் சொல்லுறியள்...?”

“அம்மாவின்ரை அன்பையும் அரவணைப்பையும் மட்டும் நம்பி எதிர்பார்த்து வாழும் இந்தச் சின்னஞ் சிறிசுகளைக் கொண்டுபோய் ஒரு

'டேகெயாரிலை' தள்ளி விட்டீட்டு, எப்பிடி என்னை நிம்மதியா வேலைக்குப் போகச் சொல்லுறியள்? எப்பிடி என்னை இங்லிஷ் வகுப்புக்குப் போகச் சொல்லிக் கட்டாயப்படுத்துறியள்?"

கண்ணீர் தாரையாக வழிய, அவள் விக்கி விக்கி அழுகிறாள். சளி மூக்கு முட்ட நிரம்பிக்கொள்கிறது. மூச்செடுக்க முடியாமல் தடுமாறு கிறாள்.

அவளது கதையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அதிகாரி, அடை மாறிப் பனிக்கட்டிப் பாரையாக அப்படியே உறைந்து போகிறாள். தனது முதுகுக்குப் பின்னால் உள்ள ஷெல்.பில் கிடந்த க்ளீனெக்ஸ் பெட்டியை எடுத்து அவளுக்கு முன்னால் வைக்கிறாள். ஒரு ரிஷியூவைப் பெட்டியிலிருந்து இழுத்தெடுத்து, ஈரம் படர்ந்திருந்த தனது கண்களை இரகசியமாகத் துடைத்துக்கொள்கிறாள்.

"இந்தப் பிள்ளைகள் தங்கள் தகப்பனை எப்போது கடைசியாகப் பார்த்திருப்பர்கள்?"

"ஒண்டரை, ரெண்டு வருசமாச்சுது!"

அதிகாரியின் முகம் இறுகிச் சிவந்துபோகிறது. ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவளாக, கேள்வி கேட்பதை நிறுத்திக்கொண்ட அவளது விரல்கள் கணினி விசைப் பலகையில் வேகமாக இயங்குகின்றன. கண்களோ படபடப்புடன் திரையில் இடம் வலமாக ஓடத் துவங்குகின்றன. தன் முன்னால் கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டிருந்தவள் பற்றிய அறிக்கையைத் தயாரிப்பதில் அவளது புலன்கள் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருக்கின்றன.

சற்று நேரத்தின் பின்னர், சில ஆவணங்களையும் படிவங்களையும் அச்ச இயந்திரத்திலிருந்து எடுத்து மேசையில் பரப்பி வைக்கிறாள். 'துணையைப் பிரிந்து வாழும் ஒற்றைப் பெற்றார்' என்ற பிரிவின் கீழ், தொடர்ந்தும் அவளுக்கும் அவளது குழந்தைகளுக்கும்மான சமூகநல உதவிப்பணத்திற்கு, அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறுகிறாள். அதற்குரிய படிவங்கள் பலவற்றில் கைச்சாத்தினைப் பெற்றுக்கொள்கிறாள்.

அவ்வப்போது இலவச உலர் உணவுகளைப் பெறும் வகையில் உணவு வங்கியில் பயன்படுத்தக்கூடிய கூப்பன்களைக் கையளிக்கிறாள். குழந்தைகளின் உடைகளுக்கான மேலதிக உதவியாகச் சிறு தொகைப் பணத்துக்கான வவுச்சர் ஒன்றையும் எழுதிக் கொடுக்கிறாள்.

தாயும் பிள்ளைகளும் தற்போது வாடகை கொடுத்து வாழ்ந்துவரும் நிலக்கீழ் வசிப்பிடத்தின் வசதிகள், வசதியீனங்கள் பற்றி மிகுந்த அக்கறையோடு அந்த அதிகாரி விசாரிக்கிறாள். குழந்தைகளைது பொழுதுபோக்குகள், இந்த வயதுடைய நண்பர்கள், உறவினர்கள் போன்றவர்களுடனான உறவுகள், ஊடாட்டங்களை அக்கறையோடு கேட்டறிகிறாள். காலம் தாழ்த்தாமல் பிள்ளைகள் படிப்படியாக ஆங்கிலம் பேசக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறாள். அதற்கு உதவியாக, அருகிலுள்ள நல்ல Day Care நிலையம் ஒன்றில், தானே இடம் எடுத்துத் தருவதாக வாக்குறுதி அளிக்கிறாள்.

“கனடா மனிதநேயப் பண்புகளால் கட்டி எழுப்பப்பட்ட நாடு. எவரும் தம்மை அநாதைகள் என எண்ணி வருந்துவதற்கு அனுமதிக்காத நாடு. எந்த உதவியானாலும் நீ எங்களை அணுகத் தயங்க வேண்டியதில்லை...”

இவ்வாறு அந்த அதிகாரி கூறிக்கொண்டிருந்த சமயம், குழந்தைகள் இருவரும் படம் கீறி விளையாடி அலுத்துக் களைத்தவர்களாக ஓடிவந்து, தாயை அணைத்துக் கொள்கின்றனர். சின்னவள் தாயின் மடியில் தலை வைத்துச் சினுங்குகிறாள்.

“அழகான குழந்தைகள்... நீ அதிஷ்டசாலி!” என்று அந்த அதிகாரி மனம் திறந்து தனது மகிழ்ச்சியைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், தாயின் தோளில் சாய்ந்து நின்ற மூத்தவள் சொல்கிறாள் -

“எனக்கு ப்போரடிக்குதம்மா... வெளியிலை போய், அப்பாவோடை காருக்குள்ளை இருக்கப்போறன்....”

மொடிப்படியிலிருந்து இரண்டு பெண் குழந்தைகள் தும் தும்மென்று துள்ளிகுதித்துக்கொண்டு கீழிறங்கி வந்த ஓசையில் நான்

துயில் கலைகிறேன்.

ஏழு வயது மதிக்கத்தக்க பெரியவள் என்னை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்துச் சொல்கிறாள் -

“I know this uncle”

“Ok.... ok.... go and do your home work, go up stairs”

தாயிடமிருந்து பிறந்த கடுமையான இராணுவத்தனம் மிக்க கட்டளை வீடெங்கும் எதிரொலிக்கிறது. ஆகைக்கு அடிபணியும் நாய்க் குட்டிகள் போல, குழந்தைகள் மீண்டும் மாடிப் படியேறிச் செல்கின்றனர்.

அவளோ எவ்வித சலனமும் இன்றி, தனது கணவனருகே நெருக்கமாகச் சாய்ந்திருந்தவாறு, அவனது காயமுற்ற ஆள்காட்டி விரலை வருடி விட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள்.

எமக்கு முன்னாலிருந்த 'கொஃபி ரேபிளில்' வைக்கப்பட்டிருந்த தட்டின் ஒருபாதியையும் தேநீர்க் குவளையையும் எனது நண்பர் ஏற்கனவே காலியாக்கிவிட்டுக் கதையில் மும்முரமாக மூழ்கி இருக்கிறார்.

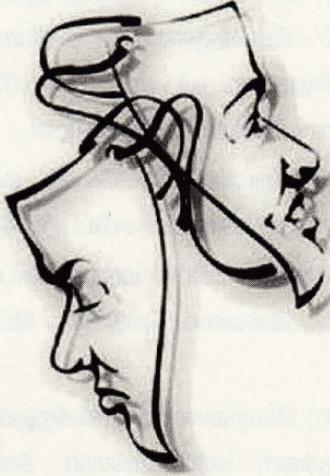
மறுபாதியில் விடப்பட்ட கேக் துண்டுகள், தேடுவாரற்றுக் காத்துக் கிடக்கின்றன.

எனக்கான தேநீர்க் குவளையினுள் -

இலையான் ஒன்று வீழ்ந்து செத்துக்கிடக்கிறது!

2016

விருந்தாளி

சமையல் மணத்தையும் புகையையும் உறிஞ்சி வெளியேற்றும் கடமையில் தோற்றுப் போன 'கிச்சின் எக்ஸோஸ்தர் :பான்', நாதஸ்வரக் கச்சேரியின் நட்புநடுவே முக்கி முனகும் ஊமைக் குழலாட்டம் இரைந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்த இரச்சலையும் மீறி -

“காத்து கொஞ்சம் வரட்டுமே..... அந்த யன்னலை முழுசாத்திறந்து விடுங்கோவனப்பா.....” அவசரம் அவசரமாகச் சமையல் பாத்திரங்களைத் தண்ணீரில் நனைத்து, 'டிஷ் வொஷ்ஷ்'ருக்குள் தள்ளிக்கொண்டிருந்த சாரதா சத்தம் போடுகிறாள். வரவேற்பறைக்கு அருகிலிருக்கும் 'வொஷ் றூமை'த் துப்புரவு செய்யப்போன சசிதரன், அடுப்படி யன்னலை வந்து திறக்கிறான்.

ஓ..... ! மெல்லிய குளிர் காற்று முகத்தில் வந்து மோதுகிறது! மூன்று மணித்தியாலச் சமையலில் மூழ்கித் திளைத்து, உடல் வியர்த்துக் களைத்திருந்த அவனுக்கு, பின்புரட்டாசிக் குளிர்காற்று இதமாயிருக்கிறது!

கோடை பூராவும் இலைகளில் பச்சையத்தைத் தேக்கி வைத்திருந்த மேப்பிள் மரங்கள், அதனைப் பரிபூரணமாகப் பறிகொடுத்து, இலையுதிர் காலத்தை வரவேற்கக் காத்திருக்கும் இத்தருணத்திலும், மஞ்சளும் குங்குமமும் பிசைந்துகலந்த வண்ண விநோதங்களை முகத்தில் அள்ளிப்பூசி அழகு காட்டும் வாகைக் குமரிகள் போல, கவலை மறந்து காற்றோடு சரசமாடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இருபத்தைந்து வருடங்களாக அவன் கனடாவில் பார்த்துப் பார்த்து வியந்து வரும் விந்தை! அலுப்புச் சலிப்பற்ற இன்ப அனுபவம்!

“முன்னாலை நிக்கிற மேப்பிள் மரங்களைப் பாத்தியே சாரதா..... நம்பவே முடியேல்லை..... இவ்வளவு கெதியா..... இப்பிடி வடிவாக நிறம் மாறுமெண்டு....”

“ஐயா புலவரே, இயற்கையை ரசிக்கிறதுக்கும் புகழுறதுக்கும் இது நேரமில்லை. ஆக்கள் வரப்போகினம். அரை மணித்தியாலந்தானிருக்கு. அந்த 'வொஷ் றூம்' துப்பரவோவெண்டு ஒருக்காப் பாத்திட்டு, நீங்களும் போய் மேலைக் கழுவிக்கொண்டு வந்து ரெடியாக நில்லுங்கோ”

வீட்டுக்கு விருந்தினர்கள் வரும்போதெல்லாம் சாரதாவுக்கு இப்படித்தான் ஒருவித அவசரமும் ஆவலாதிபும்!

சசிதரன் 1936ஆம் ஆண்டு கனடாவுக்குள் காலடி எடுத்து வைத்தவன், முதன் முறையாக ஈஸ்வரம்பிள்ளையை மொன்றியால் நகரில் சந்தித்தான். அதே ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் பதினெட்டாம் திகதி “தமிழர் ஒளி” நிறுவனம் நடத்திய ஒரு கலைவிழாவின் போதுதான் அந்தச் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது.

சசிதரன் தலைமை தாங்கிய கவியரங்கம் ஒன்றும், ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் தொடர்பாக அவன் தயாரித்து நெறிப்படுத்திய நாடகம் ஒன்றும் அன்றைய விழாவின் விசேட நிகழ்ச்சிகள்.

கலைவிழா முடிந்த கையோடு இரசிகர்கள் சசிதரனைச் சுற்றி மொய்த்துக்கொண்டனர். பாராட்டுக்களினால் திக்குமுக்காடிப் போனான். அன்று அவனைக் கட்டியணைத்துப் பாராட்டித் தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு அறிமுகமானவர்தான், ஈஸ்வரம்பிள்ளை.

அந்தக் கலைவிழாவினால் சசிதரனுக்குப் பல புதிய அறிமுகங்களும் நட்புக்களும் கிடைத்தன. கூடவே பலதரப்பட்ட பயமுறுத்தல்களும் வந்து சேர்ந்தன. “உதிரிகளோடும் எதிரிகளோடும் நாம் சமரசம் செய்யவேண்டுமெனச் சொல்கிறீரா? உம்மைச் சரியான இடத்தில் சந்திப்போம்” என்றவாறான தொலைபேசி உறுமல்களும் கறுவல்களும் அடிக்கடி வந்துபோயின.

தன்னுள் தனியனாக அப்போது அகதி வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அவனது இருப்பிடம் தேடிவந்து, உற்சாகமும் தைரியமும் வழங்கிய புதிய நண்பர்களில் ஈஸ்வரம்பிள்ளையும் ஒருவர். “தமிழனுக்குள் பிரிவினை வேண்டாம்” என்ற தமது கோட்பாட்டுடன் உடன்பாடுடையவன் என்ற வகையில் அவன்மீது ஒருவித மதிப்புக் கலந்த மரியாதை அவருக்கு!

வயதில் சற்றே கூடியவராக இருந்தபோதிலும் இலக்கியம், அரசியல், சமூகம், கலை கலாசாரம் போன்ற பலதும் பத்தும் பேசிக் கலந்துறவாட உகந்த நண்பனாக அவர் சசிதரனை வரிந்துக் கொண்டமைக்கு அவனிடம் காணப்பட்ட ஆற்றல்கள் மட்டுமன்றி, அவனது இனிமையான பேச்சும், இங்கிதமான பண்பும், பலரையும் கவரவல்ல பழக்கவழக்கங்களும் காரணமாயின.

சசிதரனும் தன்னைப்போலவே ஒரு யாழ்ப்பாணத்தான் என்பதற்கும் மேலாக, “வடித்தெடுத்த ஒரு வடமராட்சியான்” என்பது அவருக்குத் தலையில் தங்கக் கிரீடம் வைத்தாற் போன்ற ஒருவகைக்

கியாதியைக் கிளப்பும் சங்கதி!

இவை போதாதென்று, 'செயின்று லோறன்று' சந்தையில் வாங்கிய கோழிக் கால்களை எண்ணெயில் பொரித்துக் குளிரான பியருடனும் சுவைத்து மகிழ்ந்த நாட்களும் - 'ஷோன் ரலோன்' தமிழ்க் கடையில் துடிக்கத் துடிக்க வாங்கியெடுத்த அறக்குளா மீனையும் நண்டையும் இறாலையும் கறியாக்கி, ஒரே கோப்பையில் போட்டுச் சுடச்சுடச் சோறு பிரட்டி உண்டு களித்த தருணங்களும் இவர்களது நட்பின் இன்னொரு பக்கத்து எழுதப்படாத இரகசியங்கள்!

எண்பத்தேழின் ஆரம்பத்தில் சசிதரன் தனது படிப்புக்கேற்ற வேலைதேடி ஒன்றாறியோ மாகாணத்தின் ரொறன்றோ நகர் நோக்கி வந்தான். அதேயாண்டின் இறுதியில் ஈஸ்வரம்பிள்ளை தன் மனைவி மக்கள் கனடா வந்துசேர்ந்த கையோடு அல்பேர்ட்டா மாநிலத்திற்குக் குடிபெயர்ந்து போனார்.

அல்பேர்ட்டாவில் மகளும் மகனும் குடும்பமாகி நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்ட நிலையில், அந்த மாநிலத்தின் குளிரக் கொடூரம் போதும் போதுமென்றாகிவிடவே, 2005ஆம் ஆண்டு ஈஸ்வரம்பிள்ளை தனது மனைவியுடன் ரொறன்றோ வந்துசேர்ந்து, ஸ்காபரோக் குட்டி யாழ்ப்பாணத்தில் குடியேறினார்.

ஒருநாள் பல்வையத்திய நிபுணர் சுந்தரவடிவேலின் டென்றல் கிளிநிக் குப் போயிருந்தபோது, அங்கிருந்த சஞ்சிகைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஈஸ்வரம்பிள்ளையின் கையில் தமிழ்ப் பத்திரிகை ஒன்று அகப்பட்டது. அதிலிருந்த கட்டுரைகளைத் தட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் சசிதரனின் படத்துடன் கூடிய கட்டுரை ஒன்று அகஸ்மாத்தாக அவரது கண்ணில் தென்பட்டது.

அன்று மாலையே ஆசிரியருடன் தொடர்புகொண்டு சசிதரனின் தொலைபேசி இலக்கத்தைப் பெற்று, அவனுடன் பேசினார். பதினெட்டு வருடகால இடைவெளிச் சம்பவங்கள், சங்கடங்கள், சவால்கள், சாதனைகள் பலவும் அந்த ஒருசில மணித்தியாலத் தொலைபேசிச்

சம்பாஷணையின் போது பரிமாறப்பட்டன.

ஆண்டுகள் பல பிரிந்தவர் கூடினால் ஒரே நாளில் பேசித் தீருமா? மறுநாளே சசிதரனை அவனது அலுவலகத்தில் போய்ச் சந்தித்தார். அதன் பின்னர் அவ்வப்போது தனித்தனியாகவும் குடும்பமாகவும் சந்தித்தனர்.

இன்று மாலையும் அப்படியான ஒரு சந்திப்புக்காகவே ஈஸ்வரம்பிள்ளை தம்பதியினர் சசிதரன் வீட்டுக்கு இராப்போசன விருந்தாளிகளாக வருகின்றார்கள். சசிதரனின் சகதர்மினி சாரதா, ஆரவாரத்துடன் அமர்க்களப்படுவதற்கான காரணமும் இதுதான்!

ஏழு மணிக்கு ஐந்து நிமிடம் இருக்கையில், வாசல் அழைப்பு மணி இருமுறை ஒலிக்கிறது. வாசற் கதவின் உட்புறமாக மூடியிருந்த குளொஸெற்றியூள் கிடந்த ஜஸ்மின் வாசம் கலந்த எயர் ஃபிரெஷனரை எடுத்து, அவசரமாக விசிறி அடித்துவிட்டு மெதுவாகக் கதவைத் திறக்கிறான், சசிதரன்.

“ஹல்லலோ சசி..... ஹவ்வ்வாய்யு?” உயிரெழுத்துக்களை வலிந்து அழுத்தி உச்சரித்து, உரத்த குசல விசாரிப்போடு உள் நுழைந்த ஈஸ்வரம்பிள்ளையைப் பின்தொடர்ந்து அவரது மனைவியும் வருகிறாள்.

“வாருங்கோ..... வாருங்கோ..... மிஸ்ரர் அன் மிஸிஸிஸ் பிள்ளைவாள்.” மலர்ந்த முகத்துடன் வரவேற்ற சசிதரன், “கைக்கற்றைக் கழட்டித் தாருங்கோ..... இதுக்குள்ளையே வைப்பம்” என வாங்கிக் குளொஸெற்றுக்குள் தொங்கவிட்டு மூடுகிறான்.

“சாடையாக் குளிர் துவங்கிவிட்டுதைசே.....” கைகளை உரசிப் பிசைந்துகொண்டு உள்ளே வந்த ஈஸ்வரம்பிள்ளை, “அந்தமாதிரி மசாலா போட்டு கறி சமையல் செய்திருக்கிறாப் போலை கிடக்கு! மம்ம் வாசம் மூக்கைப் புருங்குது சாரதா!” பொச்சக் கொட்டிக்கொண்டு முதலில் சாப்பாட்டு மேசை நோக்கிச் செல்கிறார்.

ஜஸ்மின் எயர் ஃபிரெஷனரை மனதுக்குள் சபித்தபடி, “இங்கை எவ்வளவுதான் கதவுகளையும் யன்னல்களையும் திறந்து வைச்சுக்

கொண்டு சமைச்சாலும் எங்கடை சாப்பாடுகளின்தர மணம் வெளியாலை போகாதே” எனக் கூறிய சசிதரன், “அப்பிடி இருங்கோ மிஸிஸ் ஈஸ்வரம்பிள்ளை” என்று வரவேற்பறையிலிருந்த சோஃபாவைக் காட்டுகிறான்.

“கையிலை வேலையாயிருக்கிறன்..... இருங்கோ வாறன், அக்கா.” சாரதாவுக்கு தன்னைவிட வயதுகூடிய எல்லாருமே ஒன்றில் அக்கா அல்லது அன்ரிதான்!

கறி டிஷஸ் எல்லாவற்றையும் மேசையில் ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருந்த சாரதாவுக்கு அருகில் போய் நின்றுகொண்டு, ஒவ்வொரு கறிக்கும் விளக்கம் கேட்கத் துவங்குகிறார், ஈஸ்வரம்பிள்ளை.

“அங்கிள், உங்களுக்கு விருப்பமான அறக்குளா மீன் குழம்பு, றால் குழம்பு, சிக்கன் பிரட்டல் குழம்பு இந்த மூண்டும்தான் இண்டைக்கு மெயின் டிஷஸ். எண்ணெயெண்டு பெரிசாக நீங்கள் பயப்பிடத் தேவையில்லை. அதோடை தண்டூரிச் சிக்கலும் எண்ணையில்லாமல் பேக் பண்ணி, ரெடியா வைச்சுக்கிடக்கு ஜஸ்ற் இன் கேஸ்!”

“ஏலம், கராம்பு, கறுவா இடிச்சத் தூளாக்கிப் போட்டுக் கறியாக்கி இருக்கிறியள் போலை கிடக்குது இப்பவே நாவுறுது! ... அதென்ன அந்த வட்டமான டிஷ்ஷு”க்குள்ளை..... சுறா வறை போலை கிடக்கு?”

“ஓமோம்.... அது நல்ல பால்குறா வறை. இதென்ன சொல்லுங்கோ பாப்பம்?... சமன் ஃபிஷ்கைஷெடுத்து பெரிய பெரிய துண்டு களாக வெட்டிப்போட்டு, உப்பையும் ஸோஸையும் லேசா மேலாலை தடவி - கொஞ்சம் வெங்காயம், பச்சை மிளகாய் தூவி, அவனுக்குள்ளை வேக வைச்சிட்டு எடுத்தால் போதும்..... இனியில்லையெண்ட ரேஸ்ற்!”

“அப்ப... இண்டைக்கு றால் கறியைத் தவீர, மற்றக் கறியளிலை கொலஸ்ரோலைப் பற்றிப் பயப்பிடத் தேவையில்லை எண்டு சொல்லுறீர்.... மரக்கறிக்கு என்ன செய்திருக்கிறீரெண்டு பாப்பம்...”

“நல்ல ஃபிஷெஷென சலாட் செய்து வைச்சுக் கிடக்கு. ஒரு பூசணிச் சம்பல். எண்ணெயிலை பொரிக்காமல் க்கிறில்லலை போட்டுச்

சுட்ட பிஞ்சுக் கத்தரிக்காயிலை ஒரு பிரட்டல் குழம்பு. முளைக் கீரையோடை தேங்காய்த் துருவலைக் கலந்து ஒரு வறை. யெலோ பீன்ஸ்கை சின்னன் சின்னனாக வெட்டி, பொட்டேற்றோவும் போட்டு ஒரு பிரட்டல். வழமையான பருப்பு..... இதைவிட வேறை என்ன வேணும் அங்கிள்?”

“நீர் சொல்லுறதைப் பாத்தால்..... இண்டைக்கு எங்கள் எல்லாருக்கும் நல்ல இடியப்ப மிக்ஸோடை சேர்த்து ஒரு மணியான - ரேஸ்ரியான ஆனால் ஹெலத்தியான டினர்! ஒரு .:புட் சயன்ரிஸர் சமைச்சால் பின்னை எப்பிடி இருக்கும்!”

“ஐயையோ அங்கிள்..... நான் படிச்சது .:புட் சயன்ஸ் தான். ஆனால் சமையல் படிக்கயில்லை. நான் சமைச்சால் அவரும் சாப்பிடார். சுரேனும் சாப்பிடான். அவனுக்கு அப்பாதான் சமைக்க வேணும். அப்பாதான் இதெல்லாம் சமைச்சது. நான் சும்மா எடுத்தேத்தி வேலை செய்ததோடை சரி.”

“என்றை வீட்டிலை, அருமை பெருமையாக ஒரு பருப்புக் கறி வையுங்கோ எண்டால், அங்கிள் பருப்புக் கறிதான் வைப்பார்..... நீர் லக்கி சாரதா”

“சமையல் கலையையும் சசி விட்டு வைக்கயில்லைப் போலை கிடக்கு! நளபாகம் அவருக்கு நல்லாக் கைவருகுது!”

“சரி...சரி..... புகழ்ந்தது போதும், இஞ்சாலை வாருங்கோ..... இப்பிடி வந்திருங்கோ பிள்ளைவாள்.” அவரைக் கூட்டிவந்து வரவேற்பறையில் உள்ள சோ.பா ஒன்றில் இருந்துகிறான், சசிதரன்.

ஆறு போத்தல்கள் வைப்பதற்கு வசதியான குழித் தாங்கிகளைக் கொண்ட, சுழல் ஸ்ராண்ட் ஒன்றில் ஆறு விதவிதமான மதுபானப் போத்தல்களை வைத்து, அப்படியே தூக்கிவந்து, ஈஸ்வரம்பிள்ளைக்கு முன்னாலிருந்த கொ.பி ரேபிளில் வைக்கிறான்.

“என்னப்பா... நீர் இதெல்லாம் இப்ப அடிக்கப் பழகியிட்டீரோ?”

ஆச்சரியத்தோடு சசிதரனைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்.

“யூனியேர்சிறிறியிலை இருந்த காலத்திலை கொஞ்சம் குடிச்சவர். இப்ப விட்டிட்டார்.” மெல்லிய நமட்டுச் சிறிப்புடன் ஈரக் கைகளைச் சின்னத் துவாய் ஒன்றினால் துடைத்து விட்டுக்கொண்டு வந்து, மற்றவர்களுடன் இணைந்துகொண்ட சாரதா சொல்கிறாள்.

“உண்மையைச் சொன்னால் என்ன..... நான் இப்ப இதுகளெல்லாம் விட்டிட்டன், பிள்ளைவாள். எப்பவாவது ஒரு பார்ட்டி, .பங்ஷன் என்கு வந்தால் ஒரு சாட்டுக்கு மற்றவையளோடை சேந்து ரெண்டொரு ட்ரிங்ஸ். அவ்வளவுதான்.”

“இஞ்சை பாடும், ஜோனி வாக்கர் விஸ்கி, ஹெனிஸ் விளஸ் பிராண்டி, அபஸ்லூற் லொட்கா, சேகிராம்ஸ் ஜின், பக்காடி றும், ஸாக்ஸம் கலி.போர்ணியா ரெட் வைன். ஒவ்வொரு வகை மதுபானத்திலையும் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற “ப்பெஸ்ற் பிராண்டு” தேடிப்பிடிச்ச வாங்கி வைச்சிருக்கிறீர். ஒண்டு மட்டும் மிஸ்ஸிங்.... பியரைக் காணயில்லை”

“அதையும் நான் விட்டுவைக்கயில்லை. ஒன்ராறியோ, க்குவெல்.ஃப் சிறிறியிலை ஸ்லீமன் பியர் தயாரிக்கிற ஒரு ஜேர்மன் கொம்பனி இருக்குது. ஸ்லீமன் பியரிலை ஒரு ஸ்பெஷல் ரேஸ்ட்ரூம் .பிளேவரும் இருக்கு. ஆறு போத்தில்ப் பெட்டி ஒண்டு வாங்கி வைச்சிருக்கிறன். இதிலை வைக்க இடமில்லை எண்டதாலை .பிறிட்ஜூக்குள்ளை கிடக்கு.”

“இதெல்லாத்திலும் பார்க்க, பியர்தான் சக்கரை வியாதிகாரருக்கு ஆகக்ஷடன சத்துராதி. அது வேண்டாம்.” இது மிஸிஸ் ஈஸ்வரம் பிள்ளையின் ஆலோசனை!

“அது சரி சசி... தெரியாமல்தான் கேக்கிறன்.... நீரும் இப்ப பெரிசாக் குடிக்கிறதில்லை. சும்மா வடிவுக்கே இவ்வளவையும் வேண்டி வைச்சிருக்கிறீர்?”

“தண்ணியடிச்சாத்தான், உண்மை கதைக்கிற சில எழுத்தாள

நண்பர்கள் எனக்கிருக்கினம். அவையள் வந்தால் குடுக்கலாம்
எண்டுதான் இதெல்லாத்தையும் வாங்கி வைச்சிருக்கிறன்." இலேசான
புன்னகையுடன் சசிதரன் சொல்கிறான்.

உரத்துச் சிரித்துக்கொண்டே சாரதா எழுந்துபோய், நன்றாகக்
கழுவித் துடைத்து, பளிச்சென மினுங்கும் இரண்டு க்கிளாசும், இரண்டு
வைன் க்கிளாசும் கொண்டு வந்து வைக்கிறாள்.

"சரி.... நாங்கள் நிகழ்ச்சியைத் துவங்குவம். இதிலை எதை
எடுப்பம் இண்டைக்கு?" வட்டவடிவான போத்தல் தாங்கியைச் சுழற்றிச்
சுழற்றிப் பார்த்தபடியே ஈஸ்வரம்பிள்ளை கேட்கிறார்.

"பணக்கார வருத்தக்காரருக்கு இதிலை இருக்கிற குடிவகை
களிலை வொட்கா தான் திறமானதாம்." சசிதரன் சொல்கிறான்.

"பிறகென்ன? வொட்காவோடையே துவங்குவம்." வொட்கா
போத்தலை வெளியே எடுத்து மூடியைத் திருகித் திறந்து இரண்டு
க்கிளாளிலும் ஊற்றுகிறார், ஈஸ்வரம்பிள்ளை.

"ஹவ் எபவுட் லேடீஸ் நீங்களும் கொஞ்சம் வைன்
எடுங்கோவன்?" பதிலுக்காகக் காத்திராமல், வைன் போத்தலையும்
திறந்து எஞ்சியிருந்த இரண்டு வைன் க்கிளாளிலும் கொஞ்சம் கொஞ்சம்
ஊற்றிவிட்டு தனது க்கிளாஸை மேலே தூக்கிப் பிடித்தவாறு "சியேர்ஸ்"
என்கிறார்.

எல்லாரும் தத்தமது க்கிளாஸ்களைத் தூக்கிக் காட்டிச்
"சியேர்ஸ்" சொல்லிக்கொண்டு மெதுவாக மதுவை உறிஞ்சிச் சுவைத்துச்
சுகிக்கின்றனர்.

"எங்கை சாரதா உங்கட மகன் சுரேனைக் காணயில்லை?
இதுக்கை கொஞ்சம் சொக்ளர் இருக்குது. இதை அவரிடடைக் குடுங்கோ."
மிஸிஸ் ஈஸ்வரம்பிள்ளை கொடுத்த பிளாஸ்டிக் பையை எழுந்து
பெற்றுக்கொண்ட சாரதா சொல்கிறாள் -

"அவர் இங்கையில்லை. வோட்டலூவிலை. இப்ப .:பைனல்

எக்ஸாம் நடக்குது. படிப்போடை ஆள் கொஞ்சம் பிளி”

“அதுசரி படிப்போடை எண்டவுடை ஞாபகம் வருகிது... இப்பவாவது உம்மடை படிப்போடை சம்பந்தப்பட்ட வேலை செய்யிறோ... இல்லை...?” ஈஸ்வரம்பிள்ளை இழுத்தபடியே சசிதரனைப் பார்க்கிறார்.

“ஊரிலை நல்லாப் படிச்சப்போட்டு கனடாவுக்கு வந்தவையளுக்கு அவையவையினரை துறையிலை வேலை எடுக்கிறது அவ்வளவு ஈஸியில்லை. கொஞ்சக் காலம் நான் நல்லாக் கஷ்டப்பட்டுப்போனன்.”

தமிழ்க் கடையிலிருந்து வாங்கிய மரவள்ளிக் கிழங்குப் பொரியலை ஒரு பிளேட்டில் போட்டுக்கொண்டு வந்து வைக்கிறார், சாரதா. சசிதரன் தன் கதையைத் தொடர்கிறான் -

“இப்ப கொஞ்ச நாளாத்தான் என்றை மனசுக்குத் திருப்தி தரத்தக்க வேலை ஒண்டு செய்துவாறன்”

“சந்தோசம்.... சந்தோசம்.... ஆனால் சாரதாவுக்கு வந்த வுடனையே பாங்கிலை வேலை கிடைச்சிட்டுது போலை! இப்பவும் அதே றோயல் பாங்கிலை தானே வேலை செய்யிறீர்?” இரண்டாம் முறையாக தனது க்கிளாசில் வொட்காவை ஊற்றிக்கொண்டு கேட்கிறார், ஈஸ்வரம்பிள்ளை.

“என்றை வேலை பரவாயில்லை, அங்கிள். கனடாவிலைதானே வேலையள் வரும் போகும். ஒண்டும் நிரந்தரமில்லை. அதாவை றோயல் பாங்க் வேலையோடை அமெரிக்கன் நெற் வேர்க் மார்க்கட்டிங் ஒண்டும் செய்யிறன்.”

“நீர் கஸ்ரமெர்சோடை டீல் பண்ணுறதில்லை... அப்பிடித் தானே?”

“இல்லையில்லை... நான் வெறட் ஒஃபீசிலை டேற்றா கலெக்ஷன் பகுதியிலைதான் வேலை செய்யிறன்.”

“கனடியன் பாங்குகளிலை ஒரு நல்ல சிஸ்ரம் இருக்குது....

உமக்கு ஒரு பிரச்சினையெண்டால் நேராக மனேஜரோடையே போய்ப் பேசித் தீத்துக்கொள்ளலாம்... இஞ்சாரும் சாரதா டீப் .:பிரீஸரிலை கொஞ்சம் ஐஸ் கியூப்ஸ் இருந்தால் கொண்டுவரும். வொட்கா கொஞ்சம் எ்ரோங்காத்தான் கிடக்கு." கண்களை மூடி முகத்தைச் சுழித்துப் பொச்சடித்தவாறு ஈஸ்வரம்பிள்ளை தொடர்கிறார் -

"ஊரிலை மனேஜரோடை போய்க் கதைக்கிறதிலும் பாக்க, கவுனர் ஜெனரலோடை சுகமாக் கதைச்சுப் போடலாம். ஒருக்கால்... இந்தக் கதையைக் கேளுங்கோவன்... 83 கலவரத்துக்குப் பிறகு கொஞ்சக் காலம் கொழும்பிலையிருந்து ஊரிலை - பருத்துறையிலை போய்த் தங்கியிருந்தனாங்கள். அப்ப... கொள்ளுப்பிட்டியிலை இருந்த என்ரை பாங் ஒஃப் சிலோன் கணக்கிலை இருந்து காசு எடுக்கிறதிலை ஒரு பிரச்சினை வந்திட்டுது. பருத்துறை ப்றாஞ்சிலை போய் அசிஸ்ரன் மனேஜரோடை அடிபடாத குறை. இத்தனைக்கும் அந்த ராஸ்கல் என்ரை ஊரவன்... என்ரை அயலவன்... தூரத்துச் சொந்தக்காரன். அசைய மாட்டன் எண்டிட்டான். எனக்குச் சீயெண்டு போவிட்டுது!"

"ஊரிலை சிலபேர் உப்பிடித்தான்... தங்கடை பவரைக் காட்டுறது..." என்கிறான் சசிதரன்.

"கதையைக் கேளுமன்... நான் விசர் பிடிச்ச நிண்டதைப் பார்த்த ஒரு கவுதியர் பொடியன் ரகசியமாக் காதுக்குள்ளை சொன்னான், "அண்னை நீங்கள் போய் மனேஜரைப் பாருங்கோ" என்று. போனன் மனேஜரிட்டை. மனுசன் கதிரையிலை இருத்திப்போட்டு தானே எழும்பிப் போய், எல்லாத்தையும் விசாரிச்சு என்ரை எக்கவுண்டிலையிருந்து காசும் எடுத்தத் தந்து, ஒரு பிரச்சினையும் இல்லாமல் சிரிச்ச முகத்தோடை என்னை அண்டைக்கு வீட்டை அனுப்பி வைச்சது"

"அந்தாள் ஒரு நல்ல மனுசனாக்கும்." சாரதா சொல்கிறாள்.

"கிறிஸ்ரி ஞானரட்ணம் பேர். யாழ்ப்பாணத்து மனுசன். வதிரியிலை சொந்தத்துக்குள்ளை கலியாணம் செய்தவர். தங்கமான மனுசன்!"

“ஹாட்லியிலை நான் படிக்கிற காலத்திலை இருந்தே அவர் அங்கை வேலை செய்தவர்” என்கிறான் சசிதரன்.

“நான் கனகாலம் கொழும்பிலை இருந்தபடியாலை எனக்கு அவரை முன்பின் தெரியாது.” ஈஸ்வரம்பிள்ளை சொல்கிறார்.

“அவற்றை பெண்சாதிதான் அந்த நேரம் மெதடின்றிலை பிறின்ஸிப்பலாக இருந்தவ.” இது மிஸிஸ் ஈஸ்வரம்பிள்ளை.

“ஓமோம்.... அவவின்ரை அண்ணன் தம்பிமாரெல்லாம் டொக்ரேர்ஸ் எஞ்சினியேர்ஸ் எண்டு நல்லாப் படிச்சவங்கள்... அதுக்குப் பிறகு நான் எப்ப அந்தப் பாங்குக்குப் போனாலும் அந்தாளுக்கு “ஹாய்” சொல்லிப்போட்டுத்தான் வருவேன். ஒரு கொஞ்ச நாளுக்கிடையிலை ஸ்ரீஸ் கஃ.பேயிலை சேர்ந்து போய் ரீ குடிக்கிற சிநேகிதமாப்போச்சு. அந்தளவுக்கு ஒரு நல்ல மனுசன். ஒருநாள் தன்ரை வீட்டு கிறிஸ்மஸ் டின்னருக்கு குடும்பமாக வரச்சொல்லி எங்களை இன்வைற் பண்ணினவர். நான் போகயில்லை....”

இன்னொரு மிடறு வொட்காவை விழுக்கிவிட்டு, முகத்தைச் சுழித்து, வலது புறங்கையால் வாயைத் துடைத்தபடி, ஈஸ்வரம்பிள்ளை தொடர்ந்து சொல்கிறார் -

“அவை ஊரிலை மற்றாக்கள்... அவை வீடுகளுக்கு விருந்துக் கெண்டு போய்ப் புழங்கி, வாய்வைக்க மனம் வரேல்லை... என்னதான் சொன்னாலும் அந்த மன அருவருப்பும் அருக்களிப்பும்... பாரும், இப்பவும் எங்களுக்கு இஞ்சையும்தானே இருக்குது...!”

“அக்கா இன்னும் கொஞ்சம் வைன் எடுங்கோவன்... ஒரு கொஞ்சத்தோடை நிப்பாட்டிப் போட்டியன்” மிஸிஸ் ஈஸ்வரம்பிள்ளை வேண்டாம் வேண்டாமென்று மறுத்தும், சாரதா எழுந்து க்கிளாசில் கொஞ்சம் வைன் ஊற்றுகிறாள்.

“சாரதா அதென்ன... உமக்கு அவ அக்கா நான் அங்கிள்? எனக்கென்ன வயதேறிப் போச்செண்டு நினைக்கிறீரோ?”

பின்னைவாளீயு வொட்கா தன் வேலையைத் துவங்கிவிட்டது!

"ஶ... ஶ... ஒரு மறியாததக்குத்தான் அப்பிடி உங்களை அங்கிள்
எண்டு கூப்பிடுறான். உங்களைப் பார்த்தால் வயதேறிய போனான்
மாறியே தெரியுது?"

"அதுதானே பாத்தன்... அங்காலை, உம்மடை அக்காவுக்கும்
அதைச் சாடை மாதையாச் சொல்லிவிடும் ..."

தொடர்ந்து, அம்பேர்ட்டா என்றும், அமெரிக்கா என்றும், கனடா
என்றும், ஈராக் யுத்தமென்றும் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு அரசியலை அலசி
ஆராய்ந்து, பின்னர் இலங்கைப் பிரச்சினை பற்றியும், கனடியத் தமிழ்க்
கலை கலாசாரங்கள் பற்றியும் கதை பற்றிப் படர்ந்து செல்கின்றது.
மிஸிஸ் ஈஸ்வரம்பிள்ளையும் சாரதாவும் தமக்குள் நிறையக்
கதைக்கின்றனர். கதையில் நேரம் பற்றித் போகிறது!

"றாஜ் வலி சீனியேர்ஸ் சென்றகுக்குப் போய் வாரியன் ... ஏதும்
பிரயோசனமாக இருக்கோ?" சசிதரன் விட்டபாடில்லை.

சாரதாவுக்குக் கொட்டாவி வருகிறது!

"இருக்கப்பா... நிறைய இருக்கு ... அனால இந்தத் தமிழ்க் கிழகு
கட்டையளுக்கு அதுகளைச் சரிவரப் பயன்படுத்தத் தெரியேல்லை.
அநேகமானதுகளுக்கு ஒண்டில் இங்கிலீசு வராது. அல்லாட்டில்
ஆர்வமில்லாமல் வந்திருந்துகொண்டு மக்கள் மருமக்கள் கொடுமை
யனைச் சொல்லிச் சொல்லி மூக்கைச் சிறுங்கள். சிலதுகள் பெரிசு
சின்னன் சொல்லி ஆளுக்காள் கடிபடுங்கள்... சில நேரங்களிலை சீ எண்டு
போவிடும்... அதைவிடும் நீரென்ன ஒரு ட்றிங்கோடை நிப்பாட்டிப்
போட்டீர்? இப்ப நீர் திருந்தியிட்டீர் போலை! மொன்றியலிலை ஆடின
ஆட்டங்களை இன்னும் நான் மறக்கையில்லை...! இஞ்சாருமப்பா... சசி
ஒரு நல்ல திறமான பாட்டுக்காறன்! அந்த... "நானொரு குழந்தை நீயொரு
குழந்தை" பாட்டை எனக்காக ஒருக்காப் பாடுமப்பா... பிளீஸ் சசி..."

"பாட்டுப் பாடிக் கனகாலமாய் போச்சு பிள்ளைவாள். இப்ப

குரலும் கரகரத்து, சாகையான நடுக்கமும்...”

“நீர் பாடாட்டில் நான் என்றை 'மன்மத லீலையை வென்றார் உண்டோ' பாட்டைத் துவங்கிப்போடுவன் சரியோ...! எங்கை ஒரு கொஞ்சம் இதுக்குள்ளை விடும் பாப்பம் சசி.” க்கிளாசை எடுத்துக் கெஞ்சாத குறையாக நீட்டிப் பிடிக்கிறார், ஈஸ்வரம்பிள்ளை.

“போதுமப்பா போதும்... கூடக் குறையக் குடிச்சால் ட்றைவ் பண்ணேலாது... நேரமும் பதினொரு மணியாகப் போகுது. இனிப் பாட்டு வேண்டாமப்பா... நானைக்கு திங்கக் கிழமை... வேலைநாள்... அடுத்த வீட்டுக்காரனும் ஆள் சரியில்லையாம்... பொலிசுக்கு அடிச்சச் சொல்லிப் போட்டாலும்...” கைகளை மேலே உயர்த்தி உடலை நெளித்துச் சொல்லும்போதே மிஸிஸ் ஈஸ்வரம்பிள்ளையின் குரலில் அலுப்பும் சலிப்பும் நிரம்பி வழிகிறது.

“பறவாயில்லை... திரும்பிப் போகக்கை நீர் ட்றைவ் பண்ணும் இண்டைக்கு. அது சரி... நான்... கூடக் குடிச்சப் போட்டனோ?... இஞ்சாரும் சாரதா, இவ என்னை ஆரெண்டு நினைக்கிறா? மழைக்கால இருட்டெண்டாலும் மந்தி கொப்பிழக்கப் பாயாதெண்டு... இவ... என்றை மனிசிக்கு... ஒருக்காச் சொல்லும்”

சருக்கு விழுந்த முகச் சருமத்தில் முத்து முத்தாக அரும்பியிருந்த வியர்வைத் துளிகளை ஒரு கிளீனெக்ஸ் எடுத்துத் துடைத்தபடி இன்னொரு சுற்று வொட்காவுக்குத் தயாராகிறார், ஈஸ்வரம்பிள்ளை. மிஸிஸ் ஈஸ்வரம்பிள்ளையின் முகத்தில் எரிச்சல் தெரிகிறது!

“இல்லை பிள்ளைவாள், இண்டைக்கு இவ்வளவும் போதும். எனக்கும் சாரதாவுக்கும் நானைக்கு வேலை. நீங்களும் நானைக்கு உங்கட சீனியேர்ஸ் சென்ரருக்குப் போகவேணும். நேரம் போட்டுது. இனி வெளிக்கிடுங்கோ” என அவசரப்படுத்தியபோது -

“அப்ப சாப்பாடு.....” என்று சாரதா குறுக்கிட்டதையும் காதில் விழுந்ததாகக் காட்டிக்கொள்ளாமல் “நீங்கள் போயிட்டு வாருங்கோ. நான் ஆறுதலாகக் கதைக்கிறேன்” என்று விருந்தினர்களை வழியனுப்பும்

விதமாக சசிதரன் எழுந்துநின்று சொல்கிறான்.

சட்டென்று எழுந்து, வாசலை நோக்கி நடக்கத் துவங்கிய மனைவியைப் பின்தொடர்ந்து, ஈஸ்வரம்பிள்ளையும் குனிந்த தலை நிமிராமல் தட்டுத் தடுமாறியபடி எழுந்து நடக்கிறார். அவர்களை நடைக்கற்றுக்களை எடுத்தது, கைகளில் திணிந்துவிட்டு, வீட்டு வாசல் கதவைத் திறந்து பிடிக்கிறான், சசிதரன்.

வெளியேறிய மிஸிஸ் ஈஸ்வரம்பிள்ளை சாரதி சூசனத்தில் போயமர்ந்து காரை ஸ்ரார்ட் பண்ண, ஈஸ்வரம்பிள்ளை முச்சுப் பேச்சேதுமற்றவராய், பயணி சூசனத்தில் ஏறிப் பட்டியை மாட்டியபடி தனது பக்கத்துக் கண்ணாடியைச் சற்று கீழே இறக்கி, சசிதரனையும் சாரதாவையும் நிமிர்ந்து பார்க்கிறார்.

சசிதரன் அவரது முகத்துக்கு அருகாகக் குனிந்து மெதுவாகச் சொல்கிறான் -

“கிறிஸ்தி ஞானரட்சணம் எனக்குத் தூரத்துச் சொந்தக்காரன், பிள்ளைவான்.”

கார் இதைச்சொன்ன உறுமிக்ஞானன் கிளம்பி வேகமாக ஓடி மறைகிறது.

விண்மீன்களைத் தொலைத்த வானம் இருண்டு கிடக்கிறது!

பாரமேறிய மனதுடன் சாரதாவும் சசிதரனும் சாப்பிடாமல் படுக்கைக்குப் போகிறார்கள்!

“தரிசனம்” - வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேசச் செயலக வெளியீடு, 2012

“உரையாடல்” - நவம்பர் 2014

காற்றைப் போன்றதடி என் காதல்!

சித்தப்பிரமை பிடித்தவனாகவே அவன் எனக்கு அறிமுகமானான்! ஸ்காப்ரோ நகரில் எப்போதும் பரபரப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் இரண்டு பிரதான வீதிகள் குறுக்கறுக்கும் இந்தச் சந்திப்பிலுள்ள, இதே பஸ் தரிப்பு நிலையத்துச் சீமெந்து வாங்கில், அவன் அடிக்கடி உட்கார்ந்திருப்பான்.

சந்திப்பின் வடமேற்கு மூலையில் பேர்பெற்ற வர்த்தக வளாகம் ஒன்று அமைந்திருக்கிறது. ஏராளமான அலுவலகங்கள் அடங்கிய, பல அடுக்கு மாடிகள் கொண்ட “ப” வடிவ வர்த்தக வளாகம். இதே கட்டடத்தின் தரைத் தளத்தில்தான் நான் பணியாற்றிவரும் அலுவலகமும் இருக்கிறது.

மடியில் வெடி கட்டி வைத்திருப்பவர்கள் போல, தத்தமது

அனுவலகங்களை நோக்கி அவசர அவசரமாக விரைந்து கொண்டிருப்பவர்களை அவன் இலக்கின்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். தன்னைக் கடந்து செல்லும் பாதாளிகளுள் யாரையோ அவனது விழிகள் தேடியவைவது போலிருக்கும்.

செய்ய ஒற்பும்போது, ஊதாதை அண்ணாந்து வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். சிலவேளைகளில் தன்னிலை மறந்த சித்தர் போல சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பான். அவ்வப்போது எழுந்து, எதேச்சையாக அங்குமிங்கும் நடந்துகொண்டிருப்பான்.

எப்போதாவது அழமையாக யாராவது ஒருவரிடம் -

“வோப்பி குடிக்க வேணும் போல இருக்கு. ஒரு ரூனி வைத்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்பான்.

கிடைத்தால் சரி, இல்லாது போனால் -

“ஒரு ரூனியாவது.....?”

சூழம் விரும்பாத பிறழ்வு நடத்தைகள் கொண்ட அவன், உன்மையில் சித்தப்பிரமை பிடித்தவன்நானா? என்ற கேள்வியுடன் அடிக்கடி நான் அவனைக் கடந்து சென்றிருக்கிறேன்.

ஒரு வாரத்துக்கு முன்னர் ஒரு நாட்காலை, வேலைக்கு ஊரும் போது சும்மே நோட்டீஸ்களில் கோப்பியும் ப்பேகிளும் வாங்கி வந்தேன்.

காலநேரக் குளிரில் குறாவியபடி, இதே வாங்கில் ஷாக்கம் போலக் குந்திப்பிருந்த அவன், கால்களில் சில்லுப் பூட்டியவர்களாய்ச் சூதா குடிக்கொண்டிருக்கும் சனக் கூட்டத்துக்குள் தனது தேடலில் குதிப்பாயிடுத்தான்.

கோப்பியை நீட்டியபடி அவனை நெருங்கிய என்னைக் கண்டதும், எட்டென்று மறுபுறமாக முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டான். கோப்பியையும் ப்பேகிளையும் வாங்கில் அவனருகே வைத்துவிட்டு, நான் அனுவலகம் நோக்கி நடக்கலானேன்.

ஒரு நாளு அடி தன்னிலும் நடந்திருக்க மாட்டேன் - ஏதோவொரு சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

கோப்பியும் ப்பேகிள் பையும் நடைபாதையில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றன!

குவளையின் மூடி கழன்று, பாதையில் கோப்பி கொட்டிக் கிடக்கிறது. பாதசாரிகள் விலகி, விரைந்து செல்கின்றனர்.

மறுபுறம் திரும்பியிருந்த அவனது முகத்தை என்னால் சரிவரப் பார்க்க முடியவில்லை.

தமிழனிடம் தமிழன் கைநீட்டி வாங்கிச் சாப்பிடுவதோ? என்ற தன்மான உணர்வு அல்லது வெட்க உணர்வு காரணமாக இருந்திருக்கலாம்தானே என்று எனது மனம் சமாதானம் சொன்னது!

கோப்பியைத் தட்டிக் கொட்டிய சம்பவத்துக்குப் பிறகு, அவனை நான் இரண்டொரு முறைதான் கண்டிருக்கிறேன். முகத்தைத் திருப்பி வைத்துக் கொள்வதற்குப் பதிலாக, நான் போய் மறையும்வரை அவன் தலை குனிந்திருந்தான்.

எப்போதும்போலக் கடைக் கண்ணால் அவனை அவதானித்த படியே நான் அலுவலகம் நோக்கிப் போய் வந்துகொண்டிருந்தேன்.

புதிய குடிவரவாளர்களுக்குக் கல்வி, வேலைவாய்ப்புத் துறைகளில் ஆலோசனைகளையும் வழிகாட்டல் உதவிகளையும் வழங்கும் எமது அலுவலகத்தில் ஒருநாள், நான் வேலையில் மூழ்கியிருந்த தருணம், றிஸெப்ஷனிஸ்டர் தொலைபேசியில் என்னைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னாள் -

“உன்னைத் தேடி, உனது நண்பன் வந்திருக்கிறான்”

“நண்பனா யாரது?”

“வந்து பாரேன்”

கணினியில் செய்துகொண்டிருந்த வேலையை நிறுத்திவிட்டு, எழுந்து அலுவலகத்தின் வாசலை அண்டியிருக்கும் றிஸெப்ஷன் மேசையைச் சென்றடைந்தபோது, அங்கு அவன் எனக்காகக் காத்து நிற்பதைக் கண்டேன். என்னைக் கண்டதும் ஒரு கணம் தலை கவிழ்ந்தான். மீண்டும் நிமிர்ந்தபோது,

“என்ன?” என்று பார்வையால் வினவினேன்.

“ஒரு லூனி கைவசமுண்டா?” தயக்கத்துடன் கேட்டான்.

“ஒரு டொலரை வைத்து என்ன வாங்கிச் சாப்பிட முடியும்? என எண்ணியவாறு, இன்னொரு டொலரைக் கூட்டி, ரூனி ஒன்றைப் பேர்ஸிலிருந்து எடுத்து நீட்டினேன்.

“இல்லையில்லை.... எனக்கு லூனி போதும்” என்று சொன்னான்.

“பரவாயில்லை.” ரூனி நாணயத்தை அவனது கையில் திணித்தேன்.

றிஸெப்ஷனீஸ்டர் அங்கு நடப்பதை நோட்டமிட்டவாறு, தொலைபேசி அழைப்புகளுக்குப் பதிலளித்துக்கொண்டிருந்தான்.

காசைக் கையில் வாங்கி எடுத்துக்கொண்டு வாசலை நோக்கித் திரும்பியவன், மீண்டும் ஒருமுறை என்னைப் பார்த்துக் கேட்டான் -

“உங்களோடு கொஞ்சநேரம் பேசலாமா?”

“நிச்சயமாக”

“இன்றைக்கு?”

ஒரு கணநேர யோசனையின் பின் சொன்னேன் -

“நானாக்கு வேலை முடிஞ்சு போகும்போது, அந்தச் சந்தி வட - கிழக்கு மூலையிலிருக்கிற ரிம் ஹோர்ட்டன்ஸ் கோப்பிக் கடையிலை ஐந்து மணிக்கு வருவேன்.”

“தங்கியு சீ யு ருமோறோ, சேர்”

அவனுடன் தமிழில் மட்டும் பேசிய என்னோடு, தொடர்ந்தும் தனது அரைகுறை ஆங்கிலத்திலேயே பேசிவிட்டு அவன் போய் மறைந்தான்.

மறுநாள் மாலை அவனைச் சந்திக்கிறேன்.

இவ்வளவு அருகிலிருந்து அவனை ஒருபோதும் நான் பார்த்ததில்லை. என்னை நேருக்குநேர் பார்ப்பதைத் தவிர்க்க முற்படும் அவனது கண்களைச் சுற்றிக் கருமை அப்பியிருக்கிறது. முகத்தில்

கோடுகள் விழுந்து சுருமம் சுருங்கி இருக்கிறது. கைகள் நிதானமிழந்து பதகழிப்புடன் நடுங்குகின்றன. நீண்ட காலம் எண்ணை தண்ணி காணாமல் அவனது தலைமுடி சிலம்பிக் கலைந்து கிடக்கிறது. உடலிலும் உடையிலுமிருந்து, சற்றே சகிப்புக்குச் சவால் விரும் நெடியொன்று வளியோடு பரவி வருகிறது.

அந்த முப்பது வயது முதியவனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது!

நான் வாங்கிக் கொடுத்த உணவை, இம்முறை மறுப்புச் சொல்லாமல் மனம் விரும்பிச் சாப்பிடுகிறான். சுடச்சுடக் கோப்பியை உறிஞ்சிக் குடிக்கிறான். பசியின் கோரம் தணியவே, தன்னை ஓரளவு தன்னிலும் நிதானப்படுத்த முயற்சித்துக்கொண்டு என்னோடு பேசத் தொடங்குகிறான் -

அவன் கிளிநொச்சியை அண்டியிருக்கும் சின்னக் கிராமம் ஒன்றில் வாழ்ந்துவந்த ஒரு வறிய குடும்பத்தில் பிறந்தவன். விபரம் விளங்காத வயதிலேயே தனது தந்தையின் நோய் தின்ற உடலை, பின்னர் தீ தின்று பசியாறக் கொடுத்துவிட்டு, விதவைத் தாயோடும் தங்கையர் இருவரோடும் வாழ்ந்து வந்தவன். இரண்டாயிரத்தேழாம் ஆண்டுவரை, இயக்கக் கெடுபிடிகளுக்கும் இராணுவ அட்டுழியங்களுக்கும் அடிக்கடி இலக்காகி வந்தவன். தன் தாயின் தளராத முயற்சி யினால், கொடிய யுத்தக் காளவாயிலிருந்து தப்பியோடிக் கனடா வந்து சேர்ந்தவன்.

முள்ளிவாய்க்காலில் முடிவுற்ற மனித சாகர சங்காராத்தின் போது, தன் இளைய தங்கை உயிரிழந்தமையும், மூத்தவள் வலது காலைப் பறிகொடுத்து முடமாகிப் போனமையும், அம்மா நித்திய நோயாளி ஆனமையும் துயரச் செய்திகளாகவே வந்து கிடைக்கப் பெற்றவன்.

“கைவசமிருந்த சிறுதுண்டுக் காணியையும், நகைநட்டுகளையும், வீட்டையும் அடகு வைத்து வெளியூருக்கு அனுப்பி, உன் உயிர்காத்த தாய்க்கும் தங்கையர்க்கும் என்ன செய்தாய்?” என்ற மனச்சாட்சியின்

குறுக்கு விசாரணைக்கு இன்றுவரை விடையின்றித் தவித்துக் கொண்டிருப்பவன்.

கனடாவுக்கு வந்துசேர்ந்த ஆரம்ப காலத்திலிருந்து, தனது காதலியைக் கரைசேர்ப்பதில் மட்டுமே குறியாய் இருந்தவன். கொழும்புக்குத் தப்பியோடிச் சென்று அங்கிருந்து சிங்கப்பூர், ஹொங்கொங், துருக்கி, மெக்ஸிக்கோ, யுஎஸ்ஏ, கடைசியில் கனடா என்று ஒன்பது மாதம் நத்தை போல ஊர்ந்து வந்து சேர்ந்தவளின் முழுச் செலவையும் தனது முதுகில் சுமந்தவன். கனடாவுக்கு வந்த பிறகும், அவளை செனெகா கல்லூரிக்கும் ரயஸன் கல்லூரிக்கும் அனுப்பி, ஆங்கிலம், வர்த்தகம், கணினி அறிவியல் ஆகிய பாடங்களைப் படித்துத் தேர்ச்சி பெறவைப்பதற்குத் தேவைப்பட்ட முழுச் செலவினங்களுக்கும் பணத்தை வாரி இறைத்தவன்.

இப்போது இரண்டு வருடங்களாகப் பிரபல வங்கி ஒன்றில் அவள் கொழுத்த சம்பளத்துடன் வேலை செய்துவருவதற்கு இவனது முழு முயற்சியும் முன்னேற்பாடும் தான் காரணம்.

இவனைப் பொறுத்தவரை, ஊரில் படித்துவந்த காலத்தில் கெட்டிகாரன் என்று பேரெடுத்தவன். கனடாவுக்கு வந்த பிறகும் படிப்பைத் தொடர்ந்திருக்க வேண்டியவன். அவளைப் போலவே நல்ல வேலை ஒன்றைப் பெற்றுச் சிறப்பாக வாழ்ந்திருக்கக்கூடிய எல்லா ஆற்றல்களும் கொண்டவன். ஆனால் அவனோ தனது முன்னேற்றத்தைச் சிறிதேனும் மனதில் கொள்ளாமல், அவளுக்காகத் தன்னை அழித்தவன். கடனட்டை களிலிருந்து அவளுக்கெனப் பெற்ற பெருந்தொகைப் பணத்தை வட்டியும் முதலுமாகத் திருப்பிக் கொடுப்பதற்கென்று பல வருடங்களாகத் தன் உதிரத்தைப் பிழிந்துகொண்டிருந்தவன். பகலில் ஒரு பக்ரறி வேலை, மாலையில் கிளீனிங் வேலை, வார இறுதியில் செக்கியூரிட்டி வேலை என்று சதா காலமும் இரவு பகலாக மாடாக உழைத்தவன். அவளது உயர்ச்சியும் மகிழ்ச்சியும்தான் தன் இலட்சியம் என்ற வெறியுடன் வாழ்ந்தவன்.

சிக்கனமான ஒரு பதிவுத் திருமணத்தின் பின்னர், அடுக்கக்

குடிமனையிலிருந்து வெளியேறி, அவளது பெயரில் சொந்தமாக வீடும், காரும் வாங்கி, ஒரு பெண் குழந்தையையும் பெற்றெடுத்தது, ஒரு வருடம் வாழ்க்கை இன்பகரமாக உருண்டோடிக் கொண்டிருந்த தருணம் -

அவளது நடத்தையில் சிறு சிறு மாற்றங்கள் தென்படலாயின!

பிள்ளை பராமரித்தல், உடுப்புக் கழுவுதல், வீடு துப்புரவாக்குதல், கடை கண்ணிக்குப் போய்ச் சாமான் சக்கட்டு வாங்குதல், சமைத்தல் போன்ற வீட்டுப் பணிகளில் அவளது அக்கறை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறையத் தொடங்கியது.

ஆடையலங்காரம், சிகையலங்காரம், முகவலங்காரம், பாதணியலங்காரம் எனப் பலவகைப்பட்ட அலங்காரங்களிலும் அதிக ஆர்வம் காண்பித்தாள். பெருந்தொகைப் பணத்தை அவற்றில் செலவுசெய்தாள். முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியுடனும், கைத்தொலைபேசியுடனும் மிகையாகக் காலம் கழித்தாள். அதிகநேரம் பிள்ளையைப் பராமரிப்பு நிலையத்தில் இருக்கவிட்டு, வேலைக்கு முந்திப் போய்ப் பிந்தி வந்தாள்.

தனது நண்பர்களுக்கும் சகபணியாட்களுக்கும் அவளை அறிமுகம் செய்வதை வேண்டுமென்றே தவிர்க்கலானாள். விருந்துகள் விழாக்களுக்கு அவளினறித் தனியே போய்வருவதற்குப் புதுப்புது உபாயங்களைக் கையாண்டாள்.

ஒரு சாதாரண தொழிலாளியின் மனைவி எனத் தன்னை இனங்காட்டிக் கொள்ளத் தயங்கினாள்!

ஒருநாள் மாலை, ஒரு அலுவலகக் கட்டடத்தின் அறைகளை அவன் கூட்டித் துடைத்துத் துப்புரவு செய்துகொண்டிருந்தபோது வந்த அநாமதேய அழைப்பு ஒன்று, அவனது தொலைபேசியில் செய்தி ஒன்றை விடுத்திருந்தது.

அவன் அச்செய்தியை நம்பவில்லை.

இரண்டு நாட்களின் பின்னர் வந்த இன்னொரு அநாமதேய அழைப்பு, அச்செய்திக்கு ஆதாரம் சொன்னது.

திடீர்ச் சுகவீனமென்று மேற்பார்வையாளருக்குப் பொய்

சொல்லிவிட்டு, அவன் நேராக வீடு சென்று அவளுக்காகக் காத்திருந்தான்.

பராமரிப்பாளரிடமிருந்து குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு, ஏழரை மணி போல வீடு வந்து சேர்ந்த அவள், வீட்டில் அந்த நேரம் அவனைச் சற்றேனும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

“இவ்வளவு நேரமும் பிள்ளையைப் போய்க் கூட்டிக்கொண்டு வராமல், எங்கை போய் வாறாய்?”

“நானெங்கை போறது? ஒஃப்பீஸிலை கட்டாயம் செய்து முடிக்கவேண்டிய ஒவர்கரம் வேலை இருந்தது.”

“ஒஃப்பீஸிலையா இல்லை, Mr. Greek Restaurant வேலையா?”

சற்றும் எதிர்பார்க்காத கேள்வியால் தடுமாறிப் போனவள், அவனை வெறித்துப் பார்த்தாள்.

“சொல்லு.... 5:30 தொடக்கம் Mr. Greek Restaurant ஒவர்கரம் வேலை இருந்ததோ?”

அவளது முகத்தில் எந்தவித அச்சமோ அவமானமோ தென்படவில்லை. உறங்கிக்கொண்டிருந்த குழந்தைமீது கண் பதித்திருந்தாள்.

“என்ன ... பேசாமலிருக்கிறாய்?”

“ஓம்..... என்னோட வேலை செய்யிற ஒரு ஃப்ரெண்டோட சாப்பிடப் போனேன். அதுக்கிப்ப என்ன?”

எதிர்த் தாக்குதலுக்குத் தயார் என்பதை அவளது பதில் சொல்லியது.

“அந்த ஃப்ரெண்டு பெம்பிளையோ, ஆம்பிளையோ?”

“உண்மையான ஒரு ஆம்பிளையான்!”

“அப்பிடியோ? எவ்வளவு நாளாக இது நடக்குது?.... சொல்லு எவ்வளவு நாளா இது நடக்குது?....”

அவன் மௌனமாக இருந்தாள்.

“சொல்லேண்டி... வாயுக்கை என்ன கொழுக்கட்டையே..... அவனுக்கும் உனக்குமிடையிலை..... அந்த நாய்ப் பயலுக்கும்

உனக்குமிடையிலை என்னடி தொடுசல்?”

“ஓம் தொடுசல்தான்... அவருக்கும் எனக்குமிடையிலை தொடுசல்தான் அவரொண்டும் நாய்ப் பயலுமில்லை உன்னைப் போலை குப்பைவாளியுமில்லை...”

“என்னடி சொன்னாய் எப்ப துவக்கமடி நான் உனக்குக் குப்பைவாளியானது? என்றை பிள்ளைக்காகப் பார்க்கிறன்..... இல்லாட்டி... உன்னை நான்”

கைகால்பதறித் தூடிக்க, ஆத்திரத்துடன் அவளை நெருங்கினான். சண்டைக்குத் தயாரான பேட்டுக்கோழி போல, குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு அவளும் சிலிர்த்தெழுந்தாள்!

“என்னை என்ன செய்ய முடியும், உன்னாலை? அவள்... அவள்..... உன்றை பிள்ளையெண்டு உனக்கார் சொன்னது?”

வானம் இடிந்து அவனது தலையில் வீழ்ந்தது!

ஒரு வாரமாக அவனை நான் காணவில்லை. இன்று வேலைக்கு வரும் வழியிலும், என் கண்ணில் அவன் அகப்படவில்லை!

அன்றைய சந்திப்பின் பின்னர், அவனுக்காக மனம் அடிக்கடி என்னை இம்சித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

அவளது வாயிலிருந்து அப்படி ஒரு வார்த்தை வந்து விழுமென்று அவன் கனவிலும் எண்ணியதில்லை. துரோகத்தின் வலியினால், அவனது உடலின் ஒவ்வொரு உயிர்க் கலமும் நொந்து நொடிந்துபோனது!

வாழ்க்கை எனும் அணிநடையில் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நடக்க நினைத்தவன், இப்போது நொண்டி நொண்டி நடக்கும் நோயாளி யானான். போதைப் பொருட்களுக்கும் மதுபானங்களுக்கும் அடிமை யாய்ப்போன தெருப் பிச்சைக்காரனானான்!

“காற்றைப் போன்றதடி என் காதல். அது கண்ணுக்குப் புலப்படாதுதான். உன்னால் அதை உணரக்கூடவா முடியாமற் போயிற்று?” எனக் கேட்டுக் குழந்தையாய் அழுதான்!

அவன் ஓர் அநாதையாகிப் போன கதை சொல்லி அழுத காட்சி

மனதைக் கசக்கிப் பிழிகிறது!

என்னதான் ஆறுதல், அறிவுரை சொல்லியும் - அவனது மனதில் ஒரு சிறுதுளி நம்பிக்கையை உயிர்ப்புடன் விதைக்கும் முயற்சியில், அன்று நான் தோற்றுப் போன துயரத்தை எண்ணி வருந்தியவாறு, நேராக எனது மேசைக்கு வந்து, கணினியுள் முகம் புதைக்கிறேன்.

றிஸெப்ஷனிஸ்டர் சத்தமின்றி, மெதுவாக எனது மேசை முன்னால் வந்து நிற்கிறாள்.

“க்குட் மோர்னிங்.....” சொல்லி, வழமை போலச் சுகம் விசாரித்தபடி, கணினியுள் கண்களை ஓட விடுகிறேன்.

பதிலேதுமில்லாததால், தலை தூக்கி அவளைப் பார்க்கிறேன்.

எனது காதலுக்கே சற்றுக் குனிந்து, மெதுவாகச் சொல்கிறாள் -

“நேற்று மாலை அந்தச் சந்திப்பில், அவன் காரடித்துச் செத்துப் போனான்!”

இதயம் ஒரு கணம் நின்று துடிக்கிறது!

“விபத்தென்று சொல்கிறார்கள். தற்கொலை என்றும் கதை அடிபடுகிறது.”

எனக்கு அனுதாபம் தெரிவிப்பதுபோலக் கூறிவிட்டு, தனது இருக்கையை நோக்கி அவள் திரும்பி நடக்கிறாள்.

உணர்வுற்ற ஜடமாக கணினித் திரையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

திரையில் மங்கலாய்..... வெகு மங்கலாய் அவன் குற்ற உணர்வோடு கூனிக் குறுகி என்னைப் பார்த்துக் கைநீட்டியபடி ...

“பசிக்குது சேர்,.... ஒரு லூனி கிடக்குமா?”

சித்தசுவாதீனம் செத்துப்போனது!

“ஜீவநதி” - டிசெம்பர் 2016

ஆசாரசீலம்

இரவு பத்து மணி கடந்தும் மின்விளக்குகள் அணைக்கப் படவில்லை!

சேவையர் சிற்றம்பலத்தாரின் வீட்டில் பத்து மணிக்குப் பிறகு, ஒளிபரப்ப எந்த மின்விளக்குக்கும் அனுமதி இல்லை. இந்த மின்சாரத்தடையை மீறிச் சமையலறையில் போய்நின்று பாத்திரம் கழுவி வைக்கவோ, சாமான் சக்கட்டுகளை அடுக்கி வைக்கவோ கூடாது. இது மனையாள் கனகேசவரிக்கு அவர் இட்டு வைத்திருக்கும் கடுமையான கட்டளை.

தண்ணீர்ப் பாவனையிலும் இதேபோன்று அவர் மிகுந்த கட்டுப்பாடுடையவர்.

“கஞ்சன்” என்று யாராவது அவரைக் கணக்கிட்டால், அது அவரவர் பார்வைக் கோளாறு என்றே பொருள்கொள்ள வேண்டும்! அடுத்தடுத்த தலைமுறையினர் பாவனைக்குத் தேவையான மின்சாரமோ, நல்ல குடிநீரோ, சுத்தமான காற்றோ உலகில் அருகி வருவது குறித்த கரிசனைதான், தமது இந்த இறுக்கமான கட்டுப்பாடுகளுக்குக் காரணம் என்பது அவரது வியாக்கியானம்.

ஏழரை மணிக்குக் கைகால் முகம் கழுவிச் சுத்தமான உடை உடுத்தி, சுவாமி அறையினுள் போய் அமர்ந்து கொள்வார். அரை மணிநேரத் தியானம், தேவார திருவாசக பாராயணம், பூசை புனஸ்காரம் முடித்து, நெற்றியில் திரிபுண்டரம் துலங்கப் பக்தி சிரத்தையோடு வெளியே வருவார்.

சரியாக எட்டுமணிக்கு “அப்பனே நல்லூர்க் கந்தா, கடம்பா, முருகா” என வாய்விட்டுச் செபித்துச் சேவித்தபடி, மேகையில் வந்தமர்ந்து, இராப் போசனத்தை முடித்துக்கொள்வார். கனடா தேசம் வந்த பிறகும் மச்ச மாமிசங்களைத் தொட்டும் பார்த்திராத சைவ ஆசாரசீலராகத் தொடர்ந்தும் வாழ்ந்து வருவதென்பது சும்மா லேசப்பட்ட விசயமல்ல.

சாப்பாட்டுக்குப் பின், சீனி வருத்தத்துக்கு மெற்:போர்மினும், கொலெச்ரெறோலுக்கு கிரெஸ்ரரும், இரத்த அழுத்தத்துக்கு கண்டெஸார் ரனும், இரத்தத்தை மென்மையாக்குவதற்கு பேபி அஸ்பிரினும் போட்டு, சிறியளவு தண்ணீர் மென்று விழுங்குவார். “ருத் பிக்” ஒன்றை எடுத்துப் பல்லுக் குத்தித் துப்பித் துப்பி, வீட்டுக்குள்ளேயே மேலுங்கீழுமாக சிறியதொரு சமிபாட்டுக் குறுநடை நடப்பார். காற்றும் களவாகப் புகா வண்ணம் அடித்து மூடிய கதவுகளையும், யன்னல்களையும் சுவர் களையும் ஊடுருவி, அண்டை அயலுக்கும் கேட்கத் தக்கதாக ஓசை யெழுப்பித் தொண்டை செருமுவார், சில சமயங்களில் ஏவறையும் விடுவார்.

சரியாக ஒன்பது மணிக்கு, ரிவி முன்னால் வந்து குந்து வாரானால், சிபிசி நாஷனல் நிகழ்ச்சியில், பீற்றர் மான்ஸ்பிரிஜ்

வாய்மலரும் வார்த்தைகள் அனைத்தையும் கூர்ந்து அவதானித்து, வரிக்கு வரி மனதில் பதித்து வைத்துக்கொள்வார். உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு நடப்புகளை அறியவேண்டுமெனும் வேணவாவுக்கும் மேலாக, தொலை பேசியில் நண்பர்களுக்குத் தனது ஆழ்ந்தகன்ற அரசியல் ஞானத்தை அடிபிசகாமல் அப்படியே பகிர்தல் வேண்டுமெனும் பெருவிருப்பே அதற்கான பிரதான காரணம். சிபிசி நாஷனல் முடிந்த கையோடு சேவையர் சித்தம்பலத்தார், சயனத்துக்கெனப் போய்ச் சரிந்துவிடுவார்.

மனையாள் கனகேசுதான் பாவம்! ஒரு சராசரிக் கனடாத் தமிழ் மனைவி போல, ஒரு தமிழ்ச் சினிமாப் படமோ, ஒரு நாடக சீரியலோ பார்க்க முடியாமல், சிவனே என்று போய்ப் போர்த்து மூடிக்கொண்டு படுக்கவேண்டிய சட்ட திட்டங்கள் அந்த வீட்டில் எப்போதும் அமலில் இருக்கும்!

சிற்றம்பலத்தார் இலங்கை நில அளவைத் திணைக்களத்தில் சேவையராக நீண்ட காலம் பணியாற்றியவர். நாட்டின் நாலாதிக்கிலும் அலைக்கழிந்து பணியாற்றிய அனுபவம் மிக்கவர். புதிய மிலெனியத்தின் ஆரம்ப காலத்திலேயே நாட்டு நிலைமை நல்லதல்ல என்பதை மோப்பம் பிடித்தவர், அப்போதே குடும்பத்தோடு கனடாவுக்குக் குடிபெயர்ந்து விட்டார். கனடாவிலும் ஒரு ஆறு ஆண்டுகள் பலதரப்பட்ட பணிகளைச் செய்து, கடந்த ஏழு வருடங்களாக ஓய்வூதியத்துடன் காலத்தை ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்.

சிற்றம்பலத்தாருக்கும் கனகேசுவரிக்கும் அந்த நாளையில் கலியாணம் பேசிக் கட்டிவைத்தவர்கள், சகல பொருத்தமும் சரியாய்ப் பொருந்திவரப் பார்த்திருந்தும், சரீரப் பொருத்தத்தை மட்டும் கோட்டை விட்டிருந்தனர். சாதாரணமாக, நடக்காமல் உருண்டு செல்லும் ஐந்தரையடி வாமனரான சிற்றம்பலத்தாரையும், தளரா வளர்ந்தெங்கு போல ஆறடி வளர்ந்த கனகேசுவரியையும் வழிதெருவில் காண்பவர்கள், “முற்றுப் புள்ளியும் கேள்விக் குறியும் கூடிப் போகுதுகள்” எனத் தமக்குள் கேலி சொல்லிச் சிரிப்பது வழக்கம். தோற்றத்தில் மட்டுமென்ன,

குணவியல்புகளிலும் இருவரும் கணிசமான வேறுபாடு கொண்டவர்கள். வாய் திறந்து ஒலியெழுப்பத் தெரியாத ஒட்டகச் சிவிங்கி போலவே, அவரது கட்டளைகளுக்கும் சட்ட திட்டங்களுக்கும் அடங்கி இருங்கி, கனகேசவரி அவருடன் தனது காலத்தைக் கழித்து வருகிறாள்.

கடந்துபோன கோடை காலத்தில் ஒருநாள், சமையல் சாப்பாடுகள், கூட்டித் துடைப்புகளை முடித்துவிட்டுக் களையாறவென்று ரிவி முன்னால் வந்து குந்தியிருந்தாள்.

ரொறன்ரோ நகரில் “கரிபானா” ஊர்வலம் கோலாகலமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. எல்லா ரொறன்ரோ தொலைக்காட்சிகளும் தொடர்ந்து ஒளிபரப்பிக்கொண்டிருந்த கேளிக்கை ஊர்வலத்தைக் கனகேசு புதினம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“உமக்கு வேறே வேலை இல்லையே? உடம்பிலை ஆமான துண்டுதுணி கட்டாமல், தெருவிலை நிண்டு அவள்கள் காவடி எடுத்தாடுகிறாளுகள். நீர் உந்த அரிகண்டங்களைக் கண் வெட்டாமல் பாத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்!”

“இதென்ன கரைச்சலப்பா.... உங்களோடை? நானெங்கை கண்வெட்டாமல் பாத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்?” சொல்ல நினைத்தும், கனகேசு வாய் திறக்கவில்லை.

“இன்னும் கொஞ்ச நாளையிலை, “பிறைட் பரேட்” என்று, க்கேய் - லெஸ்பியன் ஆணும் பெண்ணும் கோமணத்தோடை ஊர்வலம் போவினம். அதையும் வந்து ஆவெண்டு குந்தியிருந்து பாருமன்”

“சும்மா எந்த நேரமும் என்னோடை தனகாட்டால், உங்களுக்குப் பத்தியப்படாதே!”

எதிர்த்துப் பேசத் துணிச்சலில்லாதவளாய், தன்பாட்டில் வாய்க்குள் முணுமுணுத்தபடி, ரிவியை நிற்பாடிவிட்டு எழுந்து போய்விட்டாள், கனகேசு.

இப்படியாக, எதிர்க்கட்சியே இல்லாத சிங்கப்பூர்ப் பாராளுமன்றம், சித்தாவின் குடும்பம்!

இன்று மட்டும் வழமைக்கு மாறாக இரவு பத்து மணிக்குப் பிறகும் சட்ட திட்டங்கள் சற்றே தளர்த்தப்பட்டு, மின்விளக்குகள் களைகட்டி மின்னுவதற்கும், இருவரும் கண் விழித்துக் காத்திருப்பதற்கும் ஒரு காரணம் உண்டு!

சித்தா - கனகேசு தம்பதியினரின் ஏகபுத்திரி திரிபுரசுந்தரி மூன்று மாதத்துக்குப் பிறகு இன்று வீட்டுக்கு வருகிறாள்.

தேவி பெயரைத் தினம் தினம் உச்சரிப்பதால் சித்திக்கும் தெய்வ கடைவெங்களைக் கருத்தில் கொண்டு, அப்பா வைத்த பெயரைச் சுருக்கி, திரா என மாற்றிக்கொண்ட அவள், அமெரிக்காவில் இப்போது மைக்ரோசொஃப்ற் நிறுவனத்தின் ஒரு பிரதான பிரிவின் மனேஜிங் டிபெக்டராகப் பணியாற்றி வருகிறாள்.

கனடா வோட்டர்லூ பல்கலைக்கழகத்தின் அந்த ஆண்டுக்கான மிகச் சிறந்த பெறுபெறுகளைப் பெற்ற பட்டதாரியான அவளுக்கு, “மைக்ரோசொஃப்ற் நிறுவனம் கூப்பிட்டு வேலை கொடுத்தது” என்பதில் சித்தாவுக்கு எப்போதுமே சொல்லிலடங்காப் புழுகம்!

தனது முதற் பட்டத்துடன் 112 ஆயிரம் அமெரிக்க டொலர் சம்பளம் கிடைக்கப் பெற்றவள், திரா. நான்கு வருடங்களுக்குள் முதுமாணிப் பட்டமும், அதைத் தொடர்ந்து பிஎச்.டி.யும் பெற்றுக்கொண்ட அவளுக்கு, மைக்ரோசொஃப்ற் இப்போது மாதமொன்றுக்கு 160 ஆயிரம் அமெரிக்க டொலரை அள்ளிக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்றால் பாருங்களேன்! சித்தாவின் இந்த வீடும், காரும், சுகசீவியமும் அவளது வருமானத்தின் சுவறல்கள்தான்!

“பத்து மணிக்கு வருவேன் எனச் சொன்னவள், நேரம் பத்தரை தாண்டியும் வந்து சேரவில்லை” என எண்ணி, அம்மாவும் அப்பாவும் அடிக்கடி மணிக்கூட்டைப் பார்த்தபடி பரபரத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

திராவின் அதிஷ்டம் சித்தாவின் கூரையைப் பிய்த்துச் செல்வத்தைக் கொட்டி வருகின்ற போதிலும், ஒரேயொரு கவலை அவரையும் அவரது மனையாளையும் சதா அரித்துக்கொண்டிருக்கிறது!

முப்பத்தாறு வயது கடந்தும், ஒரு கலியாணமும் இதுவரை அவளுக்குப் பொருந்தி வரவில்லை!

திரா நிறம் கொஞ்சம் குறைவு. சாடையாக ஊதிப் பெருத்த உடல். பேரழகி என்று சொல்ல முடியாதென்றாலும், சுமாரான அழகி!

பள்ளி நாட்களில் சக்தமிழ் மாணவிகள் போல, ஆட்டம் பாட்டம் கலை கலாசாரமென்று அவளுக்குப் பெரிய நாட்டம் இருக்கவில்லை. பாட்டு, சங்கீதம் சுட்டுப் போட்டலும் வரமறுத்தன. “பரதநாட்டியத்துக்கு அனுப்புவமே?” என்று கனகேசு ஒருநாள் கேட்டதுக்கு, “சேச்சே... ஆயிரம் பேர் ஆவெண்டு பாத்துக்கொண்டிருக்க, என்றை பிள்ளை அவையாளுக்கு முன்னாலை, கையைக் காலைத் தூக்கி ஆட்டிக் காட்டி, அப்பிடி ஒரு அரங்கேற்றம் செய்யவேணுமே?” எனக்கூறிச் சித்தா தட்டிக் கழித்து விட்டார்.

ஆண் பிள்ளைகளோடு அவளை அதிகம் சேர விடமாட்டார். பாடம் சம்பந்தமாக ஏதாவது புறொஜெக்ப்ஸ் அல்லது வீட்டுவேலை இருந்தாலும், பெண் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்துதான் அவற்றைச் செய்ய வேண்டும். அதற்குத் தன்னிலும், வார இறுதி இரவுகளில் அவர்களது வீடுகளுக்கு “ஸ்லீப் ஓவர்” போக அனுமதி கிடைக்காது. பல்கலைக்கழக நாட்களில் “டேற்றிங்” எனப்படும் காதலிணக்கச் சந்திப்பின் கதை எடுத்தாலே சித்தாவுக்குச் சிரசில் ஏறிவிடும். இவை யாவும் எங்கள் கலாசாரம், விழுமியங்கள், ஒழுக்கங்களுக்கு விரோதமானவை எனத் தன் மகளுக்குப் புத்தி புகட்டித் தடுத்து வைத்திருக்கிறார்.

திரா முதற் பட்டம் பெற்று, நல்ல உத்தியோகம் கிடைத்தவுடன் மாப்பிள்ளை தேடுபடலம் ஆரம்பமாயிற்று. பல இடங்களிலிருந்து பேச்சுக்கால் வந்தது. மாப்பிள்ளைமாரின் சுயவிபரத் திரட்டுகளில் சொல்லியவற்றையும் சொல்லாதவற்றையும் சித்தா, பூதக் கண்ணாடியின் கீழ்வைத்து நுண்மப் பரிசோதனைகள் பல செய்து பார்த்தார்.

சாதகம் பொருந்தவில்லை; சம்பளம் போதாது; வேலை சரியில்லை; ஆள் சரியில்லை; ஆளுமை சரியில்லை; மண்டையில்

மயிரில்லை; கலர் சரியான கறுப்பு; சாதி குறைவு; சமயம் சரிவராது; ஊரிலை இடம் வாய்ப்பில்லை என்று சித்தா முட்டையில் மயிர் புருங்கிக் கொண்டிருந்ததால், வந்த வாய்ப்புகள் யாவும் கை நழுவிப் போயின.

அவள் முதுமாணிப் பட்டம் பெற்ற பின்னரும் இதே புராணந்தான்! ஆனால் பொருத்தமான மாப்பிள்ளைக்கான பற்றாக்குறை படிப்படியாக வேகவளர்ச்சி அடைந்தது! பிளீட்டின் பின்னர் அவளது படிப்புக்கும், வேலைக்கும், வயதுக்கும், வருமானத்துக்கும் சமானமான மாப்பிள்ளை எடுப்பதென்பது, கல்லில் நாருரிப்பது போலக் கடினமாகி, வெறும் கனவாகிப் போனது!

நாளாக நாளாக, அவளுக்கு வரன் தேடும் விடயத்தில் தாம் தவறிழைத்துவிட்டோமோ என நினைந்து வருந்தத் தொடங்கினார். தான் பெற்ற செல்ல மகளுக்கு இல்லற வாழ்க்கை இனிமேல் இல்லாமலே போய்விடுமோ என எண்ணி எண்ணி இரகசியமாக மனதுக்குள் இரத்தக் கண்ணீர் வடிக்கலானார்.

மணிக் கணக்கில் கடவுளிடம் கையேந்தினார். கலியாணத் தரகர்களிடம் காசைக் கரைத்தார். நண்பர்கள் உறவினர்கள் தெரிந்தவர்கள் தெரியாதவர்கள் என எல்லோரிடமும் சொல்லி வைத்தார். மாப்பிள்ளைக்கென அவர் விதித்திருந்த நிபந்தனைகளைத் தளர்த்திப் பார்த்தார். தாரம் இழந்தவர்களைக்கூடக் கருத்தில் கொண்டார். “மட்ரி மொனி” கலியாண இடைத்தரகு இணையத் தளங்களில் தேடிப் பார்த்தார். ஊரிலும் கனடாவிலும் தமிழர் வாழும் ஏனைய வெளிநாடுகளிலும் பிரசுரமாகும் செய்திப் பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் போட்டுப் பார்த்தார் -

“யாழ் சைவ வேளாள உயர் குடிப்பிறந்த, கனடாவை வதிவிடமாகக் கொண்ட, பிளீட்டி கல்வித் தகைமை கொண்ட, அமெரிக்காவில் மைக்ரோசொஃப்ற் நிறுவனத்தில் உயர்பதவி புரியும், மாதம் 160 ஆயிரம் அமெரிக்க டொலர் சம்பாத்தியம் உடைய, நற்குணமும் அழகும் நிரம்பிய, செவ்வாய் தோஷமேதுமற்ற, 36 வயதுப் பெண்ணுக்குப் பொருத்தமான மாப்பிள்ளை தேவை”

எனும் விளம்பரமும் வீணாய்ப் போயிற்று.

தாய் கனகேசுவரியோ தன் மகளுக்குத் திருமணம் கைகூட வேண்டுமென வேண்டி - நவகன்னிகைகளுக்கு 12 வெள்ளிக்கிழமை விரதம் இருந்து அர்ச்சனை செய்தாள் ஆடி மாதத்தில் செவ்வாய், வெள்ளி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் அம்பாளை வழிபட்டாள். புரட்டாதி மாதம் சுக்கிலபக்ஷ தசமி முதல், ஜப்பசி அமாவாசையுடன் நிறைவுறும் கேதார கௌரி விரதம் பிடித்தாள். "துதிப்போர்க்கு வல்வினைபோம், துன்பம் போம்" எனப் பாடிப்பாடி ஜப்பசியில் மிகக் கடுமையான கந்தசஷ்டி விரதமிருந்தாள்.

ஒன்றுமே பலிக்கவில்லை!

கடவுளரும் கைவிட்டனரே என்ற கவலையில் இருவரும் வாடிப்போயிருந்த சமயம், ஒருமுறை திரிபுரசுந்தரி தனது பெற்றோரைப் பார்க்கவென்று கனடா வந்தாள். அவர்களது மனக் கவலையை ஊகிக்க முடியாத சராசரித் தமிழ்ப் பெண்ணா அவள்? தாய் தந்தையருடன் ஆறுதலாக இருந்து, மனம் விட்டுப் பேசினாள்.

"ஒரு காலத்தில் ஆண் பிள்ளைகளோடு பேசாதே, பழகாதே என்று எனக்குப் புத்திமதி சொன்னீர்கள். கிளிப்பிள்ளை போல என்கைப் பொத்திப் பொத்தி வளர்த்தீர்கள். படி...படி... என்று மட்டும் சொல்லிச் சொல்லிப் படிப்பிலும் வேலையிலும் என்கை உச்சத்துக்கு எடுத்துச் சென்றீர்கள். இப்போது என்ன நடந்தது? எனக்குப் பொருத்தமான மாப்பிள்ளை இல்லை என்று வருத்தப்படுகிறீர்கள்."

"ஐயோ.... அதுதான் நான் செய்த பெரிய பிழை தாயே..... என்கை மன்னிச்சுக்கொள்ளம்மா... என்கை மன்னிச்சுக்கொள்..." சிற்றம்பலத்தார் ஓவென்று வாய்விட்டு அழுதார்!

அப்பா இப்படி அழுவார் என அவள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை!

ஓடிவந்து அவரருகே அமர்ந்திருந்து... கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டாள். கரங்களைப் பற்றிப் பிடித்து அன்போடு தடவிக் கொடுத்தாள்.

தாயும் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்.

“அப்பா... ஏன் அழுகிறியளப்பா? அழாதெயுங்கோ? என்கரை கலியாணத்தைப் பற்றி எந்தக் கவலையுமில்லாமல், நான் நல்ல சந்தோசமாத்தானே இருக்கிறனப்பா..”

“நாங்கள் சந்தோசமாயில்லையே, அம்மா ...!” கனகேசு சொல்லியமுதல்தான்.

“அம்மா.. அப்பா, ரெண்டுபேரும் தயவுசெய்து நான் சொல்லுறதைக் கேளுங்கோ. ஒரு காலத்திலை, அதிலையும் முக்கியமாக எங்கடை தமிழ்ச் சூழலிலை, கலியாணம் என்கிறது ஒரு பெண்ணுக்கு மிகவும் அவசியமாயிருந்தது. அது அவளுக்குப் பல விதமான பாதுகாப்பையும் கொடுத்தது. அதை நான் இல்லை என்று சொல்லேல்லை.”

“ஆனால் இப்ப நிலைமை அப்பிடி இல்லையப்பா. ஒரு பெண்ணுக்கு ஆண் துணை தேவை என்கிற கட்டாயம் இப்ப இல்லையப்பா. ஒரு ஆணில் தங்கி இருக்காமல், அவள் தனியாக, சுதந்திரமாக வாழக்கூடிய காலம் இப்ப வந்திட்டிடுது...”

மகளின் பேச்சைக் கண் கலங்கியவாறு செவிமடுத்ததுக் கொண்டிருந்த சித்தா சொன்னார் -

“அது சரி அம்மா... ஒரு பெண்ணுக்கு பணமும் பொருளும் சுதந்திரமும் இருந்தால் மட்டும் போதாது, தாயே! அதுக்கும் மேலாக, அவள் பெறவேண்டிய பலதும் குடும்ப வாழ்வுக்குள்ளை இருக்குது தாயே. அதை உனக்குத் தரமுடியாத பாவியாய்ப் போனேனே! ஐயோ..... நான் பாவியாய்ப் போனேனே!”

தாங்க முடியாத துயரினால் துடிக்கும் தன் பெற்றோரைத் தேற்ற வழியின்றி, திரா தருமானினாள்.

“சரி மற்றதை விடு, ஒரு பேரப் பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொஞ்சி விளையாடுற சந்தோசங்கூட இந்தப் பாவியளுக்கு இல்லாமல் போச்சே!”

“அப்பா, திரும்பவும் உங்கட சந்தோசத்தைப் பற்றித்தான் யோசிக்கிறியள். என்னுடைய சுதந்திரத்தையும், அதாகலை எனக்குக் கிடைக்கிற சந்தோசத்தையும் பற்றி யோசிக்கிறியளில்லையே!”

சொற்ப வினாடிகள் மூவரும் ஆளையாள் நோக்குவதைத் தவிர்த்து, ஈர விழிகளுடன் கீழே நிலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

கரிய புகை மூட்டமாகச் சூழ்ந்திருந்த மௌனத்தைக் கலைத்து, திரா மீண்டும் அழாக்க குறையாகச் சொன்னாள் -

“அப்பா, நான் அப்பிடிச் சொன்னதுக்கு, என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ! இப்ப உங்களுக்குத் தேவை, என்னுடைய சந்தோசந் தானே. நான் ஒரு குறையுமில்லாமல் நல்ல சந்தோசமாக இருக்கிறேன். எனக்கு எந்தக் கவலையும் கிடையாதம்மா.... பிளீஸ் அப்பா அழ வேண்டாமப்பா”

இருவரையும் அணைத்து, அன்போடு வருடிக் கொடுத்தாள், திரா!

காரர் ஒன்று வீட்டுக்கு முன்னால் வந்து, மூச்சை அடக்கி, பிரகாசமாக ஒளிரும் இரு கண்களையும் மூடி, ஓய்ந்து நிற்கிறது.

ஆவலோடு கணகேசு ஓடிப்போய்க் கதவைத் திறக்கிறாள்.

காரிலிருந்து இறங்கி வந்து, தாயைக் கட்டியணைத்து முத்தமிடுகிறாள், திரா. அம்மாவுக்குப் பின்னால் வந்து நிற்கும் அப்பாவுக்கும் அதே அன்பும் அரவணைப்பும் கிடைக்கிறது.

திராவைப் பின்தொடர்ந்து, அவளை விடச் சற்று உயரமான, ஆனால் ஏறக்குறைய அவளது வயது மதிக்கத்தக்க, வெள்ளைக்காரப் பெண்ணொருத்தியும் வீட்டுக்குள் வருகிறாள்.

சித்தாவுக்கும் கணகேசுக்கும் முகம் மலர, “ஹாய்” சொல்கிறாள். இருவரும் பதிலுக்கு “ஹாய்” சொல்லி அவளையும் உள்ளே வரவேற்கின்றனர்.

பயணப் பொதிகளை ஓரமாக வைத்துவிட்டு, ஹால் நடுவே போடப்பட்டுள்ள சோஃபாக்களில் இருவரும் அமர்ந்திருந்து தம்மை ஆசுவாசப்படுத்துகின்றனர். அப்பாவும் அம்மாவும் எதிரே உட்கார்ந்து கொள்கின்றனர்.

எதிர்பாராத விதமாக இடம்பெற்ற ஒரு வீதி விபத்துக்

காரணமாக, பிரயாணம் தாமதமாகிப் போனதாக, திரா அப்பாவுக்குச் சொல்கிறாள்.

அம்மா எழுந்து, “முதல் இப்ப ஏதாவது குடிக்கப் போறியளோ? இல்லை, குளிச்சிட்டு வந்து, ஒரேயடியாச் சாப்பிடப் போறியளோ?” எனக் கேட்கிறாள்.

“இலையம்மா... நாங்கள் நேரத்தோடை டின்னர் சாப்பிட்டிட்டம். பிறகு, கைவெயை விட்டு வெளியே வந்தவுடனை, ஒரு ரிம் ஹோர்ட்டன்ஸிலை காரை நிப்பாட்டி, கோப்பி வாங்கிக் குடிச்சக் கொண்டுதான் வாறம். இனி ஒண்டும் வேண்டாம் அம்மா...”

சொல்லிக்கொண்டே தனது நண்பிக்கு அம்மா, அப்பாவை அறிமுகம் செய்கிறாள்.

இருகரம் கூப்பி, இருவரையும் குறுநகையோடு நோக்கி, “வணக்கம்” என்கிறாள் அந்த வெள்ளைக்காரப் பிள்ளை. அவளுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் தமிழ்ப் பயிற்சியை எண்ணி வியந்தவாறு, இருவரும் பதில் வணக்கம் கூறுகின்றனர்.

அவளும் தன்னோடு ஒரே பகுதியில், ஏறக்குறைய ஒரேதரப் பணியில் இருப்பதாக, திரா அவளைத் தனது பெற்றோருக்கு அறிமுகம் செய்கிறாள்.

“இவள் எனக்கு மிகவும் நெருக்கமான தோழி. ஒரே அருக்குமாடி இருப்பிடத்தில் இருவரும் ஒன்றாக வாழ்ந்து வருகிறோம்” என அந்த வெள்ளையினப் பெண் கூறுகிறாள்.

“நல்லது” என ஆங்கிலத்தில் தனது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கிறார், சித்தா.

அவளும் நன்றியோடு புன்னகைக்கிறாள்.

முதற் சந்திப்பு என்பதால் ஒரு சம்பிரதாயத்துக்காகக் கனடா, அமெரிக்கா, வேலை வாய்ப்புகள், வாழ்க்கை முறைகள், ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் இன்னோரன்ன சில சில்லறை விடயங்களைச்

சிறிதுநேரம் பேசுகின்றனர். இடைநடுவே, சித்தாவின் காதில் படும்படியாக, மெதுவாகக் கனகேசு கேட்கிறாள் -

“எங்கட பிள்ளையைப் போல, இந்தப் பிள்ளையும் கலியாணம் கட்டேல்லையே?”

தாயின் அப்பாவித்தனமான கேள்வியைத் திரா, ஒரு மெல்லிய சிரிப்புடன் தனது தோழிக்குத் தமிழில் கூறுகிறாள்.

“அமெரிக்காவின் சில மாநிலங்களில் திருமணம் தொடர்பாக மிக இறுக்கமான சட்ட திட்டங்கள் உண்டு. கனடாவில் நிலைமை அப்படியல்ல” என்று சிற்றும்பலத்தாரைப் பார்த்துக் கூறிய அந்தப் பெண் -

“அதிலும், ஒன்ராறியோ மாகாணத்தில், ஒரே பாலினத் திருமணங்களுக்கு, ஏகபோக அங்கீகாரம் உண்டல்லவா!” எனச் சொல்கிறாள்.

“சரி... காலையிலை எழும்பி ஆறுதலாகக் கதைப்பமே, அப்பா...! எனக்குக் களைப்பாய் இருக்கிது...” எனக் கூறியபடி, தன் தோழியின் கரம் பற்றி எழுப்புகிறாள், திரா.

அவளுடன் கூடவே எழுந்த அந்தப் பெண், மீண்டும் திராவின் அம்மாவையும் அப்பாவையும் பார்த்து -

“இந்த இனிய தோழிக்காக, உங்களுக்கு நன்றி!” எனக் கூறி - திராவின் உதடுகளில் முத்தமிடுகிறாள்.

இருவரும் கை கோர்த்தபடி, பெற்றோருக்கு “க்குட் ரைற்” சொல்லிக்கொண்டு, தமக்கான அறையை நோக்கி நடக்கின்றனர்.

பாவம், கனகேசு எழுந்து சமயலறை மின்விளக்கை அணைக்கச் செல்கிறாள்.

வீடுமுழுவதையும் இருள் விழுங்கிக்கொள்கிறது.

சித்தா, சிலையாக உறைந்துபோயிருக்கிறார்!

சீருடை

எஞ்சினியர் செந்தில்நாதன் பொறுமை இழந்துபோனவராக -

“ஒரு ரெண்டு நிமிஷம் பிந்திப் போனதாலையே, அடுத்த பஸ் வரும்வரைக்கும் இந்தப் பனிக் குளிர்க்குள்ளை காத்து நிற்க வேண்டிய தாய்ப் போச்சு.....” என்று தனக்குத் தானே சொல்லி அலுத்துக்கொண்ட போது -

பஸ் தரிப்பிடத்தைத் தாண்டி ஒரு பத்துப் பதினைந்து மீற்றர் தூரத்தில், லெக்ஸஸ் எஸ்யூவி வாகனம் ஒன்று மெதுவாக ஊர்ந்துசென்று நிற்கிறது. சாரதி தனது பக்கக் கண்ணாடியைக் கீழே இறக்கித் தலையை வெளியே நீட்டி, அவரைப் பார்த்து உரத்துச்

சொல்கிறான் -

“எஞ்சினியர்.....! தூரப் போறியளே? வாருங்கோ.....
சப்வேயிலை இறக்கி விடுறன்”

இடது கையால் ப்பிற்ி.ப் கேசைத் தூக்கிக்கொண்டு,
செல்லவண்டி குலுங்க, அரக்கப் பரக்க ஓடிவருகிறார் எஞ்சினியர்
செந்தில்நாதன். கிட்ட வந்த பிறகுதான் அந்த எஸ்யூவீக்காரனை
ஆரென்று அடையாளம் கண்டுகொள்கிறார்.

“ஓ.... தம்பியே சரி.. சரி... தாங்ஸ் தம்பி.... என்னை ஒருக்கால்
விக்ரோறியாப் பார்க் சந்தியிலை இறக்கிவிட்டால் போதும்.”

பதிலுக்குக் காத்திராமல், வாகனத்தின் முன்புறமாகச் சுற்றி
ஓடிவந்து, வலப்புறத்தே பஸஞ்சர் சீற்றில் ஏறி அமர்ந்துகொள்கிறார்.

கையுறைகளையும், தலை காது கன்னம் மூடி அணிந்திருந்த
தொப்பியையும் கழற்றிவிட்டுத் தன்னை ஆசுவாசப் படுத்துகிறார்.
கவிழ்த்து வைத்த புத்தம்புது மண்சட்டி போலத் தலை மினுங்குகிறது!

“ரிரிசி பஸ் இந்த ரோட்டிலை அரை மணித்தியாலத்துக்கு
ஒண்டூதான் வரும்.” சொல்லிக்கொண்டே அந்த வாலிபன் அவதானமாக
வாகனத்தை முன்னோக்கி நகர்த்துகிறான்.

சூரியனை மறைத்து மூடிக்கட்டிய வானம், பனிப் பூக்களை
இலேசாகத் தூவிக்கொண்டிருக்கிறது.

“எங்கேனும் தூரப் போறியளோ, தம்பி?”

“இல்லையில்லை, விக்ரோறியாப் பார்க் தாண்டித்தான் போறன்.
சந்தியிலை உங்களை இறக்கிவிடலாம்....”

“தம்பிக்கு..... ஏதும் அவசர அலுவலோ தெரியேல்லை.....”

“அப்பிடி ஒண்டும் அவசரமில்லை.....” எனப் பதில் கூறியவன்,
சற்றுத் தாமதித்து, ஏதோ நினைத்தவனாக மீண்டும் தொடர்கிறான் -

“என்றை மூத்த மகள் யூனியேர்சிற்றி முடிச்சுப்போட்டு,
வேலைசெய்யத் துவங்கியிருக்கிறாள். வேலைக்குப் போய்வரத் தனக்குத்

தாயின்ரை அக்கியூரா எஸ்யூவீதான் வேணுமெண்டு அடம்பிடிக்கிறாள். அதை அவளுக்குக் குடுத்திட்டு, தாய்க்குச் சின்னதாக ஒரு ப்பிஎம்டபிளியூ பார்க்கலாமெண்டு, டீரரிட்டைப் போய்க்கொண்டிருக்கிறான்.”

“நான் போட்ட பிச்சையிலை, என்ரை யூனிற்றிலை லேபரராக வேலைசெய்த சீனித்தம்பியின்ரை மகன். இங்கை ஒரு கிளீனிங் புரொடக்சு கொம்பனியிலை முதல் வேலை செய்தவனாம். இப்ப, சொந்த மாக ஒரு கிளீனிங் கொம்பனி வைச்சிருந்து, நல்லா உழைக்கிறானாம்”

மனசுக்குள் அசைபோட்டுக்கொண்ட எஞ்சினியர் செந்தில் நாதன் சொல்கிறார் -

“ஊரிலை நடக்கிற சண்டையாலை உங்களுக்கு அங்கை படிக்கக் கிடைக்காத வாய்ப்பு, வசதி கனடாவிலை பிள்ளையாளுக்குக் கிடைச்சிருக்கு!”

“படிப்பென்ன படிப்பு, எஞ்சினியர்? ஊரிலை பெரிசாப் படிச்சவை இஞ்சை வந்து, என்னத்தைக் கிழிச்சுப்போட்டினம்?”

எஞ்சினியர் செந்தில்நாதனின் முகத்தில் எழுதி ஒட்டியிருந்த சிரிப்பு, அனல் காற்றுப் பட்ட பனிப் புகார் போல, அழிந்து போகிறது! ஏற்ற இறக்கங்களுடன் முன்னோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்த வீதியை, இறுகிய முகத்தோடு வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். வீதி வழியே விரிந்து நீண்டு செல்லும், அழகிய வெண் பனிப் பட்டுக் கம்பளத்தில் வாகனங்கள் கோடு வரைந்து செல்லும் கோலத்தை அவரால் இரசிக்க முடியவில்லை.

சில மணித்துளிகள் பேச்சு மூச்சின்றிக் கரைந்து போகின்றன!

அவரது முகத்தைப் பார்க்காமல், வீதியில் கண்களை ஓட விட்டபடியே அவன் கேட்கின்றான் -

“இப்பவும் அதே செக்கியூரிட்டி வேலைதான் செய்யிறியளோ, எஞ்சினியர்?”

பதில் கூறுவதைத் தவிர்த்து, பின்னோக்கி நகர்ந்துசெல்லும் உயர்ந்த கட்டடங்களையும் கோபுரங்களையும் கண்ணாடி யன்ன

லூடாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார் செந்தில்நாதன். முகம் இலேசாக வியர்க்கத் துவங்குகிறது. கைக்குட்டையை எடுத்து முகத்தைத் துடைக்கிறார். கெண்டைக் கால்களுக்கிடையில் வைத்திருந்த ப்பிரீஃப் கேசை எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொள்கிறார்.

“முன்னாலை வாற ஹோல்ற்றிலை நிப்பாட்டுங்கோ...”

“விக்ரோறியாப் பார்க்குக்கு இன்னும் ஒரு கிலோ மீற்றர் போக வேணுமே”

“அது தெரியும். காரை அதிலை நிப்பாட்டும்!”

“ஏன், நான் சொன்னது ஏதும் பிழையோ?”

“நீர் சொன்னது சரிதான். இப்ப நான் சொல்லுறதைச் செய்யும். காரை நிப்பாட்டும், ஐசே....!”

எஞ்சினியர் செந்தில்நாதன் இலங்கையில் 29 வருடம் சிவில் எஞ்சினியராகக் கடமையாற்றியவர். கடைசிக் காலத்தில், அனுராதபுரம் மாவட்டத்தில் அவர்தான் சீஃப் எஞ்சினியர். அவருக்குக் கீழே ஆறு ஜூனிய எஞ்சினியேர்ஸ், ஏராளம் ஃப்ரீல்டு வேர்க் ரெக்னீஷியன்ஸ், சுப்பெர்வைசேர்ஸ், கொன்றக்ரேர்ஸ், லேபரேர்ஸ் என்று பெரிய பரிவாரத்தையே கட்டியாண்டவர்.

கண்ணியமானவர். கடமை தவறாதவர். பணியில் அவருக்கு இருந்த தேர்ச்சி, அனுபவம், அர்ப்பணிப்பு என்பன அமைச்சரவை வரைக்கும் அவருக்கு நன்மதிப்பைத் தேடிக் கொடுத்திருந்தன. தமிழர்கள், சிங்களவர்கள், முஸ்லீம்கள் என்ற பேதமேதுமின்றி, மாவட்டம் முழுவதும் உள்ள பெரும்பாலான அரசியல்வாதிகள், பிரமுகர்கள் மத்தியில் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தவர்.

எஞ்சினியேர்ஸ் குவார்ட்டேர்ஸில் சகல சௌகரியங்களும் அடங்கிய ஒரு பிரம்மாண்டமான பங்களா, உத்தியோகப் போக்குவரத்துக் கடமைகளுக்கென்று ஒரு மிற்சுபிஷி ஜீப், குடும்பப் பாவனைக்கென்று ஒரு ரொயோட்டா கார், மகளைப் பாடசாலைக்கு ஏற்றி இறக்க ஒரு ட்ரைவர்,

பங்களாவைக் கூட்டித் துடைப்பதற்கும் சாமான் சக்கட்டுகளைச் சந்தையில் போய் வங்கி வருவதற்கும் ஒரு வேலைக்காரன், ஒரு சமையல்காரி என அமர்க்களமாக வாழ்ந்தவர்.

மான், மரை, முயல், ஆடு, மாடு, கோழி என்று விதம் விதமான இறைச்சி வகைகளும், அரிசி, பால், பழம், மரக்கறி, கிழங்கு என்று எல்லாவகை உணவுகளும், பேர்பெற்ற வெளிநாட்டு - உள்நாட்டு மதுபானங்களும் அவரது பங்களாவில் எப்பவும் தாராளமாகக் குவிந்து கிடக்கும். வாரத்தில் ஒரு தடவையாவது சக அலுவலர்களுடனோ, அரசியல்வாதிகளுடனோ அல்லது உள்ளூர்ப் பிரமுகர்களுடனோ அங்கு தவறாமல் இரவு விருந்து நடக்கும்.

இந்தவித ஆடம்பரங்களுடன் அவர் வாழ்ந்து வருகையில், போர் மேகம் மீண்டும் சூல்கொண்டு சுழன்றடிக்க ஆரம்பித்தது. கூடவே, போதாத காலமும் அப்போதுதான் அவருக்கு முகம்காட்ட முடிவெடுத்தது.

அந்நாட்களில், பெருந்தெருக்கள் திணைக்களதுக்குரிய ஒரு புரொஜெக்டர் தொடர்பான ஆலோசனைக் கூட்டம் ஒன்று தலைமை அலுவலகத்தில் நடந்தது. ஜூனியர் எஞ்சினியர் அமரசேகரவுக்கும் அவருக்கும் இடையே கருத்துப் பரிமாறல், கடும் வாக்குவாதமாக முற்றியதால் அன்றைய கூட்டம் அமளிதுமளியுடன் முடிவடைந்தது.

அறையை விட்டு வெளியேறும் போது, அமரசேகர ஆத்திரத்தோடு சொல்லிக்கொண்டு சென்ற அந்த வார்த்தைதான், எஞ்சினியர் செந்தில்நாதனின் வாழ்க்கையைத் திசை திருப்பியது!

“பறதெமள!”

“இனிமேலும் மரியாதை கெட்டு இந்த நாட்டில் நான் வாழக்கூடாது” என்ற அவரது முடிவுக்குத் தீ மூட்டிய வசவுமொழி, அது!

ஏஜென்சி ஒன்றின் உதவியுடன் பல வெளிநாட்டு வாய்ப்புகள் குறித்துத் தீவிர ஆய்வுகளை மேற்கொண்டார்.

“ஸ்கில்லு வேர்க்கேர்ஸ்” எனும் வகையின் கீழ், மருத்துவர்கள்,

பொறியியலாளர்கள் போன்ற துறைசார் பதவியாளர்களுக்குக் கனடா செங்கம்பளம் விரித்துக் காத்திருப்பதாகவும், தத்தமது நாடுகளில் அனுபவித்ததைவிடப் பன்மடங்கு செல்வச் செழிப்பைக் கனடாவில் அனுபவிக்கலாமெனவும் செய்திகள் அவரது செவிவழி ஓதப்பட்டன.

வெளிநாடு பற்றி மனதில் வரையப்பட்ட கற்பனைப் படிமங்களுடன் மனைவியையும் மகளையும் கூட்டியள்ளிக்கொண்டு எஞ்சினியர் செந்தில்நாதன் கனடா எனும் பனிவயற் காட்டினுள் பாதம் பதித்தார்.

எஞ்சினியர் செந்தில்நாதன் வேலையிடத்தை வந்தடைகிறார். ஏற்கனவே செக்கியூரிட்டி மேசையில் அமர்ந்திருந்த வில்லியத்துக்குக் “க்குட் மோர்ணிங்” சொல்கிறார். அது காதில் விழுந்ததாக அவன் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அவர் எட்டு நிமிடம் பிந்தி வந்தது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை!

செக்கியூரிட்டிக் கொம்பனிக்குத் தொலைபேசி எடுத்துத் தனது வருகையைப் பதிவு செய்கிறார். ப்பிநீ.ஃப் கேசைத் தூக்கிக்கொண்டு விடுவிடென்று கழிப்பறை நோக்கி ஓடுகிறார்.

அணிந்துவந்த கோர்ட், ரை, ஷெர்ட், காற்சட்டை யாவற்றையும் கழற்றி ப்பிநீ.ஃப் கேசுக்குள் வைத்துவிட்டு, அதனுள் பாதுகாப்பாக மறைத்து வைத்திருந்த செக்கியூரிட்டி யூனிஃபோர்மை உடலில் மாட்டிக்கொள்கிறார்.

மீண்டும் மேசைக்கு ஓடிவந்து, தனது றிப்போர்ட் ஷீற்றில் வருகையைப் பதிவுசெய்கிறார். விண்வெளிப் பயணிகளின் மேலாடை போலப் பொதி பொதியாய்த் தடித்துப் பொருமி நிற்கும் வினர்ர் ஜக்கெற், தலை காது கன்னம் மூடவல்ல தொப்பி, கையுறை என்பன சகிதம், நீண்ட பட்டியுடன் தொங்கும் சிறிய சில்லுப் போன்ற “பஞ்ச் குளொக்கை” எடுத்துத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு, கட்டிடத்தைச் சுற்றி, “பற்றோல்” எனக் கௌரவமாக அழைக்கப்படும் காவல் நடைக்குப் புறப்படுகிறார்.

பிரம்மாண்டமான இந்த வெயர்ஹெளஸ் கட்டடத்தை இரண்டு மணித்தியாலத்துக்கு ஒருமுறை சுற்றிவந்து, முக்கிய கதவுகள் பாதுகாப்பாகப் பூட்டப்பட்டிருக்கின்றனவா? என்பதை உறுதிசெய்து, அருகில் தொங்கும் சாவிகளால் தோளில் தூக்கிச் செல்லும் மணிக்கூட்டில் நேரத்தைப் “பஞ்ச” பண்ண வேண்டும். மீண்டும் மேசைக்குப் போய்ச்சேர ஆகக் குறைந்தது அரை மணித்தியாலம் எடுக்கும். எலும்பு மச்சைவரை குளிர் இறங்கி, உயிர் குடிக்கும் இந்தக் கூதலுக்குள், இது மகா கொடுமையான கட்டாயக் கடமை!

இந்த வேலைத் தலத்தில் வில்லியம்தான் சீனியர். ஒரு வெள்ளையன் என்பது மட்டுமே அவனுக்கிருக்கும் மேலதிக தகமை. கடினமான கடமைகளை இவரிடம் சுமத்திவிட்டு, அவன் மேசைமேல் சப்பாத்துக் கால்களைத் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு, அருமை பெருமையாகச் சில சமயம் பேப்பர் பார்பான்; பலசமயம் ஆபாசப் புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள் படிப்பான்.

எஞ்சினியர் செந்தில்நாதனோ, என்னதான் உடல் வியர்த்து விறுவிறுத்துக் களைத்தாலும், கால்கை சோர்ந்து தளர்ந்தாலும் கடமை மட்டும் தவற மாட்டார்.

வேலைக்கு வந்த முதல் நாளன்று, “உன்னுடைய பேரென்ன?” என்று வில்லியம் கேட்டான்.

“எஞ்சினியர் செந்தில்நாதன்” என்று பாவம், அவசரப்பட்டுப் பதில் சொல்லிவிட்டார்!

கொடுப்புக்குள் ஒரு நமட்டுச் சிரிப்புடன் “உன்னுடைய ஊரில் நீ என்னவாக இருந்திருந்தால்தான் எனக்கென்ன?..... உன்னை எப்படிக் கூப்பிடலாம் என்று மட்டும் சொல்லேன்” என்று அவன் கேட்டான்.

“செந்தில்நாதன்” எனச் சொல்லப்பட்ட பெயரைப் பலமுறை முயற்சித்துப் பார்த்தான். “ஆர்னல்டு ஸ்வார்ட்ஸ்னேகர்”, “டொனல்டு மஸன்கொஸ்கி” போன்ற பெயர்களைக்கூட அட்ஷர லட்ஷணம்

தவறாமல், அச்சொட்டாக உச்சரிக்கும் இவன் போன்ற வெள்ளையர்களது நாக்கு, ஒரு சாதாரண தமிழ்ப் பெயருக்கு மட்டும் சரியாகச் சுழல மறுத்துச் சிக்குப்படுவது புதினந்தான்!

கடைசியில் செந்தில்நாதனை “நாத்தன்” எனச் சிரமப்பட்டுச் சுருக்கி, கடைசியில் “நேத்தன்” எனச் சுலபமாகச் சொல்லப் பழகிக் கொண்டான்.

அதே தினம்தான், “செந்திலின் சொந்த நாடு எது?” என வில்லியம் வினவினான்.

“அந்நாளைய சிலோன் - இந்நாளைய சிறீலங்கா” என்று பதிலிறுக்கப்பட்டபோது, “ஓ... அது ஒரு ஆபிரிக்க நாடா?” எனத் திருப்பிக் கேட்ட அறிவுக் கொழுந்தான இந்த வில்லியம், செந்தில்நாதனை ஒரு அற்ப புழுவாகத் தன்னிலும் மதிப்பதில்லை!

மதிய உணவு வேளை வந்ததும், ஒரு கொக்கோக் கோலாப் போத்தலைத் திறந்து வாயில் வைத்துச் சூப்பிச் சூப்பி, ஹாம்பேர்கரைக் கடித்துத் தின்கிறான். கண்ணும் மனமும் மட்டும் வழமைபோல மேசையில் விரித்து வைத்திருந்த இன்பலாகிரி இதழில் மூழ்கியிருக்கின்றன.

உடலையும் மனசையும் இம்சைப்படுத்தும் இந்தக் கொடுங் குளிரையும் பொருட்படுத்தாமல், இரண்டாவது பற்றோலை முடித்துக்கொண்டு பசியோடு வந்துசேர்ந்த செந்தில்நாதன், தனது அறிக்கைப் பத்திரத்தில் 'Everything is ok' என எழுதிவிட்டுக் கழிப்பறைக்குப் போய்க் கையைக் கழுவிக்கொள்கிறார்.

திரும்பி வந்து, மேசையின் ஒரு முனையருகே கதிரையை இழுத்து வைத்து அதில் அமர்கிறார். மேசைக்குக் கீழிருந்த ப்பிழி:ஃப் கேசை எடுத்துத் திறந்து, வீட்டில் மனைவி கொடுத்தனுப்பிய பிளாஸ்டிக் சாப்பாட்டுப் பெட்டியைத் திறந்து பார்க்கிறார்.

உள்ளியும், வெங்காயமும் இன்னபிற வாசனைப் பொருட்களும் ஒன்றுசேர வரட்டிக் காய்ச்சியெடுத்த மீன்குழம்பும், கத்தரிக்காய்ப்

பிரட்டலும், பருப்பும், சோறும் அன்றைய மத்தியானச் சாப்பாடு!

எஞ்சினியர் செந்தில்நாதன் ஆவலோடு அள்ளிச் சாப்பிடத் தயாராகிறார்.

“இந்த நாற்றமடிக்கின்ற சாப்பாட்டை - அதுவும் கையாலை அள்ளியள்ளி - எனக்கு முன்னால் வைத்துச் சாப்பிடாதே என்று எத்தனை தடவை உனக்குச் சொல்லியிருப்பேன். ஏன் கேட்கிறாயில்லை?”

புழுத்து நாளும் பிணத்தைப் பார்த்தவன் போல, முகத்தைத் திருப்பி வைத்துக்கொண்டு கத்துகிறான், வில்லியம்.

“பொரிச்ச கோழி இறைச்சியைத் தொட்ட விரலை, நீ நக்கிச் சூப்புறாய். நான் கையாலை சாப்பிடுகிறதை மட்டும் உன்னாலை சகிக்கேலாமல் கிடக்குது! சோறுகறி எங்கட கலாசாரச் சாப்பாடு.”

எஞ்சினியர் செந்தில்நாதனுக்குக் கோபம் தலைக்கேறுகிறது!

“கலாசாரச் சாப்பாட்டை உன்னுடைய நாட்டில் வைத்துச் சாப்பிடு. உன்னுடைய வீட்டில் வைத்துச் சாப்பிடு. இங்கே கொண்டு வராதே. நீ உடுத்தியிருக்கும் யூனிஃபோர்ட் கூடப் பீயாக நாறுகிறது...”

அவர் ஒரு வாய்ச் சோற்றை அள்ளி, வாயருகே கொண்டு போகும்போது, வில்லியம் அருவருப்போடு தன் முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பிக்கொண்டு தனக்குள் கறுவுகிறான் -

“ஊத்தைப் பாக்கி!”

யானை ஒன்று செந்தில்நாதனின் நெஞ்சில் ஏறி மிதிக்கிறது!

“பாக்கி” கடந்துபோன நூற்றாண்டில் கனடா வந்துகொண்ட பாகிஸ்தானியர் மீது வெள்ளையர்கள் விட்டெறியப்பட்ட வசைமொழி! இப்போது இதுதான் எல்லாத் தெற்காசியர்களையும் கேவலப்படுத்தவென அவர்கள் பயன்படுத்தும் பொதுமொழி!

இந்த இழிவுமொழி ஏற்படுத்திய வலியை எஞ்சினியர் செந்தில்நாதனால் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை!

சாப்பாட்டுப் பெட்டியை மூடி வைத்துவிட்டு, கை அலம்பு வதற்காகக் கழிப்பறை நோக்கி எழுந்து நடக்கிறார்.

நேரம் மாலை ஐந்தரை இருக்கும். மாசிப் பனி மூசிமூசிப் பொழிந்து கொட்டுகிறது. முழங்கால் உயரத்தில் குவிந்த ஸ்னோவுக்குள் கால்கள் புதைகின்றன. கண்கள் கசிய, மூக்கிலிருந்து நீர் சொட்டுச் சொட்டாக கொட்டுகிறது. மூடிக் கட்டிய காதோரங்களில் குளிர், ஊசி கொண்டு குத்தித் துளைக்கிறது. சுவாசம் முட்டி மூச்சிரைக்கிறது. பஸ் தரிப்பிடத்திலிருந்து தட்டுத் தடுமாறி நடந்து, அந்த அடுக்ககத்தை வந்தடைகிறார் எஞ்சினியர் செந்தில்நாதன்.

ஆறாம் மாடியில் தாம் வாழ்ந்துவரும் வீட்டுக் கதவுக்கு முன்பாக வந்து நின்று, வின்ரர் ஜக்கற்றுக்கு மேல் வீழ்ந்து பரவிக்கிடந்த ஸ்னோ துகள்களைக் கையால் தட்டி வீழ்த்துகிறார். முகத்தைக் கைகுட்டையால் ஒருமுறை துடைத்துக் கொள்கிறார். உள்ளாடைகளைத் தொட்டுப் பார்த்து, கழுத்துப் பட்டியைச் சரிசெய்துவிட்டு, மெதுவாகக் கதவைத் தட்டுகிறார்.

உட்புறமாகக் கதவைத் திறந்த மனைவி செல்வி, அவரை வரவேற்கிறாள்.

செல்ல மகள் லக்ஷ்மி ஓடிவந்து அப்பாவைக் கட்டி அணைக்கிறாள்.

“லக்ஷிக் குட்டி....” என்று முகம் மலர அள்ளி அணைத்து முத்தமிடுகிறார்.

கையிலிருந்த ப்பிரீஃப் கேசைக் கதிரை அருகே வைத்துவிட்டு, ஒருசில நிமிடங்கள் மகளோடு ஆற அமர உட்கார்ந்திருந்து பாடசாலை, வகுப்பு, வீட்டு வேலை, சிநேகிதிகள் பற்றியெல்லாம் அளவளாவுகிறார். அது முடிய, அவளைப் போயிருந்து படிக்குமாறு கூறிவிட்டு, எழுந்து போய் உடுப்பு மாற்றிக்கொண்டு படுக்கையில் வீழ்கிறார்.

பசிக்களையும் அசதியும் மேலிடவே, ஐந்து நிமிடம் கண்

சோர்ந்துவிடுகிறார்.

மீண்டும் அவர் கண் விழித்தபோது, அருகில் செல்வி கண்ணிமைக்காமல் அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவரது விழிகளோ தூர உள்ள சுவரில் இலக்கின்றிச் சஞ்சரிக்கின்றன. கணவரின் கையைப் பற்றியபடி செல்வி மெதுவாகக் கேட்கிறார் -

“ஏன் வாடிப்போயிருக்கிறியள்? கொண்டுபோன சாப்பாடும் பெட்டிக்குள்ளை அப்பிடையே கிடக்கு...”

“மனசு சரியில்லை...”

“நீங்கள் ஏதோ மறைக்கிறியள். என்ன நடந்தது? சொல்லுங்கோவன்!”

“புதுசா என்ன நடக்க இருக்கு?”

ஒருக்களித்துப் புரண்டு, தன் மனைவியின் மடியில் தலை வைத்துப் படுக்கிறார். வாஞ்சையோடு தலையைத் தடவிக் கொண்டிருக்கும் மனைவிபிடம் கவலைகளைச் சொல்லி, அவளையும் கண் கலங்க வைக்க வேண்டுமா.....?

அடி மேல் அடியாக வந்து வீழும் அவமானங்களால், கால்களுக்கடியில் அகப்பட்டு நசியும் கரப்பான் பூச்சியாய் அவரது மனம் சிதைந்து துடிக்கிறது. “நம்பி எமாந்து போனாய்” என்று அவரைக் குற்றஞ் சாட்டுகிறது.

வானளாவிய கற்பனைகளோடு கனடா வந்தவர். வந்து சேர்ந்த பிறகுதான் உண்மை விளங்கியது. தளராத நம்பிக்கையோடு சமந்துவந்த ஆசைகளும் கனவுகளும் அவலமாய்ப் போன விபரம் புரிந்தது.

அவரது வயதில் கனடாவில் ஒரு எஞ்சினியராகவோ, ஒரு எஞ்சினியரிங் ரெக்னோலொஜிஸ்டர் அல்லது ரெக்னீஷியனாகவோ, அவற்றை விடக் கீழ்நிலைப் பணியாளராகவோ தன்னிலும், வேலை தேடி எடுப்பதில் உள்ள சவால்கள் தெரிய வந்தன. எடுத்த முயற்சிகள் எல்லாமே தோல்வியில் முடிந்தன.

வயது, ஆங்கிலமொழி உச்சரிப்பு, பொறியியல் துறையில் கனடிய முன்னனுபவம், கைசென்ஸ் கட்டுப்பாடு இன்னோரன்ன தடைகள் பலவும் ஒன்று திரண்டு, அவரது கனடியக் கனவுகளைத் தவிடுபொடியாக்கின.

கடைசியில் ஒரு காவல் பணிதான் குடும்பத்தின் வயிற்றைக் கழுவக் கைகொடுத்தது!

அளவிறந்த செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்ந்த குடும்பம், இங்கு வந்து அதல பாதாளத்தில் வீழ்ந்துவிட்ட துயரத்தை, வேறு வழியேதுமின்றி அவரும் மனைவியும் எப்படியோ சகித்துக்கொள்கின்றனர்.

பத்து வயதுக் குழந்தையால் அது முடியுமா?

இளவரசி போல வளர்ந்த செல்லக் குழந்தையின் பிஞ்சு மனசு இந்த வீழ்ச்சியை எப்படித் தங்கிக்கொள்ளும்? அவளுக்குள் உருவாகக் கூடிய உளவியல் கெடுதிகளிலிருந்து அவளைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கென்று இன்னும் எவ்வளவு காலம் நாடகமாட முடியும்?

கட்டட நிர்மாணக் கொம்பனி அலுவலகம் ஒன்றில் டிசைன் எஞ்சினியராகப் பணியாற்றி வருவதாகப் பொய் சொல்லிச் சொல்லி, இன்னும் எத்தனை நாட்கள் அந்தப் பிஞ்சுமனத்தை ஏமாற்ற முடியும்?

கவலைகள் மனசைக் கல்லாக அழுத்த, முடிவின்றி எதிரொலிக்கும் வெறுமையுடன் மனைவியின் மடியில் அப்படியே கண்ணயர்ந்து போகிறார்!

அதிகாலை வெளிச்சத்தில் வீடு மீண்டும் பரபரத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

காலைச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு, புத்தகங்கள் கொப்பி களை முதுகுப் பையினுள் அடுக்கியபடி, லக்ஷ்மி பாடசாலைக்குப் புறப் படத் தயாராகிறாள். செந்தில்நாதன் வேலைக்கு வெளிகிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். சமையலறையில் வேலையாயிருந்த செல்வியைக் கூப்பிட்டுச் சொல்கிறார் -

“ரெண்டு பாண் துண்டை எடுத்துக் கொஞ்சம் ஜாம் - ப்பட்டர் பூசித் தந்தால் போதும். இனிமேல் சோறுகறி வேண்டாம்”

“ஸ்கூல் பஸ் வந்திட்டுதம்மா! ப்பாய் அம்மா... ப்பாய் அப்பா...!”

லக்ஷ்மி கதவைத் திறந்து மூடும் சத்தம் கேட்கிறது.

“ப்பாய் குஞ்சு” இருவரது குரல்களும் ஏககாலத்தில் ஒலிக்கின்றன.

மீண்டும் ஒருமுறை கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்கிறது.....!

“அப்பா, உங்கட உடுப்பு என்னுடைய ப்பெட்டிலை கிடக்குது. எடுங்கப்பா.... ப்பாய்!”

பதிலை எதிர்பார்க்காமலே கதவை அடித்து மூடிவிட்டு, மின்னியர்த்தியை நோக்கி ஓடுகிறாள், லக்ஷ்மி!

வியப்புடன் இருவரும் அவளது சிறிய அறைக்குள் செல்கிறார்கள்.

கட்டிலில் மடித்தபடி கிடக்கும் உடுப்பைத் தூக்கிப் பார்க்கிறார்கள்.

நன்கு தூசி துடைத்து, அழுத்தமாக அயர்ன் பண்ணி, மென்மையான நறுமணம் கொண்ட பெர்ஃப்பியும் அடித்து, அழகாக மடித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது -

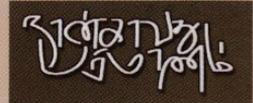
செக்கியூரிட்டி செந்தில்நாதனின் சீருடை!

“திருவுடையாள்” - வடமராட்சி, தென்-மேற்குப் பிரதேசச் செயலக ஆண்டு மலர், 2016

‘பரதேசம் போனவர்கள்’ என்ற தலைப்பில் இத்தொகுப்பில் ஒரு கதையும் இல்லை. ஆனால் எல்லாக் கதைகளுமே யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து பரதேசம் போனவர்களின் கதைகள்தான். இவை பெரும்பாலும் சோகக் கதைகளாகவே உள்ளன. வெளிப்பார்வைக்கு புலம்பெயர்ந்த சூழலில் இவர்களுட்பலர் செளகரியமாக வாழ்வதாகத் தோன்றினாலும் உள்ளே பல்வேறுவிதமான பதகளிப்புடனும் கொதிப்புடனும் அவர்கள் வாழ்வதாகவே தோன்றுகின்றது. நவம் தன் கதைகளில் அவற்றை நுணுக்கமாகப் புதிவு செய்திருக்கிறார்.

- பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான்

ISBN : 978-955-7295-01-5